

കാവന കാളഭ്രംബി

61

Registered with the Registrar of New Papers for India under No. 70774/98

മെറ്റുകാട് (1914-1976)

കാവന കാളമുടി

(എൻവി കൂഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

■ പുസ്തകം 16

■ ലക്ഷം 1

■ വില 25 രൂപ

ചീഫ് എഡിറ്റർ:
ഡോ. എം.ആർ. രാജവവാരിയർ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ:
എംഎം. സചിനൻ

എഡിറ്റർമാർ:
കെ. വി. രാമകൂഷ്ണൻ
കെപി. ശക്തൻ
കെപി. മോഹനൻ

ബുക്ക് ലേജൂട്ട് & ഡിസൈൻ:
യാക്കുഡ് പ്രക്രിപ്പാൻ
കവർ ടൈറ്റിൽ : പ്രസാദ്

എൻവി കൂഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(ഒജി. 440/92) കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503
ഫോൺ - 8086878010

കവന കൗമുദി

കൊവറ കാളമുടി

സ്വീതമാസിക

രസപതി - 25.00

വാർഷിക വർഗ്ഗം - 100.00
(വിവേകൻ - 20 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി. 440/92) കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കവന കൗമുദി

| ഉള്ളടക്കം |

മുൻകുറി

മലയാള ഭാഷയും
കാക്സിജൻ സിലിൻഡറും കെ വി രാമകൃഷ്ണൻ

കത്തുകൾ

ലേവന്ന്

ചെറുകുട്ട് - വള്ളുവനാടിന്റെ ആചാര്യൻ പാലക്കിഴ് നാരായണൻ
ചരിത്രത്തിന്റെ പുനർവ്വിചാരണ എസ് രാജഗോപൻ
ചാരുസംഭാഷണ കുശലൻ
സംസാരിക്കുന്നു ഡോ. കെ പരമേഷ്ഠൻ
തുഞ്ചത്താചാര്യൻ
ഗിരീ പ്രമാണമായിരുന്നോ ഒ രാജേഷ്
മോതീസ്കുട്ടി ബൈദ്യർ
കമകരള കമനീയമാക്കിയ കവി രമേഷ് വി കെ
പ്രപാതാനുരാഗത്തിന്റെ കവിത സുഷ്മാ ബിദ്യു
വാദ്യമിക്കി രാമായണവും
അധ്യാത്മ രാമായണവും പി വി ശ്രീവിജൻ നായർ
നരകത്തിൽ സർഗ്ഗം പണിയുന്ന ബഹുമിർ അബ്ദുൽ ഗഫുർ പി

കവിത

പരിപ്പുകതയായ ശകുന്തള എം ജി എസ് നാരായണൻ
ഉറന്നതാലാ ഡി കെ എം കർത്താ
തായ്മൊഴി ചേനൻ തുളസീദാളം
പക്ഷിസങ്കേതം ഡോ. എസ് വി സതീശകുമാർ
കണ്ണുകണ്ണ സന്തോഷ് നന്ദുജ്ഞാറി
ആഞ്ചുക്കം ആർ മനോജ് വർമ്മ
ബലിയാട്ടകൾ കെ വി രാമകൃഷ്ണൻ
ഞാനിക്കുട്ടിലും മന്ദ്രേരി നീലകുമാർ

കമ

സംക്ഷി പി ആർ വിജയകുമാർ

വായനമുറി

കമാവായനകൾ ഡോ. ഉള്ളി ആമപ്പാരയക്കൽ
രാമമോഹൻ
ഡോ. അമീറ നിരണ്ടം

മലയാള ഭാഷയും ബാക്സിജൻ സിലിൻഡറും

കെ.വി രാമകൃഷ്ണൻ

2 ലയാള ഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു സർവകലാശാലത്തെന്ന നാം സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. തുടർന്ന്, നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് ദ്രോഷ്ഠംലോ ഷാ പദവിയും ലഭിച്ചു. (ആനൂറലഭവ്യിക്കിനിയെയെന്നു വേണം? എന്ന് പാടിയിരിക്കാം വേണമെങ്കിൽ.) ഇത്തെന്നും സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞ പ്രോഗ്രാം, ഭാഷ ചിലർക്കൈല്ലും ഒരു പ്രശ്നമായിട്ടുണ്ടെന്ന് തോന്തു നും, ഭാഷയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നാനാവിധ സക്രിയന്തകളുകൂടിച്ച് അവിടവിടെ ഗവാരവമേരിയ ചർച്ചകൾ നടക്കുന്നതായി വാർത്ത. അതു നല്കുന്നതെന്നു. നമ്മുടെ സാമൂഹികജീവിത രംഗത്ത് ഭാഷ, ഒരു പ്രശ്നമായി ജീവനോടെ ഉണ്ട് എന്നെങ്കിലും നാം തിരിച്ചറിയുകയാണെല്ലോ.

ആട്ടപ്പിറിനാളുണ്ടാഷിച്ചു കഴിഞ്ഞെത ഉള്ളതു മലയാളം സർവകലാശാല. എഴുത്തിനിരുത്തിയിട്ടിട്ടില്ലെല്ലാം. ഒന്നും പറയാറായില്ല. അമുഖം ഇഴന്തെ, മുട്ടകുത്തി, നിവർന്നെന്നീറ്റ് നടക്കുന്നോൾ എന്നൊക്കെചെയ്യൽക്കെല്ലോ? കണ്ണിയാണം. കേരളത്തിലെ മറ്റു യുണിവേഴ്സിറ്റികളിലും, മുകളിലും മുലയിലുമുള്ള യൂണിവേഴ്സിറ്റി സെൻസറുകളിലും ഉള്ള മലയാളവിഭാഗങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന ഭാഷം പറഞ്ഞ - ഗവേഷണാദികളിലും സംഭവിക്കുന്നതിന്റെ തനിയാവർത്തനമെങ്കിലും അമുഖം, അവിടങ്ങളിൽ നടത്താൻ കഴിയാത്ത എന്നൊക്കെയോ വലിയ കാര്യങ്ങൾ? ഭാഷയുടെ ഭാവിക്കുവേണ്ടി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അങ്ങനെന്നെയെന്നക്കിലും നാഞ്ഞെ നെള്ളു നടക്കും എന്ന് ആശങ്കാനേ ഇപ്പോൾ മാർഗ്ഗമുള്ളു. എങ്കിലും ഇവിടെ പുലർന്നുവരുന്ന ഇന്നത്തെ കാലാവസ്ഥയിൽ ഒരു കാര്യം ഉറപ്പിക്കാം. നാടിന്റെ നികുതിപ്പുണംമുടക്കി തുടങ്ങുന്ന എ

തൊരു പൊതിസ്ഥാപനവും കാലാകാലങ്ങളിൽ അധികാരം കൈയ്യാളുന്നവർക്ക്, കുടെ നിർക്കുന്നവർക്കിരിപ്പിടം നൽകാനുള്ള വേദിയാണ്. അങ്ങനെയാവണം, അല്ലെങ്കിൽപ്പിനെന്നെയന്തിനാണ്ടി കാരം എന്നാൻ പ്രസക്തമായ ചോദ്യം. ഇടതുപക്ഷവും വലതുപക്ഷവും ഏക മനസ്സാടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരേയാരു രംഗം ഈ താണന്നു തോന്നുന്നു. ഇന്നാട്ടിലെ സാംസ്കാരികസ്ഥാപനങ്ങൾ ഒളന്നു പറയപ്പെടുന്ന വിവിധ അക്കാദമികളുടേയോ, ലാംഗ്വേജ് ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ട് പോലെയുള്ള മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളുടേയോ വിവിധ യുണിവേഴ്സിറ്റികളുടെ തന്നെയോ കാര്യമൊന്നുടുത്തുപരിശോധിച്ചു നോക്കു എന്നു പറയാൻ പോലും ഇവിടെ ആർക്കാൻ കരജു ഇപ്പോൾ ഇവ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, നമ്മുടെ മലയാളം സർവകലാശലയുടെ മണ്ണില്ലോ, അടയക്കാമൺഡിയൻ നടുവളർത്തി എല്ലാവും മെന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതൊരു നല്ല ഫലിതം പോലും ആകുകയില്ല.

ഭാഷാഭ്രാന്തിരീ ഹരിശ്രീ¹ തൊട്ടുതുടങ്ങാൻ ഒരു സർവ്വകലാശാലയക്ക് നിവൃത്തിയില്ലാലോ. കുറേക്കുടി വ്യക്തമായിപ്പറിയാതെ, സർവകലാശാല തലത്തിൽ ഭാഷാഭ്രാന്തം, അൻപത്തൊന്നുകൾ തെറ്റുകുടാതെ എഴുതാനും ഉച്ചരിക്കാനും ശിക്ഷണം നൽകുന്ന തലം തൊട്ടു തുടങ്ങാൻ പറ്റുമോ?. നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിലൂടെ കടന്ന്, കോളേജുകളിൽ കയറിയിരിക്കുന്ന പുറത്തുകടക്കുന്ന ഉപരിപരാനാർത്ഥികളിൽ നിന്നല്ലോ മലയാളം സർവകലാശാലയക്കും തങ്ങൾക്കാവിശ്യമായ “ഇര”കളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനാവു?. ധാമാർമ്മങ്ങളുടെ നേരേ കണ്ണടച്ച് വലിയ വലിയ കാര്യങ്ങളുടെക്കാണ്ഡാ പ്രയോജനമെന്ത്?

ഇവിടെ ഉറക്കച്ചോദ്യാദിക്കേണ്ട ചോദ്യമിതാണ്: മലയാള ദേശയും സാഹിത്യവും ഒഴുക്കികവിഷയമായെടുത്ത് ബിരുദങ്ങേടി നമ്മുടെ കലാലയങ്ങളിൽനിന്ന് പുറത്തിരിക്കുന്നവരിൽ എത്ര ശതമാനം പേരുകൾ മലയാളം അക്ഷരമാല തെറ്റുകുടാതെ എഴുതാനും, സ്വപ്നവും ശുഖവുമായി ഉച്ചരിക്കാനും കഴിയു?

ഞാനവരെ പഴിപറയുകയില്ല. അവരെപരിപ്പിച്ചു വിടുന്നവരെയും കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. എന്തുപരിപ്പിക്കണമുണ്ടെന്ന് എന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതവരെല്ലാലോ. ഇന്നയിന്ന കാര്യങ്ങളാണ് തങ്ങൾക്ക് പറിക്കേണ്ടത് എന്ന പറയാനുള്ള അവകാശമോ വിവേകമോ നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹത്തിനുമില്ല. പിനെ, ആരുടെ നേരയാണ് വിരൽ ചുണ്ടേണ്ടത്?

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനത്തിൽ ഇന്നും - അതായത്, ഭാഷാടിസ്ഥാപനത്തിൽ കേരളസംസ്ഥാനം രൂപം കൊണ്ടിട്ട് അൻപത്തേഴ്സ് വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും - മലയാളത്തിന്, കഷ്ടിച്ച് രണ്ടാം ഭാഷയുടെ സ്ഥാനമേ ഉള്ളൂ. മാത്യുലാഷയ്ക്കുള്ള ഇല വടക്കുപറിത്തെ കോലായിലാണെന്നാർത്ഥം. മേലടുകളെയിലോ തെക്കിനിത്തരിയിലോ മുഖസ്ഥാനത്തിരുത്തി കൊണ്ടാണ് നമുക്ക് വേറാരുഭാഷയുണ്ടാലോ. കേരളത്തിനകത്ത് വിദ്യാഭ്രാന്തം നിർവഹിക്കുന്ന

രു കൂട്ടി നനാം ഭാഷയായി മലയാളം പറിച്ചിരിക്കണം എന്ന് അർത്ഥശക്കിടിക്കില്ലാത്ത ഉത്തരവിറക്കാനും അതു വെള്ളംചേര്ക്കാതെ നടപ്പിലാക്കാനും ആവശ്യമായ ഇച്ചുശക്തിയും ആർജ്ജവവും ഉത്തരവാദിത്വബോധവും ഇക്കാലമത്രയും ഇവിടു ഭരിച്ച് നാട് ഈ പ്രതുവത്തിലാക്കിയ ഒരു ഗവർണ്ണറൻസിനും ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നതശ്ലൈം സത്യും? ഭാവിയിൽ അങ്ങനെനെയാരബ്ദവം ഏതു ഗവർണ്ണറൻസിനായാലും ചെയ്തേക്കും എന്നും കരുതാൻ വഴിയില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ “ശൃംഖലി” തയയ്ക്കേ ഇതു വിളിച്ചു പറയുന്നത്.

മാത്യുഭാഷയ്ക്ക് പ്രമാഘസ്ഥാനം നൽകണം എന്നു പറയുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷ് പറിക്കേണ്ടതില്ല എന്ന് അർത്ഥമില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് പറിക്കണം, മലയാളം മാധ്യമത്തിലുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പറിച്ചാൽ പോരാ. ഇംഗ്ലീഷ് ഇംഗ്ലീഷായിത്തന്നെ പറിക്കണം. നനായി പറിക്കുകയും വേണം. ഇംഗ്ലീഷ് ലോകഭാഷയാണ്. (അങ്ങനെ പറയുന്നേണ്ടി, ഈ ‘ലോകഭാഷ’യും കൊണ്ടു പോയാൽ ദാഹജലം കൂടിക്കാൻ വിഷമിക്കേണ്ടി വരുന്ന വിദേശരാജ്യങ്ങളുമുണ്ട് എന്ന കാര്യം മറക്കുന്നില്ല, അതവരുടെ മാതൃഭാഷാ സ്വന്നേഹം). കേരളത്തിന് പുറത്ത് - ഒരു പരിധിയോളം അക്കത്തും - മലയാളിയുടെ ‘അനാഭാഷ’യാണ് ഈംഗ്ലീഷ്. അതു ദക്ഷതയോടെ കൈക്കാര്യം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ്, വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുടെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് നൽകാനുള്ള ബാധ്യത ഏതു ഗവർണ്ണറൻസിനും ഉണ്ട്. പക്ഷെ, അത് മാതൃഭാഷയുടെ ചെലവിൽ, മാതൃഭാഷയ്ക്ക് വടക്കുപുറത്തെ കോലായിൽ ഇലവെച്ചിട്ട് ആവാൻ പാടില്ല എന്നെന്നുള്ളൂള്ളൂ.

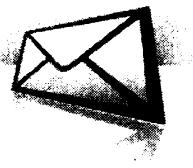
മലയാളം നനാം ഭാഷയാക്കിയാൽ എല്ലാമായി എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല ഇത്രയും പറഞ്ഞത്. അതു മാതൃഭാഷാ പഠനത്തിനാവിശ്യമായ അടിത്തറയേ ആവുന്നുള്ളൂ. അടിത്തറയിൽ, ശരിയായ രീതിയിൽ വീടുപണിതാലേ വാസയോഗ്യമാവു. ഭാഷാപഠന സംവിധാനത്തിൽ വ്യാകരണത്തിനുപോലും ഇടമില്ല ഇപ്പോൾ എന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതു ഭാഷയുടെയും നടപ്പിലാണ് വ്യാകരണം. അതുപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ ഭാഷ മൺസിറ്റിശ്യുകയേ ഉള്ളൂ. ഭാഷാ പഠനത്തിൽ വ്യാകരണം, വ്യത്താലക്കാരാഡികൾ തുടങ്ങിയവ അനാവശ്യങ്ങളാണ് എന്നു കണ്ടുപിടിച്ച ബുദ്ധിക്ക് നോബേൽ സമാനം നൽകേണ്ടതാണ്. അക്ഷരമാലയിൽ അതിവര - ഭേദാശശംഖാദങ്ങൾ തന്നെ ആവശ്യമില്ലെന്നും, അവ വരണ്ണവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തിലേ ഉള്ളൂ എന്നും മറുമാണല്ലോ നമ്മുടെ ഇടയിലെ ചില കോളേജ് വാദ്യാഖ്യാരുടെ പോലും പക്ഷം. ഇനി നാളേ ഈ - ഭാഷയാണ് വരുംതലമുറയ്ക്കു പറിക്കാനും ഉപയോഗിക്കാനുമുള്ളത്. അതിന്റെ കോലം എന്ന് എന്ന് എന്നിക്കറിയില്ല. 1962 - 64 കാലത്ത് മഹാരാജാസ് കോളേജിൽ ആൻസി മാസ്റ്ററുടെയും (പ്രൊഫ. സി.ക്രൈസ്ടീ ആൻസി) കൃഷ്ണൻ നായർ മാസ്റ്ററുടെയും മറ്റും മുൻപിലിരുന്ന് (പ്രൊഫ. പി.വി. കൃഷ്ണൻനന്നായർ) വ്യാകരണ വും അലക്കാരാഡികളും പറിപ്പിച്ചിറപ്പിച്ച ശിലാബന്ധത്തിലാണ് എന്നെല്ലാഭാഷയുടെ നിലനിൽപ്പ്. ഭാഷാപഠനത്തിൽ വ്യാകരണം അനാ

വശ്യമാണെന്ന് ആരുത്തെന്ന ശാരിച്ചാല്ലോ എനിക്ക് ബോധ്യമാവുക തില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ യുവ അധ്യാപകർക്ക്, പൊതുവെ വ്യാകരണ വും വ്യത്താലങ്ങാരാദികളും കൂട്ടിക്കൊള്ളുന്ന പറിപ്പിക്കേണ്ടതില്ലോ എന്നു തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ അവർക്കിതോന്നും യാമാവിയി പറിപ്പിക്കാനു ഒരു ഉപാധിതി ഇല്ല എന്നേ അതിനർത്ഥമുള്ളൂ. ഭാഷാപഠനത്തിലെ കെടുതികളുടെ വേർ, അവർ വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്ന കാലത്തിനു മപ്പുറത്തെയ്ക്ക് ആണുകിടക്കുന്നു എന്നും.

ഭാഷ ഒരുനാടിന്റെ സംസ്കാരമാണ്. നാടിന്റെ സംസ്കൃതി തിലുന്നിനിനേ ഭാഷാപഠനം സംഖ്യാനം ചെയ്യാവു എന്നു സാരം. വിദേശങ്ങളിലെ ഭാഷാരീതികളെ അവലംബിച്ചാണ് - അമുഖം അവയെ മാതൃകയാക്കിയാണ് നമ്മുടെ ഭാഷപരിപ്പിക്കേണ്ടതെ അനൈത്യന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നത് എന്നുവന്നാൽ അതിന് നാടി ന്റെ ശാപം എന്നു പേരിടാനേ കഴിയു. ബൈദ്യോഗികം അസ്വികാര്യം, അശുദ്ധം എന്നല്ല വിവക്ഷിതം. വിദേശ മാതൃക സ്വീകരിക്കു ബോധി അത് അവിടങ്ങളിൽത്തന്നെ കാലഹരണപ്പെട്ടതായി കണ്ണ്, പൂതിയ വഴിതേകാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടോ എന്നുകില്ലും അനേകിക്കാനുള്ള വിവേകം ഉണ്ടായെ തീരു. ഭാഷയും സാഹിത്യവും ഇളംതലമുറയെ പറിപ്പിക്കേണ്ടതില്ലോ, അവർ ഇ - ജീവിതത്തിലേ കുറന്നു പോകുന്നവരാണ്, അവരെ അതിന് സജ്ജരാക്കുകയാണ് സമകാലിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യംഎന്നാക്കേയാണ് വാദിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ‘നന്നായിവരെട്’ എന്നേ ആശംസിക്കാനുള്ളൂ. മലയാളം സർവകലാശാലയ്ക്ക്, കേരളത്തിലെ പഞ്ചായത്തുകൾ തോറും ഇ - സെൻ്ററുകൾ തുടങ്ങാനും ആലോചിക്കാവുന്നതാണ്.

ഭാഷ ഉളർവ്വൻ വലിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴുകില്ലും ഓക്സിജൻ സിലിംഗർ അനേകംശിക്കാനുള്ള വിവേകം ഉണ്ടാക്കുമെങ്കിൽ നന്നാം.

കത്തുകൾ

പ്രിയ പത്രാധിപരേ,

എം. എൻ പാലുതിന്റെ മുവച്ചിത്രം എം. എം പാനുർ ആകർഷകമാക്കി. ഒപ്പം കമാപ്പുരുഷന്റെ വയസ്സാണോ തലക്കു മുകളിലെ വരയിൽ കുറിച്ച് ഒ എന്നും തോനിപ്പോയി. ആ തോന ലും നന്ന്. ഇന്ത്യും പതിറ്റാണ്ടുകൾ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിക്കുട്ട.

ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമായാൽ മേൽവിലാസത്തിന്റെ കുടെ ഫോൺ നമ്പറും കൊടുക്കേണ്ടതല്ലോ? സംശയങ്ങൾ തീർക്കാനും നിർദ്ദേശങ്ങൾ അറിയിക്കാനും മറ്റും അതല്ലോ എങ്ങും? അതുപോലെ എഴുത്തുകാർ, പ്രസാധകർ (വായാനാമുൻ) എന്നിവരുടെ ഫോൺനമ്പറും അഭികാമ്യമാണ്. ഒരെഴുത്തുകാരന്റെതു കൊടുത്തുകണ്ടു(പേജ് 65). പുസ്തകങ്ങൾ കൊന്തെങ്കിലും അയക്കാനും ഫോൺ നമ്പർ ആവിശ്യമാണ്. അടിസ്ഥാനവിവരങ്ങൾ, ഉപഭോക്താകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു വിഷമിക്കാൻ ഇടയാക്കാതെ ലഭ്യമാക്കുന്നതാണ് ഇന്നു അഭികാമ്യം.

തൽക്കാലം ഒരു പുസ്തകം നിരുപണ ത്തിന് അയക്കുന്നു. ആശംസകൾ നേരുന്നു.

സ്നേഹത്തോടെ,

പി. ഐ ശങ്കരനാരായണൻ
കൊച്ചി.

(ശ്രീ. പാലുതിന്റെ പേരച്ചടിച്ചതിലെ പിശകിന് മാപ്പ്. കവറിലെ “ഒ” കവനക്കാമുഖിയുടെ ക്രമനമ്പറാണ്. ശതാബ്ദി ഷേക്കണ്ഠിലെത്തുന ശ്രീ. പാലുതിന് ദീർഘായുസ്സു നേരുന്നതിൽ കവനക്കാമുഖിയും പകുചേരുന്നു. - പത്രാധിപർ)

Namaste,

Thanks for the new issue of *Kavana- kaumudi*. Very nice issue where you continue NV's admirable tradition of running a high quality literary magazine with uncompromising commitment to literary merit.

I was especially touched to see one of my wishes come true... an article on NV's prose style focusing on its accessibility and transparency - a reflection of his deeply democratic commitment. He could have written extremely impressive, pedantic prose that could have made even scholars sweat and start looking for a fan, but he chose to write in a style that shares his wealth of scholarship and depth of insight with the maximum number of literate people at the greatest level of generosity. I am afraid neither MundaSSEry nor MArAR had that total absence of any wish to impress peers in my humble view. NV never tried to make the reader feel any inferiority about themselves.

To use an idiom, "NV did not believe in preaching to the choir." The choir already believes in the Lord, so why try to convert them? He always spoke to the maximum number of ordinary people he could communicate with using clarity and straightforwardness coupled with *pRasAdam*. I think Thaayaatt Sankaran and Prof. K. Bhaskaran Nair shared these qualities with him to a degree. NV is in the tradition of one of my heroes of world prose style (and life mission): Bertrand Russell (who wrote the *ABC of Relativity*, 1925). Certainly our own Mahatma Gandhi-ji and GurudEv Tagore also had similar admirably clear styles.

D.K.M. Kartha,
dkmkartha@yahoo.com

ഞാനില്ലേക്കില്ലോ

മാടങ്ങേരി നീലകണ്ഠൻ

ഞാനില്ലേക്കില്ലോ ഇപ്പുവും
 തികളും കൂളിൽ തതനല്ലും
 മാരിവില്ലോ അമ്മതൻ സ്വന്നഹം
 പെപ്തലിൻ നറു പുഞ്ചിരി

സാഗരത്തിൻ സംഗീതം
 ആകാശത്തിൻ മഹനവും
 ഗോളാന്തരങ്ങളിൽ പുത്ര
 വിരിയും ജീവ വിസ്മയം

‘ഞാൻ ഇല്ലാതാകലില്ല’ന-
 തറിയും യോഗവിദ്യയും
 ഉണ്ടാകും; ഇല്ലെന്നു മാത്രം
 എൻ ദർപ്പം, അപശമംവും!

പരിത്യക്തയായ ശകുന്തള

എം ജി എസ് നാരായണൻ

കവിയുടെ ആത്മഗതം

ശകുന്തളേ നിൻ ശാലീനതയെൻ
മനസ്സില്ലെണ്ടാരു മധുരിമയായ്.
നികുഞ്ഞംജമൊന്നിനുള്ളിലെ വള്ളിയിൽ
വിടർന്ന മുള്ളപ്പോലെ
വിശമഹാകവി കണ്ണാശ്രമഭൂവി
കാടിത്തനോരു കന്ധകയെ,

കളങ്ങമെന്തന്നിയാതടവിയിൽ
വിളങ്ങി നിനോരു ധന്യതയെ,
മനസ്സിലെന്നും കൊണ്ടുനടന്നു
മാറി വരും പല തലമുറകൾ.

ശകുന്തളയുടെ ശപമാം.

അമയനേനേനേ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു പുണ്ണൻനും കൊ -
ണ്ണമഹാകാശത്തിലേക്കുയരുന്നു പറന്നു പോയ്.
അല്ലെങ്കിലെന്താകുമെൻ വിധി? യോർക്കുവാൻ വരു
നല്ല രണ്ടനുജമാർക്കെന്നു തോന്തിയോ? കഷ്ടം.

ഗൗതമിയവരെയും കൃട്ടിയാശ്രമത്തിൽ പോയ്
താതകണ്ണരെന കണ്ണു പറഞ്ഞതെന്താണാവോ!

കവന കൗമുദി

മാമുനേ, കഷമിക്കുകെന്നപരാധിയം ഞാനോർക്കാ-
താമഹാശ്രമത്തികൾ കളക്കം വരുത്തിലേ?

കളിച്ചും ചിരിച്ചുമെൻ തോഴികൾക്കൊപ്പം കാട്ടു
മലർവള്ളികളോടു സല്പിച്ചും ഞാൻ വാണ്ണ.
മാൻകിടാവിനു പൂല്ലു, മെനോടു തലയാട്ടി -
ചൂഞ്ഞാട്ടു ചെടികൾക്കു വെള്ളവും കൊടുത്തുഞാൻ

എന്നുള്ളിൽപ്പത്തുങ്ങിയ കാമക്കോമരത്തിനെ-
യെങ്ങെന്നയറിയും ഞാനോരു നാൾ രാജാവെത്തി
എനോടാദ്യമായെന്നു പുരുഷൻ സകാരുമായ്
വന്നു മന്ത്രിച്ചു “നീയാണെൻ കിനാവിലെ രാജഞ്ചി

പൊന്നിൽ മുടി ഞാൻ നിന്നെ പുരുവിൻ കൊട്ടാരത്തിൽ
മനിലെ മഹാറാണിയാക്കി വാഴിയ്ക്കാം വരു”
വീണ്ണുഞാൻ കെണ്ണിയില, നിളമാൻ കാട്ടാളൻ
കാണാത്ത കമ്പിക്കുട്ടിലെന്നപോലതുമല്ല,

താതെന, മാതാവിനെ, തേതാഴിമാരെയും കൊച്ചു
സോദരമാരെ, സ്വന്നപരുപരാമെല്ലാരെയും
വീഴ്ത്തി, യാരാജവിന്റെ തെനുറും വചനങ്ങൾ
സത്യമെനോർത്തു, സത്യം മാത്രം കേട്ടിന്ത ഞാൻ

നിസ്വരേന്നാലും സ്വന്നപരസ്വന്നവരെനെ -
യാഗസിപ്പിച്ചു ശ്രിക്ഷന്ത്രക്കേണ്ട സന്ദർഭത്തിൽ.
അതു വിടവാങ്ങും രംഗമോർപ്പു ഞാനിന്നും കഷ്ടം,
ജീവിതവിശുദ്ധിയനെറിഞ്ഞെതുകളെല്ലാ.

രാജാധാനിയെക്കുറ്റം പറിഞ്ഞെന്നാരനുജമാർ
വ്യാജബുദ്ധികളുണ്ടെന്നു മനസ്സിൽക്കരുതിപ്പോയ്.
വേഷഭൂഷാലംകൃത, നുഖതൻമഹാരാജൻ
കാഷായ വസ്ത്രക്കാരെ പുഷ്പിച്ചുസംസാരിയ്ക്കേ,

ഉള്ളിലെന്നനിയ്ക്കുണ്ടായ് ക്രോപമാദ്യമായ് തതിര -
തള്ളിയെത്തിട്ടും വേലിയേറ്റമെന്നപോൽ, പാക്ഷ,
ശാപവാക്കുതിർക്കുവാൻകഴിഞ്ഞില്ലാചാര്യരെല്ലോ
ശാന്തിമന്ത്രമേ കെട്ടു വളർന്നാരാളുമ്പോൾ ഞാൻ?

അതുമല്ലെത്തതിൽ കൈകൊലിട്ടിക്കുന്ന
മധ്യരക്കിനാവു ഞാനെങ്ങെന്നമരിക്കുവാൻ?
കുഴഞ്ഞു വീണ്ണു ചുറ്റുമിരുളായ്, കുട്ടം കുട്ടി-
കുഴഞ്ഞു വിചാരങ്ങൾ, അമ്മയെന്നെന്നക്കാത്തു.

മേനകയുടെ കാമചാപല്യമാവാമെനിൽ -
കാനനാശമത്തിലും പുഷ്പിച്ചതെന്നാൽ പ്ലോലും
അമ്മതൻ കൂടിപ്പിടുത്തത്തിലെ സുരക്ഷ ഞാൻ
ആദ്യമായിരിഞ്ഞിൽ ശ്രദ്ധപതമാം മുഹൂർത്തത്തിൽ.

പുരുഷനെന്നും കളിപ്പാട്ടമോ പെണ്ണകുട്ടികൾ?
ങ്ങു മാത്രയിൽ സ്വന്നേഹം, പിന്ന നിഷ്പറ്റദ്വാഹം!
സന്തരക്തത്തിൽ കുരുതൊരു കുഞ്ഞിനെപ്പറ്റി
ചീനയുണ്ടാവുന്നില്ല മഹർഷിമാർക്കും പാരിൽ.

കാണാതെത്താരച്ചൻ കോപമുർത്തിയായെനിയ്ക്കുണ്ടോ,
നാണമാണതോർക്കുണ്ടോശ്,
എന്താതൻ വിശ്വാമിത്രൻ!
എന്നുമിങ്ങെന വിഴാൻ കേഴാനുമായിത്തെന
കന്ധകമാരെ സൃഷ്ടിച്ചയച്ചോ ജഗദീശൻ?

വേശ്യകളെന്നാൽക്കൂടി യപസ്സരസ്സുകൾ പോലു-
മാശ്രയമായ്തതീരുന്നു മകൾക്കമുയായ്പ്ലോയാൽ
അമയും നിലാവുമുള്ളപ്പേരേ ജന്തുകൾക്കു
നിർമ്മല സ്വന്നേഹത്തിന്റെ രൂചി യാസവിയ്ക്കാവു!

അച്ചെനപ്ലോലാകരുതെനകൾ ജലിയ്ക്കണം
സപ്ത്തമാം ധർമ്മത്തിന്റെ മാനവാകാരം പോലെ
അവെന വളർത്തും ഞാൻ കാശ്യപാശമത്തിക-
ലവില ശാസ്ത്രങ്ങളുമഭ്യസിച്ചധ്യാഷ്യനായ്.

പുതിയ ഭരതാവധി സംസ്കൃതി സംസ്ഥാപിക്കാൻ
ക്ഷമിതിയിൽ പ്രഖ്യാംകുഞ്ഞുമന്ത്രണിൽപ്പുലരുവാൻ.
നാരി പുജിയ്ക്കപ്പെട്ടും നാട്ടിലേ ശരിയ്ക്കുള്ള
നാഗതികത വാഴു,ദേവകൾ നൃത്തംവെയ്ക്കു.

ഭരതവാക്യം

ഭരതോർവിക്കിനെന്നന്തുപറ്റിയോ? ശകുന്തജ്ഞേ,
സരിതോർജ്ജമാണല്ലോ ദിക്കങ്ങളും പ്രസരിപ്പു !

ചെറുകാട്:

വള്ളേവനാടിന്റെ ആചാരങ്ങൾ

പാലക്കൈഴ്ച നാരായണൻ

1 ലയാളി സാഹിത്യത്തിലെ അർഭതപ്രതിഭാസമാണ് ചെറുകാട്. ഇതുമാത്രം വൈവിധ്യവും വൈച്ചിത്ര്യവുമുള്ള വ്യക്തിയം വേറെയില്ല എന്നതാണ് ഈ പ്രസ്താവനയക്ക് ആധാരം. സർഗ്ഗക്കൽകളുടെ വിജ്ഞാപനമായ മഹത്തായ കൃതികളുടെ കർത്താവ്, ഖരുജന മധ്യത്തിൽ വെള്ളേത്തിൽ മത്സ്യമെന്നതുപോലെ പ്രവർത്തന നിരതനായ രംഭട്ടിയക്കാരൻ എന്നിങ്ങനെന ബഹുമുഖ വ്യക്തിത്വത്തിനുമായിരുന്നു ചെറുകാട്, ചെറുകാട് എന്ന സാഹിത്യകാരനെ വിപ്പവംചാര്യനായ ഈ എം എസ് നമ്പുതിരിപ്പും കാണുന്നതിങ്ങനെ “ചെറുകാട് വെറുമൊരു സാഹിത്യകാരനാണ്. കമ്പണിറ്റി സാഹിത്യകാരനാണ്. സാമുഹിക ജീവിതത്തിലെന്ന പോലെ സാഹിത്യത്തിലും നിഷ്പക്ഷത അസാധ്യമാണെന്ന് വിശദിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരനാണ്. സമുഹത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ താരിതപ്പെടുത്തുന്നതാകണം സാഹിത്യമെന്ന് ചെറുകാട് വിശദിക്കുന്നു” അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചെറുകാട് പ്രഖ്യാപിച്ചു “ഞാനോരു കവിയാണ്, കമ്പണിറ്റിക്കവി”. ചെറുകാടിനെക്കുറിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാകവി വെല്ലാപ്പീളളി ഇങ്ങനെ അർഭതാങ്കുറി. “എന്നപ്പോൾ ലുള്ളവർ കൂളിത്തിൽ കൂളിക്കുന്നു. ചെറുകാട് അലമാലകൾ തള്ളിത്തകർക്കുന്ന മഹാസമുദ്രത്തിൽ കൂളിക്കുന്നു” കൂളവുമുപേക്ഷിച്ചു കൂളിമുറിയെ ആശ്രയിക്കുന്നവർ പെരുകുന്ന ഇക്കാലത്ത് സാമുഹിക ജീവിതമെന്ന മഹാസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ച ചെറുകാട് അർഭതമുണ്ടാക്കുന്നു.

ജീവിതപ്പാതയിലെ കാഴ്ചകൾ

മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ പുലാമന്തോളിൽ (ചെമ്മലഫ്രീഡിയിൽ)

കവന കമ്മമുഖി

ചെറുകാട് നാരായണിപിഷാരസ്യാരുടെയും കീഴാട്ടിൽ കരുണാകര പിഷാരിയുടെയും മകനായി 1914 ആഗസ്റ്റ് പതിനാലിനാണ് ചെറുകാട് ഗോവിന്ദപ്പിഷാരി ജനിച്ചത്. അനാമതും ബാധിച്ച അനൈക്ഷത്തിൽ ഏറ്റരെയാനും പഠിക്കാനായില്ല. പല സ്കൂളുകളിൽ നിന്നും നിന്നും എടുത്ത തരം പാസായി. കുറച്ച് സംസ്കൃതവും പഠിച്ചു. അംഗ്കടവെദ്യുൻ പുലാമനോശ മുസ്ലിമുൾക്കുന്ന കുറച്ച് വൈദ്യവും പഠിച്ചു. ഡോ. കെ. എൻ എഴുത്തുചേരുന്ന സഹായ തൊട്ടു വിദ്യാർഥി പരീക്ഷയിൽ കടനുചൂടാടിയ കമ്മീറ്റിപ്പുത്തയിൽ സരസമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദേശാഭിമാനിയിലും നവജീവനിലും പത്രപ്രവർത്തനം. 1948 കാലത്ത് ഒളിവിൽ പോയി. പോലീസ് മർദ്ദനവും ജയിൽ വാസവും. വഴിയെ വാടകാനാക്കുറിയും പി സ് കുളിൽ അധ്യാപകനായി. (കമ്മൂൺഡിസ്കൂകാരെ അധ്യാപകരാക്കാൻ മാനേജർമാർ ദൈരുപ്പട്ടിരുന്നില്ല. ഫോഗക്കേശമ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലിരുന്ന ദേശമംഗലത്ത് മനക്കാർ എ. കെ. ടി. കെ. എം വാസുദേവൻ നമ്പുതിരിപ്പാട് - മംഗളോദയം പുസ്തകശാല - ഡി. എച്ച് നമ്പുതിരിപ്പാട് - മദ്രാസി ഗവൺമെന്റിന്റെ അധി. ജ നിൽ - എന്നിവർ ചെറുകാടിനെ ദൈരുപ്പാനെ സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നു.) അതിനുമുമ്പ് കുറച്ചുകാലം പാവഗ്രി സംസ്കൃതകോളേജിൽ അധ്യാപകനായി. അവിടെ കോവിലനും ഡോ. എം എസ് മേനോനും ചെറുകാടിന്റെ ശിഷ്യർമ്മാരായിരുന്നു. (“പി സി വാസുദേവൻ ഇളയതിന്റെ കെട്ടിവെച്ച മുടിക്കുത്തിൽ ഒളിച്ചിച്ചിരുന്ന നിയമവിരുദ്ധമായ കമ്മൂൺഡിസ്കൂപ്പ് പാർട്ടിക്ക് ചാവക്കാടും സമീപ പ്രദേശങ്ങളിലും വിത്തിരിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലായിരുന്നു താൻ” - ജീവിതപ്പാത) നവോത്ഥാന നായകനായ പുന്നഗ്രേഹി നമി നീ ലക്ഷ്ണം ശ്രദ്ധ സ്ഥാപിച്ച പട്ടാവി സാരസവത്വ്യാത്മി സംസ്കൃത പാഠാല മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ക് ബോർഡ് ഏറ്റെടുത്തപ്പോൾ ചെറുകാടിനെ അവിടെ നിയമിച്ചു. ബോർഡ് പിതിച്ചുവിടപ്പോൾ ചെറുകാട് ഗവ. കോളേജ് അധ്യാപകനായി. റിടയർ ചെയ്തപ്പോൾ യു ജി സി പ്രോഫസറായിരുന്നു. 1976 ഓക്റ്റോബർ 28 ന് അന്തരിച്ചു.

ചെറുകാടിന്റെ പത്തനി കെ പി ലക്ഷ്മികുർട്ടി പിഷാരസ്യാർ. ഭാരിച്ചുത്തിലും കഷ്ടപ്പാടിലും പോലീസ് ഭീകരതയിലും പതറാതെ ഒപ്പു നിന്ന് ശക്തിപകർന്ന സഹയർമ്മിണിയായിരുന്നു മിസി സ് ചെറുകാട്. 2000 മാർച്ച് നാലിന് അവർ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. കെ പി രവീന്ദ്രൻ (അദ്ദേഹവും അകാലചരമമാണ്ടു). കെ പി രമണൻ, കെ പി മോഹനൻ, സി പി മദനൻ, കെപാഹ. സി പി ചിത്ര. സി പി ചിത്രഭാനു എന്നിവർ മകളാണ്.

പുന്നഗ്രേഹിയും മാലകെട്ടിയും പുജയെരുക്കിയും ശുദ്ധ അസലവാസിയായി ജീവിക്കേണ്ടിയിരുന്ന ഗോവിന്ദപ്പിഷാരി കമ്മൂൺഡിസ്കൂപ്പ് പാർട്ടിയുമായുള്ള സമർക്കംകൊണ്ട് നല്ല സാഹിത്യകാരനായി ജീവിതാനും വരെ സമുഹത്തെ നയിക്കുന്ന സാംസ്കാരിക പോരാളിയുമായി.

എത്ര പദ്ധതിലിരിക്കുമ്പോഴും ചെറുകാട് ചുവപ്പുകൊടി താഴേവച്ചില്ല എന്നതാണ് എടുത്തേതെങ്കിൽ കാര്യം. പാർട്ടി ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ പാട്ടായാലും തുള്ളലായാലും പാർക്കമായാലും നാടകമായാലും നോവലായാലും എഴുതിക്കൊടുക്കുക - അനിവാര്യമാണെങ്കിൽ വേഷം കെട്ടുക. അതെത്ര പതിവ്. അതോടൊപ്പം സാസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പുരോഗമന ചീനതാഴതി പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പുരോഗമന സാഹിത്യ സംഘടനയുടെ കാലത്ത് ഒരു സിനാരായണൻ നമ്പുതിരിപ്പാട്, കെ പി ജി നമ്പുതിരി, കെ എൻ എഴുത്തച്ചൻ എന്നിവരുടെ കുടുംബങ്ങളിലും നി റൂഡി സർക്കിളിൻ്റെ ഘട്ടത്തിൽ എറം എൻ കുറുപ്പ് എരുമേലി, എറം കുട്ടികുപ്പണൻ തുടങ്ങിയവർക്കൊപ്പം കേരള സാഹിത്യ സമിതിയുടെ വേളയിൽ എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ, എസ് കെ പൊറുക്കാട്, എൻ എൻ കക്കാട്, എറം ആരു ചന്ദ്രശേഖരൻ, എറം എസ് മേനോൻ, എന്നിവരുടെ നടവിൽ ഇങ്ങനെ മലയാള സാഹിത്യത്തെ ചലനാത്മകമാക്കാനുള്ള എത്ര സംരംഭത്തിലും ചെറുകാട് പകാളിയായിരുന്നു. കോഴിക്കോട് ആസ്ഥാനമായ മലബാർ കേന്ദ്ര കലാസാമിതിയുടെ (നേതൃത്വം - എൻ.വി കൃഷ്ണവാരിയർ, പൊറുക്കാട്, കെ.പി രാമൻ നായർ, എൻ.ഐ.ബി.ഹർമാൻ) ശാഖകൾ മലബാറിലാകെ എത്തിക്കുന്നതിലും ചെറാകാടിന് നേതൃത്വപരമായ പകുണ്ണായിരുന്നു. അടുകളെയിലാണെങ്കിൽ അടുകളെയിൽ അര ഓത്താണെങ്കാലം. മലബാർ നാടകോത്സവം പാലകാട് - ജി ലീ നാടകോത്സവങ്ങൾ - ചെറാകാടിനെ ചെറുകാടാക്കിയ കർമ്മം സ്ഥലങ്ങളായി അതൊക്കെ. ചെറുകാടിനെ സംസ്കാരിക പോരാളി എന്ന് പരാമരിച്ചത് വെറുതയല്ല.

ചെറുകാട് - കമ്മ്യൂണിറ്റി മഹാകവി.

ചെറുകാട് വ്യാപരിച്ച സാഹിത്യശാഖകൾ ഇവയാണ് - കവിത, ചെറുകമ്പ്, നാടകം, നോവൽ, ബാലസാഹിത്യം. ഓട്ടൻ തുള്ളലും പാർക്കവും തൽക്കാല രാഷ്ട്രീയ പ്രചാരണായുധങ്ങളുടെ കണ്ണാൽ മതി. മാനേജർക്ക് നേരെ അവകാശ സമരങ്ങളുടെ മുഖ്യ ടിച്ചുതുട്ടുന്നതാണ് ചെറുകാടിന്റെ നാടകങ്ങൾ. - കർഷക സമരത്തിന്റെ വരുമാനങ്ങളും. നമ്മളാണ്, തരവാടിത്തം, അടിമ, സ്കേം ഹിബ്രീജിങ്ങൾ, സത്രന്തമനുഷ്യപ്രായങ്ങൾ, കുട്ടിത്തന്മ്പുരാൻ, കുട്ടിത്തന്മ്പുരാട്ടി, ഒടുക്കരെതെ ഓണം, ഡോ. കചൻ, ജമലുമി എന്നിവയാണ് ചെറുകാടിന്റെ നാടകങ്ങൾ. കമ്മ്യൂണിറ്റി പാർട്ടിയുടെ പോരാട്ടുകളിലെ സുഷ്ടികളാണ് കരിയുന്നത്, കണ്ണതികലം, ഇരുസ്വീപ്പി, കാര്യസ്ഥാപന്റെ കാള എന്നിവ. ഭരതവാക്യവും ഉണ്ട്. കർഷകരും തൊഴിലാളികളും അധ്യാപകരും അവകാശസ്ഥാനത്തിനായി നടത്തുന്ന പോരാട്ടങ്ങളുടെ ഇതിഹാസങ്ങളാണ് ചെറുകാടിന്റെ നോവലുകൾ. (മരണപത്രം, മൺസിന്റെ മാറിൽ, മുത്തയ്ക്കി, ശനിബാൽ, മരുമകൾ, പ്രമാണി, ദേവലോകം, ഭൂപ്രദൂ) മുത്തയ്ക്കിയാണ് ചെറുകാടിന്റെ മാസ്റ്റർ പീസ് എന്ന് പി ഗ്രാവിനപിള്ള അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മുത്തയ്ക്കിയുടെ പോർവീര്യവും സമഗ്രതയും കണ്ണ ചെറുകാടിനുണ്ട്.

കാടിനെ മലയാളത്തിലെ മാർക്കിം ശോർക്കി എന്ന് വിളിച്ചവരുണ്ട്. ശോർക്കിയുടെ അമ്മയും ചെറുകാടിന്റെ മുതൽപ്പിയും ചേർത്തുവച്ച് പരിക്കേണ്ടതാണ്. മല്ലിന്റെ മാറിലും ചോമൻഡു തുടിയും (ശിവരാം കാരൻ) സമാനതകൾ ഉള്ള നോവലുകളാണ്. മല്ലുമായുള്ള ഗാധബന്ധം ഓർത്ത മലയാളത്തിലെ ഷോജോകോവ എന്നാണ് ചെറുകാടിനെ പ്രോഫസർ വി അരവിന്ദാക്ഷൻ വിളിച്ചത് ചെറുകാടിന്റെ ചെറുകമകളെ പറ്റിയും ബാലസാഹിത്യ കൂടികളെ കുറിച്ചും കവിതകളെ പറ്റിയും പരാമർശിക്കുന്നില്ല.

മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീപക്ഷ ചിന്ത നടാടുന്നു എന്ദുതന്ത്ര ചെറുകാട് സാഹിത്യത്തിലെണ്ണനും പറയാം. “നൊന്തുപറാൻ ദൈര്ഘ്യമുള്ള പെണ്ണ് ഒന്നറച്ചാൽ ഉറച്ചതാ” - എന്ന് സ്ത്രീ കമാപാത്രങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടും. പക്ഷേ അമിതമായ സ്വാത്തരിപ്പും സ്ത്രീകളെ പിഴ്പിക്കുമെന്ന ഭയവും ചെറുകാടിനുണ്ട്. (മരുമകൾ) എന്നതിനാലാകാം മലയാള സ്ത്രീപക്ഷനിരുപണം ചെറുകാടിനെ അർഹിക്കുന്ന അംഗീകാരം നല്കാതിരുന്നത്. ചെറുകാടിന്റെ സ്ത്രീകമാപാത്രങ്ങളുണ്ടിച്ച് പഠനം നടത്തി ഒരു പുസ്തകം തന്നെ തുറക്കാൻ മനസ്സുണ്ടായത് യോ. ലീലാവതിക്കാണ്. (ചെറുകാടിന്റെ സ്ത്രീ കമാപാത്രങ്ങൾ- പ്രഭാത്).

മലയാളത്തിലെ മഹത്തമേറിയ ആത്മകമകളിലെലാനാണ് ജീവിതപ്പാത എന്നാണ് എം ടി വാസുദേവൻനായർ വാഴ്ത്തിയത്. എല്ലാ ഭാഷകളിലും പരിശോഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കേണ്ടതാണ് ജീവിതപ്പാത എന്ന് മാധ്യവിക്കുട്ടിയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അതെന്നായാലും പോരാട്ടുനവരുദ്ധയും പടവെടുന്നവരുടെ കുടുംബ നില്ക്കുന്നവരുടെയും മനസ്സിൽ നിന്ന് ചെറുകാട് മാതൃപോകുകയില്ല.

ചരിത്രത്തിന്റെ പുനർവ്വിചാരണ

എസ്. രാജശ്രീവരൻ

നി ഹിന്ദുചൈരന്ത്യം ജീവിതയാമാർത്ഥ്യവും തമിലുള്ള അടുപ്പവും അകലവും ഒന്നുപോലെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് ലളിതാംബിക അന്തർജനത്തിന്റെ അശ്വിസാക്ഷി. കേരള നവോത്ഥാനത്തിലെ സ്ത്രീപക്ഷമുഖത്തിന്റെ ശക്തമായ ഒരു പ്രതിനിധാനം സ്വയം നിർവ്വഹിച്ച ലളിതാംബിക എഴുതിയ ഈ ഒരേയൊരു നോവൽ നമ്മുടെ നവോത്ഥാനം നേരിട്ട് വെല്ലുവിളിക്കുന്നതയും അതുണ്ടത്തിയ പ്രത്യാശകളുടെയും വിസ്തോറനങ്ങളും സുകൾ മമായ അനുസ്ഥാനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. “കലോപാസനകിടയിൽ ചില ലക്ഷ്യം കൂടിസാധിക്കണമെന്ന്” (അന്തർജനം, കമാകാര നാലിലുടെ കമകളിലേക്ക്, തിലകം, ഓക്ടോബർ, 1962.) നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്ന അന്തർജനം എററു കമകളും കവിതകളും എഴുതി ലക്ഷ്യം സാധിത്ത്വായമായതിനു ശേഷം നടത്തുന്ന ഈ തിരഞ്ഞെടുന്നാട്ടം താൻ ജീവിതം കൊണ്ടുനടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും അതുണ്ടത്തിയ വൈയക്തികവും സാമൂഹികബദ്ധവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ഒരു സിംഗാവലോകനം കൂടിയാണ്.

കേരള നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷത അത് മുഖ്യമായും കീഴാളനവോത്ഥാനമായിരുന്നുന്നും രാജ്യത്തിന്റെ മറ്റുപേരേശങ്ങളിലേതിനെക്കാൾ കേരളത്തിലെ ജനജീവിതത്തെ വളരെയേറെ മുന്നിലെത്തിച്ചുത് അതാണെന്നുമുള്ള വസ്തുത ശ്രദ്ധയാണ്. ഉപരിവർഗ്ഗസമുഹം അതിന്റെ സുസ്ഥിതിക്കുവേണ്ടി കെട്ടിയുള്ളത്തിയ ആചാരങ്ങളുടെയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും അന്യവിശ്വാസങ്ങളുടെയും കോട്ടകളിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്ന കീഴാളജീവി

തം ആ കോട്ടക്കെതിരെ നടത്തിയ വിസ്മോനങ്ങളായിരുന്നു മുഖ്യമായും കേരളനവോത്തമാനം. കീഴാളജീവിതത്തെ ഇങ്ങനെന സ നം ചൊൽപ്പടിയിൽ അമർത്തിനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഉപരിവർ ഗസമുദായങ്ങൾ ആവിഷ്കർച്ചുനടപ്പാക്കിയ തന്റെങ്ങളായ ആചാരാനുഷ്ഠാനവിശാസാഭികൾ ആ സമുദായങ്ങളിലെ ഭൂതിപക്ഷത്തെയും സ്ത്രീകളെയാക്കുത്തന്നെന്നയും അടിച്ചുമർത്തുന്നതായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ അടിച്ചുമർത്തലിനെന്നേയാ വിധേയതുതെന്നേയാ കൂറി ചു യാതൊരുവിധ തിരിച്ചറിവുമില്ലാതെ സമുദായത്തെയാനാകെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് നൃംഖാഞ്ചകളോളം തുടർന്നുപോരാൻ അധി ശവർഗത്തിന് ആയുധമാരുക്കിക്കൊടുക്കുകയാണ് സമൂഹത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന മതപരത ചെയ്തത്. മതശക്തികളുടെയും സാ സ്വത്തിക്കശക്തികളുടെയും (അവ മിക്കവാറും ഒന്നുതന്നെന്നായിരു നു.) സമഗ്രാധിശത്വത്തെക്കുറിച്ച് കൈവരിച്ച വിവേകവും അതി നെ പ്രവൃത്തിപ്രാപ്തിക്കൊന്നുള്ള ധർമ്മങ്ങളുടെ ഭാഗികമാ യൈക്കില്ലെന്നായ ഫലപ്രാപ്തിയുമായിരുന്നു കേരളനവോത്തമാന മെന്നു പറയാം. നവോത്തമാനാനുഭവങ്ങളുടെ സ്ത്രീകേന്ദ്രിതമായ കാഴ്ചയും ആവിഷ്കാരവുമാണ് അശ്വിസാക്ഷിയില്ലെട അന്തർജ നും നിർവ്വഹിക്കുന്നത്.

ആവും, വിവരണം, ആലോവനം തുടങ്ങിയ കമനസ്വന ഭായങ്ങളിൽ നിന്നു ഭിന്നമായി, അനുഭവങ്ങളുടെ നേരിട്ടുള്ള ആ വിഷ്കാരം എന്ന മാധ്യമമാണ് അശ്വിസാക്ഷിയിൽ സ്വീകരിച്ചിരി കുന്നത്. കമാപാത്രവും കമാകാരിയുമെന്നപോലെ അനുവാച കനും അനുഭവങ്ങളിലേക്ക് നേരിട്ടിരിഞ്ഞുകയും അവയിലൂടെ സ ശവരിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ആ സഖ്യാരത്തിന്റെ വേഗവും വുഗ്രതയും ത്രാസവും ബൈക്കാരികസമർദ്ദങ്ങളുമെല്ലാം അതുകൊണ്ട് രചയിതാവിലെന്നപോലെ അനുവാചകനില്ലും നേരിട്ടെന്നു നു. ഇരുപതാം നൃംഖാഞ്ചിലെ മാനവികതാ നിർമ്മിതിയില്ലെട വി ലപ്പേട്ടതെന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ബസ്യങ്ങളും മാനുഷിക മുച്ച്യങ്ങളുമാണ് ഇവിടെയെല്ലാം നിർണ്ണായകമായി നിൽക്കുന്നതെന്നതി നാൽ ഇപ്പറമ്പി സഖ്യാരമെന്നപോലെ അനുഭവാവിഷ്കാരവും വായനകാരനെ നേരിട്ട് ദ്രുതിവിസ്താരവിക്കാസങ്ങളിലേക്ക് ആ നയിക്കുന്നു. ചരിത്രം അനുഭവങ്ങളിലെ അശ്വിയായി കത്തിരെയ തിരുന്നു.

തിരയിലോശുകുന്ന തിരി

പത്രതാബത്താം നൃംഖാഞ്ചിന്റെ അന്ത്യദശകങ്ങളും ഇരുപതാം നൃംഖാഞ്ചിന്റെ ആദ്യപകുതിയും ഉൾശ്ശേക്കാള്ളുന്ന കാലപരിവൃത്ത മാണ്ഡ് നോവലിന് വിഷയമായി തീരുന്നത്. ജാതി - ജനി മേധാവ ത്വത്തിന്റെ കെട്ടുകൾ മുറുക്കി കൊടുസ്ഥിരിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരവസ്ഥ യിൽ നോവലിലെ കമയാരംഭിക്കുകയും അതിന്റെ പിരിമുറുക്ക ത്വിനൊന്നാൽ വികസിക്കുകയും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനവികാസത്തിന്റെ യും ആധുനികീകരണയത്തന്നെല്ലുടെയും ഷുക്കുത്തിപ്പെട്ട പരി സാമാവിധേയമാവുകയും ചെയ്യുന്നത് ഇതിനെ ദേശബദ്ധമായ ഒ കവന കൗമുഖി

രുക്കുതിയായി വായിക്കാനിട നൽകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, അതിനും മീതെയായി തകം, തേതിക്കുട്ടി എന്ന രണ്ട് സ്ത്രീളൂടെ സൗഹ്യദ തമിന്റെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും വികാസപരിണാമമെന്ന നിലയിൽ വ്യക്തികമയെന്നോ മാനസഭളിയില്ലവും ആ ഇല്ലവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടയാളുകളുമടങ്ങുന്നവരെന്നംബശിച്ച കുടുംബകമയെ നേന്ന കേരളവും ഇന്ത്യയിലെ വിവിധദേശങ്ങളുമുൾക്കൊള്ളുന്ന ദേശകമയെന്നോ സന്ധ്യാസമുൾപ്പെടെയുള്ള ആത്മീയവ്യാപാരങ്ങൾക്കിടയിൽ നിലക്കൊള്ളുന്ന അന്ത്യക്ഷോഭങ്ങളുടെ കമയെ നേന്ന ആത്മീയതയും ലാകികതയും തമിലുള്ള പരിണയത്തിന്റെ ക്രമയെന്നോ ഒക്കെയുള്ള വിവിധമാനങ്ങളിൽ, നൃപേജിൽ താഴെവലുപ്പമുള്ള ഈ നോവൽ വായിക്കുപ്പടാവുന്നതാണ്.

കൈലാസനാമഗ്രേ മുടിക്കെട്ടിൽ നിന്ന് സഹസ്രാഖ്യങ്ങളും ദെ തപഃഫലമായി താഴോട്ടാഴുകി പിതുകളുടെ പാപപരിഹാരം നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഗംഗയേയും അതിന്റെ വിശുദ്ധയേയും ആ പരിസരങ്ങളുടെ ആത്മീയമായ ഓന്നത്യങ്ങളെയും പ്രസ്തരിച്ച് ആ രംഭിക്കുന്ന നോവൽ, ഗംഗാതീരത്തുള്ള യോഗിനീമാതാവിന്റെ പവിത്രസന്നിധാനത്തിൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിക്കുന്ന മധ്യവയ സ്കന്ദയും ആ മകൾ ശിരസ്സിൽ കൈവെച്ച്, മുടിയിൽ വിരലോടിച്ച് അനുഗ്രഹിക്കുകയും സ്വയം തപസ്സിന്റെ ഫലം നേടുകയും ചെയ്യുന്ന യോഗിനിയേയും മുനിൽ നിർത്തിയാണ് പര്യവസാന ത്വിലെത്തുന്നത്. ആദ്യവസാനങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞതുനിൽക്കുന്ന ഈ ആത്മീയതാ സ്വപർശം കമയുടെ മറ്റൊല്ലാംബളില്ലും ഏതാണ്ട് ഇടതുമന്ത്രം നിർക്കുന്നതായാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ‘തിരികളെ തിരക്കളിലോഡുക്കുന്ന അർച്ചന അവിടെ അവിരാമമായി തുടരുന്നു’ എന്ന നോവലിന്റെ ആരംഭത്തിലെ ദൃശ്യവിവരങ്ങം ഇതിലെ മുഖകമാപാത്രങ്ങളുടെ ജീവിതം സംബന്ധിച്ച നിരീക്ഷണമെന്ന നിലയ്ക്കും പ്രസക്തമാണ്. “നിങ്ങൾക്ക് ലോകക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ തപസ്സു ചെയ്യുന്നത്. നിങ്ങളുടെ സുഖത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ ദുഃഖിക്കുന്നു” എന്ന് സത്യസന്ധമായും പറയാൻ കഴിയുന്ന വിവിധജീവിതങ്ങളുടെ വത്യസ്തമായ ‘തപസ്സു’കളുടെ ഏകിഭാവമെന്ന് ഈ നോവലിന്റെ കമാഖ്യാനനയെക്കുറിച്ച് പറയാം.

എന്നാൽ, എവിടെയും ഏറെ പുരസ്കരിക്കപ്പെടുന്ന ഈ ആത്മീയതയും ദിവ്യതാപരിവേഷവുമെന്നും ഭാതികയാമാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭിന്നമെല്ലാനും ആ യാമാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ സഹചര്യങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ഉൽപന്നങ്ങളാണവയെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് നോവലിൽ അനാവുത്ഥമാകുന്ന സംഭവത്തികൾ. ആദിമധ്യാന്താല്പര്യിതമായെല്ലാരു കമ ഇതിനുണ്ടെന്നു പറയാമെന്നിരുന്നാലും ആ നിലയ്ക്ക് സുനിബന്ധമായൊരാവുംനല്ല ഇവിടെ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. മിസ്റ്റിസ് കെഎംകെനായരെന്ന തകത്തിന്റെ ശിമിലമായ അനുഭവ - സമുത്തികളിലും വിരിഞ്ഞു വീഴുന്ന ഇതിലെ ചിത്രങ്ങൾ ആ ശൈമില്ലവും അഭിരുചികളില്ലും സുക്ഷ്മമായി കമാഖ്യാനയുടെ ആർജവം നിലനിർത്തുന്നുണ്ട്. ആദിമധ്യാ

നൂച്ചിക്കുന്ന സംബന്ധിച്ച് ആ ആർജവമാകട്ടെ നവോത്തരാന ആ വ്യാനരിതിയുടെ ഒരു സവിശേഷതയാൽ. കലുഷമായ ഇന്നലെ കളിൽ നിന്ന് സംഘർഷഭർത്തരായ ഇന്നിലും പ്രത്യാശാപൂർണ്ണമായ നാളെയിലേക്കാരുയാത്രയെന്നതായിരുന്നു നവോത്തരാനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ജീവിതസ്ഥാപനം. ആവ്യാനത്തിന്റെ ദർശനത്തെയും രിതിശാസ്ത്രത്തെയും ഇത് ഏറെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. ആധുനികരചനാസങ്കേങ്ങളുടെ സ്വാധീനം ഏറെയുണ്ടെന്നിരുന്നാലും അശ്വിസാക്ഷിയുടെ ചെന്നാലെത്തെയും കമാൾട നയയും മുവ്യമായും നയിക്കുന്നത് നവോത്തരാന സവിശേഷത കഴി തന്നെ. ആധുനിക - ഭര്തിക്രതകളുടെ പാരസ്പര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് സമീക്ഷയെന്നിലും ആർ ചന്ദ്രൻ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കമാരംകൊലത്തെ കേരളസമൂഹത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന വിശാസങ്ങളിലും ആചാരങ്ങളിലും ജീവിതക്രമങ്ങളിലും നിന്നനാണ് നോവലിന് അടിത്തരായെന്നുണ്ടെന്നത്. വ്യവസ്ഥയുടെ ഉപകരണങ്ങളും ഫലങ്ങളിലും നിർണ്ണായകമായി കണക്കാനുള്ള ആപ്രതിരോധമായ ‘വിഡി’തന്നെ ഇപ്പോൾ ആചാര വിശാസങ്ങളുടെ അധിശ്രദ്ധയും മനുഷ്യപ്പത്രമായുള്ള സംഘർഷസംബന്ധങ്ങളാണ് നു കാണാം. അങ്ങനെയുള്ള സന്ധികളെ തുടരത്തുടരെ കണ്ണം താനും അവയെ അങ്ങേയറ്റം ഭാവപൂർണ്ണമായി ആവിഷ്കരിക്കാം നും കഴിഞ്ഞത് ലഭ്യപ്പം കൊണ്ട് ചെറുതായ ഇതു നോവലിന് ഏറ്റിയ ആന്തരഗഭരവവും ഭാവപ്പൊലിമയും നൽകുന്നുണ്ട്.

ഒഴുക്കുകൾ.

പ്രതാപവും പ്രാഥിയും തികഞ്ഞ മാസ്തുളിയിലുത്തിന്റെ സുവർണ്ണകൊലത്തിൽ നിന്നനാണ് തുടക്കം. നോവലിന്റെ ആരംഭവാകുങ്കാൾ കൈലാസത്തിൽ നിന്നുള്ള ഗംഗാപ്രവാഹത്തക്കുളിച്ചു പറയുന്നു. ‘വേദനയിലാണ് മനുഷ്യാത്മാവ് വിളിച്ചുവഴിയേ താഴോട്ട് ഒഴുകിപ്പോയി. ആകാശത്തിൽ നിന്ന് പാതാളത്തിലേക്ക്. ഉന്നതാംഖിൽ നിന്ന് താഴ്വരയിലേക്ക്’കമയുടെ അന്ത്യസന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഇതു ആരംഭവാകുങ്കാൾ പാവനയായ ഗംഗയുടെ പ്രധാനകമ്പയെന്നതിനെക്കാളും മാസ്തുളിയിലും പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത സാമൂഹികഘടനയുടെ പരിണാമപ്രവാഹത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്.

നാട്ടിലെ നല്ല നിലയങ്ങളിലേയെല്ലാം നെല്ലുവീണുനിറഞ്ഞ അറയും പാടമിച്ചവാരമെല്ലാം പണമായി പെറ്റുപെരുകുന്ന ഉണ്ടിയൽക്കടകളും കൂളിയും ജപവും തേവാരവും ചതുരംഗം ബെപ്പുമൊക്കെയായി നാടുഭരിക്കുന്ന മാനസ്തുളിയിലും ശുശ്രാവുഖിയിലും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും അണ്ണുവിട്ട് വ്യതിചലിക്കാതാതാനാണ്. അവിടെത്തെ ശക്തനും നയശാലിയുമായ അപ്പമൻ നമ്പ്പുതിരി വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കാത്ത കാര്യം ഭൂമിമലയാളത്തിലില്ല. അപ്പമൻനമ്പ്പുതിരിയുടെ മകളാണെങ്കിലും നായരുവീട്ടിലെ നേത്യാരമയിൽ പിറന്നവളായതിനാൽ തക്കത്തിന് അക്കുനെ തോട്ടുകുവന്നുമുണ്ടാണ്.

കുടാ. “മോള്ള അച്ചൻ തിരുമേനിയെ തൊട്ട് അയിത്താക്കല്ലോ” എന്ന് അമ്മ പറയും. മകൾക്ക് അച്ചനെ തൊട്ടുകൂടാതെ, വേളികഴിച്ചിട്ടു കൊണ്ടവനു സന്തോഷത്തിൽയെന്നും നാലേടത്ത് കടന്ന കാണാ നനുവദിക്കാതെ ആചാരബന്ധങ്ങളുടെ കാർക്കഡും സാമൂഹിക മായ ഫൂച്ചലിറ്റ് ദേശാനീബന്ധങ്ങളുടെ ഒരുപോത്പന്നമാണ്. തങ്കത്തിന് കുട്ടക്കാരിയും ഏടത്തിയമ്മയും മാർഗ്ഗദർശിയുമൊക്കെ യാതി വന്നെതിരെ തെതിക്കുട്ടിയെന്ന കുഞ്ഞാതേതാലിന്റെ ജീവി തം പുർത്തികരിക്കപ്പെടാതെ തൃഷ്ണായുടെ അശ്വികുണ്ഡലമായിത്തീരുന്നതും ഇതിന്റെ തന്നെ മറ്റാരു പരിണാമം. സന്തോഷം വേളിയിൽ അങ്ങങ്ങൾ സന്നേഹവാനായിരിക്കുത്തെന്ന മുഴുവൻ സമയവും പുജാജ്യപ്രധാനാഭികളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയും അവളുടെ അഭിലാശങ്ങളെ തീർത്തും അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഉള്ളിനന്ദ്രിയത്തിൽ റി ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ കാർക്കഡും തെരുവും പരമമായ പുർത്തിയിൽ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. മുഴുവൻസമയദേവാർപ്പണമാകി ജീവിതത്തെ മാറ്റുകയും എല്ലാവിധ അഘാതങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വയം മുക്തനായി ‘ദേവ’നായിത്തീരുകയും മറ്റൊളവരുടെ സഹായത്തിനു വേണ്ടി എപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അയാൾക്ക് പക്ഷെ, സ്വന്നം പത്തനിക്കൽ നൽകേണ്ട പ്രാധാന്യമായ സഹായം പോലും നൽകാൻ കഴിയുന്നില്ല. “ഈബ്ദരുടെ സുവാത്തിന്റെ യർമ്മത്തിനാണ് ശൃംഗാരാശ്രമം. ഭോഗത്തിന്റെ ത്യാഗത്തിനാണ് ദാനവത്തും” എന്ന് വേദാക്തിസമായിരുന്നു അതിന് കണ്ണഭത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. “ശൃംഗാരാശ്രമത്തിന് കർമ്മം ചെയ്യാൻ ഒരു പത്തനിവേണ്ടം. അതിൽ കുടുതൽ വേർക്കുന്നത് അധർമ്മമാണ്” എന്ന് അതിന് നൃത്യകരണം കൂടിയെത്തും പോലും ശൃംഗാരാശ്രമവും കർമ്മം ചെയ്യലും എന്നിനു വേണ്ടി എന്നാരു വലിയ ചോദ്യം അവിടെയുള്ളതുന്തരം ചെവിയിൽപ്പെടാതെ പോകുന്നു. ദേവാരാധനാപരവും ദേവതുല്യവുമായ കർമ്മങ്ങൾ മാത്രം എപ്പോഴും ചെയ്ത് അതിന് നേർവിപരിതമായ ഫലം എപ്പോഴും നൽകുന്ന അനുഭവമാണ് ഭർത്താവിൽ നിന്ന് തെതിക്കുട്ടിക്കുണ്ടാകുന്നത്. പരലോകത്തിനായുള്ള നേടങ്ങളേറി ഇഹലോകത്തെ കാണാതെ പോകുന്ന സമീപനം അവളെ ശരിക്കും ചകിതയാക്കി. ആചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും അടിച്ചേര്ത്തപ്പീച്ച മാനസവള്ളിമന യിലെ തിക്രതവും തുക്കതവുമായ ജീവിതത്തിൽ അവർക്ക് തെള്ളിക്കിലും ആശ്വാസമായതി തങ്കത്തിന്റെ സാമിപ്പവും സഹപ്രദവുമാണ്. നവോത്ഥാന പ്രവർത്തകനും ദേശീയ പ്രസ്ഥാന നേതാവുമായ തന്റെ ജേയഷ്ടം പികെപ്പി നവുതിരിയോട് “മനുഷ്യരുടെ കമ്പ പരിഞ്ഞു പറിപ്പിച്ചിട്ട് എന്നെ എന്തിനൊരു ദേവന് വേളികഴിപ്പിച്ചു കൊടുത്തു?” എന്ന് ഫൂദയ ദേക്കമായ വ്യമയോടെ തെതിക്കുട്ടി ചോദിക്കുന്നത്, ഭർത്താവിൽ നിന്ന് തനിക്ക് ദേവതുല്യമായ പരിചരണമാണ് ലഭിക്കുന്നതെന്ന നിറവിലല്ല, അതിനു നേരെ മറ്റു പുറത്തു നിന്നാണ്. ദേവൻ = പിശാച് എന്ന സമവാക്യത്തിലേക്ക് ഇവിടെ നിന്ന് എറെ ദുരമില്ല.

ഭ്രാന്താലയങ്ങൾ

ഭ്രാന്താവിൻ്റെ പുണ്യജീവിതം തേതിക്കുട്ടിയുടെ ജീവിതത്തെ നനക്കമാക്കുകയാണുണ്ടായത്. പുരിതമാകാൻ കഴിയാതെ അടിച്ച മർത്തേശബ്ദി വന്ന അഭിലഹണങ്ങൾ 'ഭ്രാന്തിച്ചുറിയമ്പ' യെ ഉയാദ തതിലേക്കെത്തിച്ചുപ്പോൾ തേതിക്കുട്ടി തിരഞ്ഞെടുത്തത് ഇല്ലോ വി ക്ക് പോകാനും പിന്നീട് സാമുഹിക പ്രവർത്തനങ്ങളേറ്റുതൽ 'ദേ വകി മാമവുള്ളള്ളിയായിത്തീരാനുമുള്ള വഴിയാണ് "എൻ്റെ ഭ്രാന്ത കെതിയിലാണ്. അനിയന്ത്രിച്ച പണ്ടതില്ലും പ്രതാപത്തില്ലും. മറ്റു ചിലർക്ക് ദേശസേവനത്തിൽ. ഭ്രാന്തില്ലാതെ ഈ ലോകത്ത് ഒരു തലമുറയുണ്ടാകുമോ?" എന്ന ഉള്ളിനമുകളിൽയുടെ ആത്മവിമർശ നപരം കൂടിയായ ചോദ്യം, ഇടയക്കു വല്ലപ്പോഴും തെളിയുന്ന ആ തമവിമർശനത്തെ പ്രവൃത്തിയിലേക്ക് പരിവർത്തന ചെയ്തുകൂടു എന്ന മനോഭാവത്തിന്റെ കൂടി സുഷ്കിയാണ്. സന്തം വിമർശന തെരു സ്വയം ഉൾക്കൊള്ളുകയും പ്രവർത്തിയിലേക്ക് പരാവർത്ത നം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ ക്ഷേത്രനടയിൽക്കിടന്ന് ശരണംവിളിച്ചു മരണമടയുകയെന്ന ആ ജീവിതത്തിന്റെ സാഭാവിക പരിണിതയിൽ നിന്ന് അയാൾ മുക്തനായിത്തീരുമായിരുന്നു. വി മർശനം എങ്ങും പ്രായോഗികതയിലേക്കു നീളുന്ന സ്വയം വിമർശനമാവാതെ പോവുകയും ആചാരനൃഷ്ഠാനങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങേ ഇരു ഒരുക്കിയ സ്വന്തം ഭ്രാന്തലോകത്തു തന്നെ എല്ലാവരും തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്വാത്രന്ത്യസമരകാലത്തു ചെയ്ത തൃാഗങ്ങൾ മുൻനിർത്തി താമപത്രത്തിനു അപേക്ഷിക്കുന്നത് സ്വന്തം പ്രവർത്തികളെ ആക്ഷേപിക്കലായിക്കരുതുന്ന മരോരു കമാപാത്രമായ പികെവി യും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലയിൽ അതു തന്നെ തുടരുന്നു. ഏതൊരു പ്രവർത്തനവും, ഏതൊരു നിലപാട്ടം ഭ്രാന്തായിക്കാണുന്ന വിഭ്രാന്തമായ ഒരു നിലയിലേക്ക് ഇതിലെ സന്ദർഭങ്ങൾ പലപ്പോഴും പകർന്നു പോകുന്നുണ്ട്. സാമുഹിക നവീകരണമെന്ന പോലെ മാനവികമായ ഒന്നന്ത്യവും ഒരു സപ്പനാവേഗമായി ജനമനസ്യുകളിൽ പടരുകയും മനുഷ്യനിലെ അപൂർണ്ണതകൾ പരിഹരിച്ച് ക്രമേണ അവൻ ദേവനായിത്തീരാമെന്ന കാഴ്ചപ്പൂർക്ക് ഉരുവം കൊള്ളുകയും ചെയ്ത ഒരുസവിശ്വാസഘട്ടത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമെന്ന നിലയിൽ ഈ ഉദ്ഭാനതയുടെ ദർശനം പ്രത്യേകം പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും അവയുടെ ഭാഗമായ ദായകമവും ജീവിത ക്രമങ്ങളുമെല്ലാം കൊണ്ട് ബാധ മായ സാമുഹികവസ്യങ്ങളുടെ കന്തത മതിലിൽ സുഷ്ണിരങ്ങൾ വീഴുകയും അവിടേക്ക് പാശ്ചാത്യ അധ്യനികതയുടെ പ്രകാശകിരണങ്ങൾ അതിച്ചീരാഞ്ഞുകയും ചെയ്യുന്ന ഘട്ടമാണ് നോവലിന്റെ കാലപരിവൃത്തി. ശിനൻ എന്ന മഹാധർശി ആശ്രിതനെ ആധ്യനികതയുടെ അധികാരഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷ് പരിപ്പിച്ച് അധ്യനികന്നുവുവിശ്വാസിക്കുന്ന പുതുസമാവർത്തനം ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണെല്ലാ 'ഇന്ത്യാലേവ്' ഡിലെ വിസ്തൃതനങ്ങൾക്കുല്ലാം കാരണമായിത്തീർ

നന്ത് പദ്ധതി ബന്ധവുമെന്നതിൽ അധികാരി സ്ഥാനത്തേള്ളു മാ യവന് അനുവദനിയമായ അന്തേ കാര്യമാണ് സ്ഥാനദേശം കൊണ്ട് ശിനന്ത് നിഷിഖമായത്. അധികാരത്തിൽന്നേ ഭാഷയും അതിലേക്കു ഇള പട്ടവുമാണ് ഇള്ളിച്ചുന്നതാണ് ഇതിലെല്ലാം നിയാമകമായി നിൽക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യാധുനികതയുടെ വഴിയിലൂടെ ഒരു പരിധിയോളം സഖരിക്കാൻ തയ്യാറായ നായർ തറവാടിൽന്നേ കമ്മയാണിൽന്നു ധനികതയോട് തീർത്തും വിസംവദിച്ചുനിൽക്കാൻ വെന്നുന്ന ബ്രഹ്മാ മണകുട്ടംബത്തിൽന്നേ കമ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഉള്ളിനമ്പുതിരി ദയ ഇള്ളിപ്പ് പറിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം വന്നപ്പോൾ, “മാനസഭളിയില്ലതെന്ന നമ്പുരാർക്ക് ഫേച്ചർ ഭാഷ പറിക്കാൻ അതു ആയിട്ടില്ല” എന്നാണ് തീർപ്പുണ്ടായത്. കുട്ടാബന്തിൽന്നേ കാരണവാദമാനും വഹിക്കേണ്ട ഉള്ളിനമ്പുതിരിക്ക് നിഷിഖമായ ആംഗല വിദ്യാഭ്യാസം പക്ഷേ, അ നിയൻ നമ്പുതിരിക്ക് സുഗമമാവുകയും ചെയ്തു. സാമ്പദായിക മായ ‘വിശുദ്ധി’ നില നിർത്താൻ വ്യഗ്രപ്പെട്ടുനോർത്തുന്നു മറുപ്പു റിത് ആധുനികതയുടെ ലബ്ധികളെ സ്വീകരിക്കാൻ മടക്കാത്ത ഒരു ദിമുഖത ഇവിടെ കാണാം. എന്നാൽ, നിലനിർത്താൻ ആഗ്രഹിച്ച വിശുദ്ധി ക്രമേണ നഷ്ടമാവുകയും പുതിയ ലബ്ധികൾ പണ തനിൽന്നെയും പ്രതാപത്തിൽന്നെയും രൂപത്തിൽ മുല്യങ്ങളെല്ലാം നിരക്കിച്ചു മുന്നേറ്റുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് തുടർന്നുകാണുന്നത്. “സർക്കാർ നിലവാരത്തിൽ യാതനാവേതനം, താമപത്രം എന്നാ കൈ ഒരുക്കുട്ടം ഉണ്ടാനുകൊട്ടു. ഏടുത്തിയമ്മ വളരെയോക്കെ പയറ്റിട്ടുള്ള ആളാണ്മോ. അവരുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ ഞാനും കുറേ നാൾ ജയിലിൽ കിടന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് വരുത്തണം— വല്ലതും തരകാനായാൽ വയസ്സുകാലത്ത് ഒരു ബഹുമതിയായി” എന്ന് കണക്കുട്ടം അനിയൻ്ത്രിതിയിലേക്കാണ് ഈ വിശുദ്ധിയും ആ ദർശവും ആധുനികവിജ്ഞാനസ്വഭാവവുമെല്ലാം ചെന്നുനിൽക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ആത്മീയ - ധാർമ്മികതയുടെയും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തിയ അർപ്പണഭാവത്തിൽന്നെയും ആധുനികപ്രശ്നാ നമ്പിഡിനു അനിയൻനമ്പുതിരി ചെന്നെത്തിനിൽക്കുന്ന ദശാസ്സാണ്.

വെളിച്ചുത്തിലേക്ക്

കേരളനവോത്മാനത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു അധൂയായം ഇത് നോവലിൽന്നേ മുവുവുവഹാരമേവലയാണെന്നു പറയാം. അറിവും അവകാശവും നിഷ്പയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഭൂതിപക്ഷം വരുന്ന ജനത് കരിനമായ ചെറുത്തുനിൽപ്പുകളിലൂടെയും സമരങ്ങളിലൂടെയും ത്യാഗ്യങ്ങളിലൂടെയും ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അവസരം നേടുകയും ക്രമേണ പുതിയെയാരു ലോകത്തിന് അവകാശികളായി മാറുകയും ചെയ്തതാണ് നവോത്മാന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയമായ വശം. ഇങ്ങനെ മുന്നേറ്റു കൈവരിച്ച പാർശവത്കൂത്തരിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് സ്ത്രീ വിഭാഗമായിരുന്നു. അവർണ്ണ - സവർണ്ണ, ധനിക - ദാരിദ്ര, നിച-

നന്തര കുലഭേദമെന്നു സ്വന്തീ എവിടെയും പതിതയായി കണക്കാ പ്പെട്ടിരുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുപോ ന ഭാഷാസമൈപനമാണ് ഇവിടെയും നടപ്പായിരുന്നതെന്നു പറയാം. സാധാരണ പൗരരൂപ ഉന്നതകുലജാതരുമടക്കമുള്ള പുരുഷ മാർത്തികൾ സംസ്കൃതം സംസാരിക്കുമ്പോൾ സ്വന്തീകർക്കും കീഴിഞ്ഞവിഭാഗങ്ങൾക്കും അതവിടെ നിഷ്ഠിയുമാണ്. അവർ പ്രാ കൃതത്തിലാവണം സംസാരിക്കുക. വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ലൈംഗി കചോദനകളുൾപ്പെട്ട ജീവിതത്തിൽന്റെ സമസ്തമേഖലകളിലും പുർ ണമായ അടിച്ചമർത്തലിനു വിധേയരായിരുന്നു ആശ്വാസ്യമണർ മുതൽ താഴേയറേതെന്നെന്നു കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന കീഴിഞ്ഞർ വരെയു ഇള വിഭാഗങ്ങളിലെ സ്വന്തീകളുടെ ജീവിതം. (ഇക്കാര്യത്തിൽ താ രതമേനുണ്ടെന്ന മെച്ചപ്പെട്ടനില അവർണ്ണനാസ്വന്തീകളുടെയായിരുന്നു പറയാം. അതുകൊണ്ടാണ്, “ഞാനെന്നിന് ആരേതമാരായി ജനിച്ചു?, കേരളത്തിലില്ലെങ്കിലും മറ്റേതക്കിലില്ലെന്നാരു ജാതിയിൽ ജനിക്കാമാ തിരുന്നില്ലോ? എന്ന് അന്തർജനനത്തിൽന്റെ ഒരു കമാപാത്രം വിലപി ക്കുന്നത്) സ്വന്തീകർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം പാരെ നിഷ്ഠയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സന്തം സഹോദരനുൾപ്പെടയുള്ള പുരുഷരാകും കാണാനോ സംസാരിക്കാനോ അവസ്ഥമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്പുതിരിയില്ലാണെ ഭിലെ പുരുഷരാർ സ്വജാതിയിൽ നിന്നുവേണ്ടികഴിക്കുകയോ മറ്റു (സവർണ്ണ) ജാതികളിൽ നിന്ന് ഇഷ്ടാനുസരണം സംബന്ധങ്ങളി ലേർപ്പെടുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അന്തർജനങ്ങൾ കൂമാരപ്രായ തതിൽ തന്നെ ഏതെങ്കിലും വൃഥതനുമ്പുതിരിക്കു വേണ്ടികഴിച്ചുകൊ ടുക്കപ്പെട്ട യഹവനാരംഭകാലം മുതൽ തന്നെ വെയ്യവും അനുഭ വിക്കുകയോ അബ്ലൂഷിൽ ആജീവനാനം അവിവാഹിതയായിക്ക ശിയുകയോ വേണ്ടിവന്നു. സന്തം വേണ്ടിയുടെ കാര്യാന്തരണ മറ നും അവളുടെ വേദനകളെ അധിക്ഷേപിച്ചും സംബന്ധകാരിക്ക ഞ്ഞാടോപംതനെ രാവുകളും സന്തം ലൈംഗികജീവിതവും പകി ടിരുന്ന പുരുഷരാറും അതുനിമിത്തം ഭ്രാന്തിലേക്കുതള്ളപ്പെട്ടിരുന്ന അന്തർജനങ്ങളും വിരളമായിരുന്നില്ല. സ്വന്തീകർക്ക് പൊതു വെ മാറുമരക്കാനുള്ള അവകാശം നിഷ്ഠയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നപോൾ അ ന്തർജനങ്ങൾക്ക് മറക്കുടയും ഓലാഷയുമായിരുന്നു വേഷം. വുഷ ലിയുടെ തുണകുടാതെ അവർക്ക് പുരത്തിരിഞ്ഞാണ് അനുവാദമു ണായിരുന്നില്ല. (“വടക്കുടയും വുഷലിയും കുടാതെ മുറം - കുള കടവോളവും താൻ പോയിട്ടില്ലോമനെ” - ദുരവസ്ഥ.) ഇങ്ങനെ വിദ്യാഭ്യാസവും പൗരാവകാശവും വ്യക്തിയെന്ന നിലയിലുള്ള അ സ്ത്രിതവും തന്നെ നിഷ്ഠയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്വന്തീതം അതിനെ വരിഞ്ഞിരുന്ന ചങ്ങലകൾ പലതും അറുതെന്തിനും സാമുഹികാ സ്ത്രിതത്തിൽന്റെ പല മേഖലകളിലും പുരുഷനോടൊപ്പമെത്തുകയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽന്റെ ഏതാണ്ടെല്ലാ രംഗങ്ങളിലും പുരുഷരാ രക്കാൾ മേൽക്കൈ നേരുകയും ചെയ്തതാണ് കേരളസമുഹത്തിലുണ്ടായ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വില്ലവം. പലവിധത്തിലും പ്രകാരം തതികപ്പെട്ട ‘കേരള മോഹ’ലിനെ കുറിച്ചുള്ള കുറിച്ചുള്ള പഠനവി

ശകലപനങ്ങളിൽ ഈ വിപ്പവം വേണ്ടതെ സ്ഥാനം നേടിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പുതുതായിരുക്കുവിൽപ്പി സ്ത്രീയുണ്ടിവിന്റെ സിദ്ധിക ഒള കാര്യക്ഷമമായി വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ പഠനങ്ങളിലെ ഈ അ ലംഭാവം തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തി നേര്യാധാരും തൊഴിലിനേര്യാധാരും മറ്റു പൊതുസംബന്ധങ്ങളുടെ ധാരാലും മേഖലകളിൽ സ്ത്രീകൾ മികവാറും വ്യക്തമായ മേൽ കൈ നേടിയിരിക്കു അക്കാദമാരും ശരിയായ ആസൃതണ്ടതി നേര്യം പ്രായോഗികമായ ഉൾനിറവിനേര്യം അഭാവം കേരളസമു ഹം ഇന്നിനേരിട്ടേണ്ട പ്രധാനപ്പേരടക്കാരു വെള്ളുവിളിയാണ്. ഈ നു റാണ്ട് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്ന ഏറ്റവു പ്രധാനപ്പെട്ട സമസ്യ കളിലൂന്ന് അതായിരിക്കുമെന്നും തോന്നുന്നു.

അനുഭവചിത്രങ്ങൾ

കേരള സമൂഹത്തിന്റെ വികാസ - വിമോചനകമ തെതിയി ലും തകരിലുമുന്നി അശ്വിനിസാക്ഷിയിൽ വിരിയുന്നു. ഇല്ലത്തി ലെ ജീവിതവും ദാനവത്യുത്തിലെ അസംസ്തുപ്തികളും നൽകിയ സമർദ്ദങ്ങളാൽ ധാമാസ്ഥിക സാമൂഹികബന്ധങ്ങളിൽ നിന്ന് സം യം പുറത്തറിയപ്പെട്ട് ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുൻനിരപെവർത്ത കയായ ദേവകി മാനസഭളിയായി തേതി അവളെത്തന്നെ പുനർ നിർബപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ഗാന്ധിജിയോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കുന്ന വനിതാ നേതാവാർത്തി ഉയർന്നിട്ടും അതിലും സ്വാസ്ഥ്യം കാണാ നാബാതെ വിശ്വം ഒരു പരിണാമത്തിന് സ്വയം വിധേയയാക്കുക യും ദേവിബഹനനെ സന്തോഷിനിമാതാവയിൽത്തീരുകയും ചെയ്തു. സ്വത്പരമായ അംസംസ്തുപ്തികൾക്കും ആശങ്കകൾക്കും പരി ഹാരം തേടി ഉന്നതയാമാസ്ഥിക സ്ത്രീജീവിതം ആധുനികകളുടെ ചരിത്രത്തിലും നടത്തിയ സഞ്ചാരമാണിത്. (സമൂഹത്തിൽ ബ ഹൃപ്പുർപ്പക്ഷം വരുന്ന സാധാരണ സ്ത്രീ ജീവിതങ്ങൾ ചരിത്ര തതിലുടെ നടത്തിയ സഞ്ചാരം ഇതിൽ നിന്നും തികച്ചും ഭിന്നമാ ണ്. ആ സഞ്ചാരം അശ്വിനിസാക്ഷിയുടെ ഭൂമികയിലെത്തുന്നില്ല.) യാ മാസ്ഥികതയുടെ ദണ്ഡനക്കുത്തിൽ പുരിതമാകാതെ പോയ തുപ്പ സംകളെ പ്രോമാശനിയിലുരുക്കി ശുശ്വരിപ്പുപതം വരുത്തി പിൻ തലമുറയ്ക്കു കൈകമാറുന്നതിലും പഴമയുടെ ജാസ്യങ്ങളെല്ലാ മകനു സാംശൂദ്ധമായാരു ജീവിതം ഭാവിക്കായി നൽകി അവർ തുപ്തിയടക്കുന്നു. ഭാവികൾ ആലംബമാകേണ്ടത് ഇങ്ങനെയുരുക്കി യെടുത്തുറപ്പിച്ച സന്തം ജീവിതം തന്നെയാണെന്ന് ഉററ്റം കൊള്ളു സ്നേശം ദേവകിമാനസഭളിയിലും ദേവിബഹനായി മാറിയ തെ തിക്കുട്ടി താൻ തുടർന്നു പോന്ന വിശ്വാസങ്ങളിലും ജീവിതക്രമ അളിലും ഉറച്ചു നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രാതികുല്യങ്ങളെയെ ദ്വാരം അതിവർത്തിച്ചു, വെള്ളുവിളിക്കേരുടെത്ത് വളർന്നുയരുന്ന സ്ത്രീകൾക്കു പോലും പാരുന്നരും തീർത്ത ചങ്ങലകുടങ്ങളിലും താരളങ്ങളിലും നിന്ന് പുറത്തുകുടക്കാനാകുന്നില്ലെന്നുകൂടി ഈ മാതാജീയുടെ ജീവിതം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

പുതുഷാധിഷ്ഠിത - ധനാധിഷ്ഠിത - വർണ്ണാധിഷ്ഠിത സ

മുഹമ്മദനയുടെ തുരുസ്യകോട്ടകളിൽ പുതിയ കാലഗതിയുടെ പ്രചണ്ഡവാദം ശക്തമായടക്കുകയും അങ്ങനെനയുണ്ടായ തുരുസ്യ പഴുതുകളിലൂടെ വെളിയിൽ നിന്ന് കാറ്റും വെളിച്ചവും കുറയേക്കി ല്ലോ അക്കേതക്കു കടക്കുകയും അക്കത്തു തളംകെട്ടിയ കാലജാ സ്വയന്തരിന്റെ ദുർവാതം ആ പഴുതുകളിലൂടെ പുറത്തെതക്കു തള്ളി തനുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഇരുപതാം നൂറാണ്ടിന്റെ ആദ്യപ കുതികൾ പറയാനുള്ള കമ. ഇതു കാലസംക്രമണത്തിൽ ‘മറക്കുട ക്കുള്ളിലെ മഹാനരകത്തിൽ നിന്ന് പുതിയ ലോകത്തിന്റെ വെള്ളി വെളിച്ചത്തിലേക്കുത്താൻ വേണ്ടി അന്തർജനങ്ങൾ നടത്തിയ പോരാട്ടങ്ങളുടെയും അവരനുഭവിച്ച ധാതനകളുടെയും ത്യാഗങ്ങളുടെയും നഷ്ടങ്ങളുടെയും നേർരേഖകളാണ് അശ്വിനിസാക്ഷിയിലെ സകീർണ്ണസന്ധികൾ പമക്കുന്നത്. പുതിയ ലോകം സമ്മാനിച്ച നേരഞ്ഞിലൂടെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ ആധുനിക സൗഖ്യങ്ങളുടെ നിരവിൽ നിൽക്കുന്ന മിസ്റ്റിസ്റ്റ്. ഏകദിനക നായർ, ആ നിറ വിൽ നിന്ന് പശ്ചാത്യനകളിലേക്കും സപ്പന്നസകൽപങ്ങളിലേക്കും സബ്ബരിക്കുന്നതിന് വാസനാബവധമായ അന്തഃപ്രഥമനകളാൽ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. അത് ഭൂതവർത്തമാനങ്ങളുടെ ആന്തരംസംഘർഷങ്ങളുടെയും അവയുടെ പരമ്പര സ്ഥലയെന്നങ്ങളുടെയും വ്യക്തിഗത - സമൂഹഗതമായ അനുഭവ ചിത്രങ്ങളായി വിതരിയുന്നു. ആ അനുഭവചിത്രങ്ങളുടെ ഇഴയടപ്പവും അവയോരോന്നും ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന അനുഭവലോകത്തിന്റെ സാന്ദര്ഭതയും അശ്വിനിസാക്ഷിയെ മികച്ച കലാസൃഷ്ടിയാക്കുന്നു. ആ ചിത്രങ്ങളോരോന്നും നാാം കടന്നു പോന്ന കാലത്തിന്റെ നേർസാക്ഷ്യങ്ങളാണെന്നത് കൂതിയെ ഓരോ വായനക്കാരൻ്റെയും/കാരിയുടെയും റൂദയത്തോട് ചേർത്തു നിർത്തുന്നു. സ്വന്നം ചരിത്രത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുനടക്കാനും ചരിത്രത്തെയും നമ്മത്തെന്നയും പുനർവിചാരണ ചെയ്യാനും അത് അവസരമെന്നരുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചാരുസംഭാഷണ കുലേൻ

സംസാരിക്കുന്നു

എസ് കെ പൊറുക്കാട്ടിൻ്റെ അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ

ഡോ. കെ പരമേശ്വരൻ

സി ഭാഷണകുതുകിയും കുശലനുമായിരുന്ന എസ്‌കെ പൊറുക്കാട്ടിൻ്റെ ഏറ്റവും ചർച്ചചെയ്യപ്പെടാത്ത സാഹിത്യസംഭാവനകളാണ് സ്മർഖണകളുടെ സമാഹാരങ്ങളായ ‘എൻ്റെ വഴിയാവലുണ്ടായെന്നും സംസാരിക്കുന്ന ധയൻിക്കുന്നുകളും’. സന്തം വധകതിരാം സച്ചീതമായി അനാവരണം ചെയ്യാനും സന്തം ജീവിതത്തെ സാവകാശം പരിശോധിക്കാനും എസ്‌കെ ഉപയൂക്തമാക്കുന്ന ഇത്തരം കുറിപ്പുകളിൽ പിൽക്കാലത്തെ പല സാഹിത്യ സൃഷ്ടികളുടെയും അനുരണനങ്ങൾ നമുക്കു കൗതുകപൂർവ്വം കണ്ണം തന്നാം.

എസ്‌കെ പൊറുക്കാട്ട് തന്റെ ഇതിഹാസ സമാനമായ ‘രാദേശത്തിൻ്റെ കമ്മ’യുടെയും യാത്രാവിവരങ്ങളുടെയും ‘സന്ദർശന’വും ‘നിശാഗന്ധി’യും പോലെയുള്ള ചെറുകമകളുടെയും പേരിൽ പ്രശസ്തനായപ്പോൾ, അദ്ദേഹം നൽകിയ മറ്റാരു സാഹിത്യസംഭാവന എൻ്റെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു പറ്റിയിട്ടില്ല. അതെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചെറിയ കുറിപ്പാണ് ഈത്.

സംഭാഷണ സാഹിത്യം - ധയൻികൾ

ഇംഗ്ലീഷ്‌കൗൺസിൽ Raconteur എന്നു പറയും - ചാരുസംഭാഷണ കുശലൻ എന്നർത്ഥം. അത്തരക്കാരെ നമ്മുള്ളാവരുംതന്നെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനിടയിൽ കണ്ണുമുട്ടിയിൽക്കാനും സാധ്യതയുണ്ട്. ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ പോലും പൊടിപ്പും തൊഞ്ചലും ചാർത്തി, വളരെ വിസ്തരിച്ച് വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ സ്വപ്നപരമായ ചെയ്ത ഒരു അപൂർവ്വോ അമ്മായിയോ ഇല്ലാത്ത കുടുംബങ്ങളില്ല.

കുഞ്ഞുമണി മാസ്റ്റർ തെരെഞ്ഞെടുത്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘നമ്പുതിൽപ്പലിത്തങ്ങൾ’ എന്ന സമാഹാരത്തിൽ ഇത്തരക്കാരുടെ ധാ

രാളം സംഭാഷണങ്ങൾ ഉൾക്കൊളളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘ലോകത്തിലേക്കു വെച്ചേറ്റും സുവാംജീ കാര്യമന്ത്രാം? എന്ന ചോദ്യവുമായി തന്റെ കമ്പ്യൂട്ടേഴ്സിക്കുന്ന നമ്പുരിയുള്ളതെന്ന ത്രക്കാര്യത്തിൽ ഒന്നാമൻ.

ഉത്സവം കാണാൻ പുറപ്പെടുന്നതുമുതൽ ഉത്സവം കണ്ണട് പത്തുനാളും ഉറക്കിളക്കുന്നത്, പിന്നീട് മടക്കയാത്ര, കൃഷി, പുജിച്ച മോരും കുട്ടിയുള്ള പകർ കണ്ണതികുടി അതുകഴിഞ്ഞുള്ള ഉറക്കം, അത്താഴത്തിൽ അകത്തുജോളാള് വന്നു വിജിക്കുബോൾ തെളിയാതെ വന്ന് ഉണ്ടിട്ടു പോകുന്നത്. വീണാം ഉറിഞ്ഞാൻ കിടക്കുന്നത്, ഉറക്കത്തിനിടയിൽ മുത്രും മുട്ടുന്നത്, അത് അവഗണിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്, അവഗണിക്കാൻ പറ്റാത്ത സ്ഥിതിയിലേക്ക് മാറുന്നത് അങ്ങനെ, ഒടുവിൽ കിടക്കയിൽ നിന്നെന്നുണ്ട് ഓവറിൽപ്പോകുക. ശ്രദ്ധേരേന്ന് മുത്രമൊഴിക്കുന്നത്. ഇതോക്കെ ആ നമ്പുരിയും വേണ്ടതു അഭിനയങ്ങളോടെ വിസ്തരിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ‘എറുവും വലിയ സുവം ഇതാണോ?’ എന്ന ശ്രേംതാവിശ്വസ്ത പ്രതീകൾ മാറി വെയ്ക്കപ്പെടുന്നു എന്നതാണ് ഈ ആവ്യാനത്തെത്തിന്റെ മർമ്മം. ഇത്തരമൊരു ചാരുസംഭാഷണ കുശലനായിരുന്നു പൊരുക്കാട്. ആ കുശലത സാഹിത്യരൂപത്തിൽ വാർന്നു വീണ്ടതാകട്ടെ അനുപമങ്ങളായ ചില ലേവന്നസമാഹാരങ്ങളായിരുന്നു. ‘എൻ്റെ വഴിയവലങ്ങൾ’ എന്ന ലേവന്ന സമാഹാരം ഇത്തരത്തിൽപ്പെട്ട മുഴുപ്പും സഹസ്രയും നിറങ്ങത്തായ ഒരുപ്പിടിത്തനെ. ‘സംസാരിക്കുന്ന ധയൻകുറിപ്പുകൾ’ (1981) ആണ് ഈ ഇത്തരത്തിൽപ്പെട്ട മറ്റാരു സംഭാവന.

പ്രസിദ്ധമായ രൈറേഴ്സ് നോട്ടുബുക്ക്

ഒരു ജയചന്ദ്രനുമായി ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി എഴുപതുകളിൽ നടത്തിയ അഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിൽ (കമകളുടെ പിന്നിലെ കമ) എസ് കെ തന്റെ രൈറേഴ്സ് നോട്ടുബുക്കിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത് ഒട്ടേറെ കൗതുകക്രമാണ്.

അദ്ദേഹം പറയുന്നു ‘എനിക്ക് ഒരു രൈറേഴ്സ് നോട്ടുബുക്ക് ഉണ്ട്. സ്നേഹിതനാർ പറഞ്ഞത്തും യാത്രകൾക്കിടയിലെ അനുഭവങ്ങളും ചിന്തകളും എല്ലാം താനതിൽ കൂറിച്ചിട്ടും. 1933 മുതൽ താൻ ദിവസവും ധയൻ എഴുതാറുണ്ട്. ഒരു ദിവസവും മുടഞ്ഞാതെ. മറ്റാരിടത്ത് എസ് കെ പറയുന്നത് എൻ്റെ രൈറേഴ്സ് നോട്ടുബുക്ക് വാസ്തവത്തിൽ ഒരു ദ്രോഡി രൂമാണ്. അതിൽ നിന്ന് ആവശ്യമുള്ളവരെ ആവശ്യമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ പുറത്തെടുക്കുകയാണ് പതിവ്.

ഈ രൈറേഴ്സ് നോട്ടുബുക്കിലെ കൂറിപ്പുകളുടെ സംശോധിതവും സാന്സ്കരിച്ചതുമായ അനുഭവക്കുറിപ്പുകളാണ് എസ് കെ എൻ്റെ വഴിയാളങ്ങളുപോലുള്ള ലേവന്ന സമാഹാരങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. സന്തം വ്യക്തിത്വം സ്പച്ചനമായി അനാവരണം ചെയ്യാനും സന്തം ജീവിതത്തെ ഏറെ ഗാഡിമായി സ്പർശിച്ച് എത്തെങ്കിലും സംഭവങ്ങളെ അല്പപം അകന്നുനിന്ന് ഏറക്കുറെ സാവകാശമായി പരിശോധിക്കാനും ഉത്സുകനായ എസ് കെ തെയ്യാണ് ഇത്തരം കൂറിപ്പുകളിൽ നമ്പൾ കണ്ണഭത്തുന്നത്. ഒരു ദേശത്തിന്റെ കമ്പോഡിയയുള്ള ബുദ്ധിത്വം നോവലുകളുടെയും സന്ദർശകവന്ന കമ്പോഡിയാണി.

നൂ പോലെയുള്ള നീണ്ട ചെറുകമകളുടെയും അസംസ്കൃതവും അതിനാൽ തന്നെ എൻ കൗരേ കൗതുകക്കരുമായ രൂപമാത്യുകൾക്ക് കണ്ണത്തെണ്ണൽ മു കുറിപ്പുകളിൽ തന്നെ. അതിനാൽ അത് സാഹിത്യ വിദ്യാർഥികളുടെ കല്ലിൽ തടയേണ്ട മൂലസാമഗ്രികളാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയം വേണ്ട.

എൻ കൈ യുടെ മകൾ സുമിത്രജയപ്രകാർ മാധ്യമംവാരിക തിൽ പ്രസിദ്ധികരിച്ച സമരണകളിലും അച്ചൻ ഒന്നിലേറെ ഡയറി കൾ സുകഷിച്ചിരുന്ന കാര്യം അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. വാർത്ത കേൾ കുന്നതിനും ഡയറി എഴുതുന്നതിനുമിടയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന തടസ്സ അശേ മാത്രമായിരുന്നെന്തെ എൻ കൈയുടെ വീടിൽ തെള്ളക്കി ലും അലോസരപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്.

എൻ വഴിയുലങ്ങൾ

പറളിക്കുന്ന കാണാനും ശബ്ദരിലു കാണാനും നടത്തിയ യാത്രയുടെ വിവരങ്ങളാശർ എൻ വഴിയുലങ്ങളിലെ എൻ ശ്രേഖ്യമായ രണ്ടു കുറിപ്പുകളാണ്. എത്ര ശ്രദ്ധയോടും അവധാന തയ്യാറാം കുടിയാണ് എൻ കൈ യാത്രാവിവരങ്ങളാശർ നടത്തിയിരുന്നത് എന്നതിന് മു കുറിപ്പുകൾ മികവുറ്റ തെളിവുകൾ തന്നെ.

വിഷമല്ലടങ്ങൾ തരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൊൻസ് ഓഫ് ഹ്യൂമർ എൻ കൈ ദൈ തികച്ചും സുരക്ഷിതനായ യാത്രക്കാരനാക്കി മാറ്റിരുന്നു. പറളിലെത്തുന്നതിനുമുമ്പുള്ള അനിശ്ചിതാവസ്ഥ എൻ കൈ നേരിട്ടുന്നത് എത്ര ലാഘവത്തോടെയാണ്.

രു ദിവസം മാത്രം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന പറളിലു യാത്രയുടെ വിവരങ്ങം വായിച്ചാൽ ആ കാൽനടയാത്ര ഒരു 747 വിമാന ത്തിലെ യാത്രയ്ക്കു സമാനമായ സുവം തരുന്ന ഒന്നാണെന്ന് തോന്നും. അതായിരുന്നു എൻ കൈ യുടെ ഇന്ത്യാലം. അത്തരം ഇന്ത്യാലത്തിന്റെ ഒരു അതിനുത്തോകം ആണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേവനസമാഹാരങ്ങൾ.

കനോലി തോട്ടിൻ കരയിലെ വിസ്ത്രയാത്ര

സംസാരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ എന്ന സമാഹാരത്തിൽ എൻ ദിർഘമായി കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ബീഡിജ്ജ് വ്യൂ സ്മരണകൾ എന്ന ലേവനത്തിലാണ് രസകരമായ മു യാത്രയുടെ വിവരണ മുള്ളത്.

ഉതിൽ, ഒരു രാത്രി എൻ കൈ കനോലി തോട്ടിൻ കരയിലെ ഒറ്റയടപ്പാതയിലുടെ, മുഴുകുടിയനായ ഒരു മന്ത്രവാദിയോടൊപ്പം യാത്രചെയ്യേണ്ടിവന്ന അനുഭവത്തിന്റെ വിവരങ്ങളുണ്ട്. കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ചുട്ട് ബുഷ്ട് എന്ന ശബ്ദഭരണാട്ട ആകാശത്ത് വലിയൊരു വൃത്തതം വരച്ചുകൊണ്ട് പറിന്നു ചെളിയിൽ പുണ്ടുപോകുന്നു. കുറുത്തവാവിൻ നാളിൽ വെളിച്ചുവില്ലാതെ എങ്ങനെ കനോലി തോട്ടിൻ കരയിലുടെ നന്ന് തന്റെ ആസ്ഥാനമായ ബീഡിജ്ജ് വ്യൂ വിലെത്തും എന്ന് ശക്കിച്ചു നിൽക്കുമ്പോഴാണ് മന്ത്രവാദിയുടെ വര്ഷ. എന്നിക്ക് രാക്കണ്ണ് തീരെ കണ്ണുകൂട എന്ന ആമുഖവും, പോ

നേ പുരം?

നിലഗിരിയാത്ര

എന്ന് കെ ഉട്ടികാണാൻ പോയതിന്റെ വിവരങ്ങളും ഇത്തരം കുറിപ്പുകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവിടെ തന്യുചെയ്തിരുന്ന ഒരു സർക്കൻ കമ്പനിയുടെ മാനേജരുടെ കുറെ നടത്തിയ ആയാത്രയിൽ എവിടെ നിന്നൊന്നാക്കെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു, ഓരോന്നിനും വന്ന ചെലവ് വിസ്തർിച്ചു കുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നത്തെ ജീവിത നിലവാരത്തിന്റെയും പൊതു ജീവിത സ്വഭാവത്തിന്റെയും തുടുപൂർണ്ണ കുറിപ്പുകൾ എന്ന നിലക്ക് ഇവ സാഹിത്യവിദ്യാർമ്മികൾക്കു മാത്രമല്ല സോഷ്യോളജി തുടങ്ങി ഇതര മാനവിക വിഷയങ്ങൾ പരിക്കുന്നവർക്കും പഠനവിധേയമാക്കാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് എന്ന് കെ എഴുതുന്നുണ്ട്, കുറംമംഗലത്ത് പ്രാതൽ കഴിച്ച ശ്രേഷ്ഠ താമരഗ്രേറി അങ്ങാടിയിൽ നിന്ന് രണ്ടാമത്തെത പ്രാതൽ കഴിച്ച കാര്യം. ഉട്ടിയിൽ നിന്ന് അറവൻകാട്ടിലേക്ക് നടത്തിയ യാത്രകളുടെ വിവരങ്ങളും ഇവ അനുഭവക്കുറിപ്പിനെ വേറിട്ടാക്കുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർ യാത്ര

എന്ന് കെ നടത്തിയ തിരുവിതാംകൂർ യാത്രയുടെ വിവരണം പലതരം വ്യക്തിത്വങ്ങളെയും വായനക്കാരുടെ മുന്നിൽ കൊണ്ടുവരുന്നത്. വൈദ്യും പരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ആർക്കും ഉറപ്പില്ലാത്ത ഡോ. കുട്ടി, പ്രാർഥനിസ് പയം, ആലപ്പുഴയിൽ ബിച്ചപോലീസിൽ നിന്ന് രക്ഷിച്ച കുഴച്ചണപിള്ളൽ - അങ്ങനെ പലരും.

ഇത്തരം കുറിപ്പുകൾക്കിടയിൽ തന്റെ പോക്കറ്റിച്ച ഒരാളെ റാസ്കൽ എന്ന് ശക്തിക്കുന്ന എന്ന് കെകയെയും കാണാം.

മറ്റു കുറിപ്പുകൾ

വള്ളത്തോളും മറ്റുമായി ചേർന്ന് ഒരു സാംസ്കാരിക സമ്പ്രൂദ്ധതയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത്, പണ്ഡിത്രജിയുമായി നടത്തിയ ചില കുടിക്കാഴ്ചകൾ, ചാരനാരെ സസ്യിച്ചാൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഗുഡത്തന്ത്രങ്ങൾ, കുറംകുളം ഗോപി എന്ന കമ്പാപാത്രം, തന്റെ ആദ്യ ബോംബെ സന്ദർശനവും അനുണ്ടായ നശമായ കബജി ക്രപ്പപ്പെടലിന്റെയും വിവരണം, തന്റെ ഒരു കവിതാ സമാഹാരത്തിന് അവതാരിക എഴുതിക്കിട്ടാൻ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ, മത്തായി മാഞ്ഞുരാനുമായുള്ള സൗഹ്യം - അങ്ങനെ വിവിധതല സ്വപർശികളായ കുറിപ്പുകളാണ് ഇവ സമാഹാരങ്ങളിൽ ഉള്ളത്.

എന്ന് കെ യുടെ സാഹിത്യ പരിശൈലങ്ങളിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കപ്പെടാത്ത ഒരിനമാണ് ഇത്തരം ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ ഒരു ചാരുസംഭാഷണ കുഴലാണ് തന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്കാറിയിട്ടുന്നതിലെ ഒംഗ്രിയും ആസ്വാദനീയതയുമാണ് ഇവയെ വേറിട്ടുനിറുത്തുന്നത്. ഒപ്പും അന്നത്തെ ജനജീവിതത്തിന്റെ തനിമയാർന്ന ചില വിജ്ഞാനങ്ങളുടെ വിവരങ്ങളും.

തുണ്ടാചാര്യന് ഗീത പ്രമാണമായിരുന്നോ?

ഡ. റാജേഷ്

(ട) വൈത്താചാര്യന് ശ്രീമദ്ഭഗവത്ഗീത പ്രമാണമായിരുന്നോ? ചോ ദ്യം വിച്ചിത്രമായി തോന്നാം. എന്നാൽ, ഉത്തരാധ്യാനിക ചി നീകൾക്ക് ചിലർ അതിനും വിധിയെയാളുതുക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു - പ്രമാണമായിരുന്നില്ല! മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിൽ നിന്ന് എഴുത്ത ചുൻ ഗ്രവംഗീത വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് അവർ നിരത്തുന്ന തെളിവ്. ഗ്രവംഗീതയിലെ പല നിർണ്ണയങ്ങൾക്കും എതിർഭാഗിയിലായിരുന്നു എഴുത്തചുൻ ദർശനങ്ങളെന്നും എഴുത്തചുൻ സ മുദായത്തിന്റെ ബഹുമാനജേന്നപ്പാരമ്പര്യമാണ് ഗ്രവംഗീതയെ വെറുതെവിടാൻ തീരുമാനിച്ചുതെന്നും ജൈമിനിയുടെ പുർവ്വമീംമാ സയ്ക്കൽ സെസബ്യാന്തിക സാധ്യകരണമെകാൻ പിന്നീടെഴുതിച്ചേർക്കപ്പെട്ട ഗീത കർമ്മമീംമാസയ്ക്ക് പ്രാധാന്യമെകുന്നുവെന്നുമാണ് അക്കുട്ടരുടെ അഭിപ്രായം. കൂടാതെ ഗ്രവംഗീത കിളിപ്പാടിലൂൾ പ്രപൂത്തിയാൽ ബ്രാഹ്മണർ അതിനോടൊന്നുണ്ടെന്ന പ്രതികരിക്കുമെന്ന ആശങ്ക, ഗീതയിലെ ചാതുർവർണ്ണപരാമർശത്താട്ടം യുദ്ധാ ഹാനിതോടുമുള്ള വിയോജിപ്പ് എന്നിവയും കാരണമായിനിരത്തുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഇതിന്റെ നിജസ്ഥിതി പരിശോധിച്ചിരുന്നുണ്ട്.

പാംശുവര(text)ങ്ങളിൽ അതിഷ്ഠിതമായ ഉത്തരാധ്യാനിക പാരായണമാണ് ഇത്തരം നിഗമനങ്ങൾക്ക് നിഭാനം. നിലവിലുള്ള ബോധന സ്വന്വായങ്ങളെ, വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളെ, സർഗ്ഗാത്മക വിചിന്നനങ്ങളെ, ജീവിതസമസ്യകളെയെല്ലാമെല്ലാം ബോധപൂർവ്വം തെരെഞ്ഞെടുത്ത സക്ഷിഖണമായ സെസബ്യാന്തിക ചട്ടക്കൂടിൽ നിന്നുകൊണ്ട് കർക്കശമായ മാനദണ്ഡങ്ങളോടെ അപനിർമ്മിച്ചട്ടു

കുന്ന പ്രക്രിയയെയാണ് ഉത്തരയുനിക് വീക്ഷണത്തിൽ വായന യെന്ന് പറയുന്നത്. നിലിലുള്ള ബിംബങ്ങളെ തകർത്ത് തങ്ങൾ കുടംകുടമായ രീതിയിൽ യുക്തിക്കും വിചാരങ്ങൾക്കു അനുസൃതമായി വിനിമയയോഗ്യമാക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ് അപനിർമ്മാണം. - ഒരർത്ഥത്തിൽ വടക്കാക്കി തനിക്കാക്കൽ. ഒരു കൃതിയുടെ മഹിക്കാഡവത്തെ തമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് ചെറിയകായള്ളവിലേക്കു മാത്രം തിരക്കൊള്ളുന്നതാണ് ഉതകുന്ന ഉപരിപ്പവും താൽക്കാലികവും വിപണിയിണ്കമുള്ളതുമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ കണ്ണെത്തുന്നതിലാണ് അത് ഉത്സാഹിക്കുന്നത്. അതിലുടെ ഇരകുമതി ചെയ്ത സിഖാന്തങ്ങളെ മുലയനസന്നാഹത്താട പ്രാവർത്തിക മാക്കുന്നതാകട്ട. ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ അഭിരൂചികളെയും ആ സ്വാദനക്ഷമതയും ഭാവുകനിലവാരത്തെയും വിലയ്ക്കെടുത്തും,

ശരിയായ (ഉള്ളതുപോലുള്ള) അറിവാണ് പ്രമ. അത് നേട്ടുന്നതിനുള്ള കാരണമാണ് പ്രമാണം. അപ്പോൾ തുഞ്ചത്താചാര്യന്നർത്ഥം അത് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ആർഷസാംകൂത്തിയുമെല്ലാതെ മറ്റൊന്തല്ലോമായിരുന്നു പ്രമാണങ്ങളെന്ന് മേൽപ്പറയുന്നവർ സ്വപ്നംക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവരുടെ പിടിവാദങ്ങൾ സത്യാവലത്തിന്റെ വിചാരസൂക്ഷ്മതയിൽ നിന്ന് ഉയിരെടുത്തതെല്ലാം കാണാം. ഓരോരുത്തർക്കും അവനവെന്ന് നിലപാടിൽ എന്തിനെയും തള്ളുവാനും കൊള്ളുവാനുമുള്ള സ്വാത്രന്ത്ര്യം ശീത അനുവദിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരാവിഷ്കരാത്തിന് സത്യദർശനത്തിന്റെ അൽപ്പമായ പ്രാധിനിധിഭാവമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലാതെപക്ഷം വാസ്തവികതയിൽ നിന്നുള്ള സിരാചേദനമായി അത് പരിണമിക്കും. മുഖ്യധാരാ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ ഇത്തരം ഏകപക്ഷിയമായ വീക്ഷണങ്ങളെ അടിച്ചേരിപ്പിച്ച് സാമൂഹികരംഗത്ത് തിരയിളക്കം ഉണ്ടാക്കുമെന്നല്ലാതെ സത്യത്തിന്റെ തുറമുഖത്തെക്കുവാൻ ആ താരത്യും അനുവദിക്കുകയില്ല.

സകലഗ്രന്ഥരാശികളുടെയും ഉള്ളടക്കത്തെ അതിക്രമിച്ച് പരമാർത്ഥബോധത്തിലെത്തുവാൻ സാധകതനു സ്വയം സന്നിധിക്കുന്നവയാണ് ശീതാദിശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ആയതിനാൽ പാര ബന്ധത്തെ മരികടക്കുന്നതിനുള്ള കെൽപും ചക്കരപ്പും അവക്കുണ്ട്. പാരമ്പര്യവുമായി കലർന്നു നിൽക്കുന്ന ഇത്തരം ദ്രോതരിംഗുകളാണ് പാരമ്പര്യത്തരമെന്ന് വിധിക്കൽപ്പിക്കുന്നവയെക്കാൾ രൂപവും വ്യാപിതവുമായി നിലകൊള്ളുന്നത്. കാരണം, അതിന്റെ അകക്കുറാ ശതിവിഗ്രതികളും അതിനെക്കാൾ മറ്റാന്നിനും അറിയാൻ ഇടയില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ അതിവർത്തന മാനങ്ങളെ പൊലിപ്പിച്ചേരുക്കേണ്ട് ബാഹ്യപ്രകൃതിയിൽ നിന്നല്ല. മറ്റ് അതരാളിത്തിലേക്കാഞ്ഞ അവബോധത്തിൽ നിന്നാക്കണം. അതിനൊരുജോതയുള്ള അപദ്രവങ്ങളാരമാണ് വികലവും വിലക്ഷണവുമായ പല നിഗമങ്ങളിലും കൊണ്ടത്തിക്കുന്നത്. ഒന്ന് മികച്ചതെന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ മറ്റാന്നിനെ തെരഞ്ഞെടുപിടിച്ച് പ്രതിയോഗിസ്ഥാനത്തു നിർത്തി അതിനെ ചവിട്ടിരേതക്കുണ്ണ ബലിഗമായ പ്രവണതയും ഇതിന്റെ തുടർച്ചയാണ്.

ഗീതയിലെ ചാതുർവർണ്ണം

ഗീതയിലെ യോഗസമീക്ഷണം തത്ക്വാറിച്ചും അഞ്ചാനമീമാം സയക്കുറിച്ചും ഉപരിവിപ്പുവരായി വിലയിരുത്തുന്നവരാണ് അതിൽ വിഭാഗീയതയും യുദ്ധാഹാനവുമെല്ലാം കണ്ണഭത്തുന്നത്. എന്നാൽ ബോഹമണം, കഷ്ടതിയ, വൈശ്യ, ശുദ്ധാദി വർണ്ണങ്ങൾ ഗുണകർമ്മ അർഹക്ക് അനുസൃതമായ വിജേനക്രമമാണ്. ആ ചാതുർവർണ്ണ തിരെഴ്ച കർത്താവാണകിലും ഏനെന്ന കർത്താവല്ലാത്തവനും നാ ശമിപ്പാത്തവനുമായി നീ അറിഞ്ഞാലും എന്നാണ് പ്രസ്തുത ഗീതാശ്രോകം (4 - 13). ഇവിടെ ജന്മാനുസൃതമായല്ല പ്രത്യുത ഗുണ തനിനും അതുകൊണ്ട് സകുർശലം ചെത്താൻ കഴിയുന്ന കർമ്മത്തി നും അനുസൃതമായാണ് വർണ്ണങ്ങേം കർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാത്ര മല്ല അതിരെഴ്ച കർത്താവും അകർത്താവുമായും ഒരേ സമയം അറിയേണ്ടത് അവധിയനായ ഭഗവാനെന്നാണ്. പ്രസ്തുത ശ്രോകത്തി ഏഴ് ആദ്യ പക്തിയിൽ ഭഗവാന്റെ വിധിവാക്യമാണ്. അപരാർദ്ധ തിലിഡാണ് ഇതിരെഴ്ച നിശ്ചയത്തില്ലെടെ വിധിനിഷ്യങ്ങൾക്കുപരിയെന്നുന്നത്. പ്രപബ്ലേതിരെഴ്ച പ്രവർത്തനനിയമത്തെ ആസ്പദമാക്കിയിട്ടുള്ള സ്ഥിതികമ്പനമാണ് സത്വരജസ്തമോഗ്രണങ്ങളിലും ദേശപ്രകടമാക്കുന്ന വർണ്ണക്രമം. എല്ലാ സ്ഥാവരജംഗമവസ്തുകൾക്കും ബാധകമാണിൽ. അത് വ്യക്തികളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ധാർമ്മികാവബോധം, മുല്യദർശനം, കർമ്മകുർശലം, തത്ത്വവീക്ഷണം തുടങ്ങിയ തലങ്ങളിലുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. പ്രപബ്ലേതിരെഴ്ച പാരസ്യപര്യത്തിൽ നിലയുന്നുന്ന ഭഗവംഗിത, ഗുണങ്ങളുടെ ഉത്തമനിലവാരത്തിലേക്കുയരുന്ന് ഗുണാതിരിതമായ സ്ഥിതപ്രജ്ഞത്വത്തെത്തു പ്രാപിക്കാനും ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ജന്മ കൊണ്ട് നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന ജാതിവ്യവസ്ഥയുമായി അതിന് വലിയ ബന്ധമില്ല. മനുസമുദിയിലും ചില പുരാണങ്ങളിലും ചാതുർവർണ്ണം നിർദ്ദിഷ്ടമാനദിനങ്ങളുടെ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളൂണ്ട്. ജന്മ കൊണ്ട് സ്ഥിതപ്രജ്ഞത്വം ഉണ്ടാക്കുന്ന ബാധകമീസ്ഥിതിയെന്നാണ് ഭഗവംഗിത ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. ഗുണങ്ങൾക്കുനുസൃതമായ കർമ്മവിഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗീതയിൽ 14,16,18 എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ സാവിന്തരം പറയുന്നുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം സമന്വയിപ്പിച്ചാൽ വിഭാഗീയവും അശാസ്ത്രീയവുമായ തരംതിരിവല്ല ഗീതയിൽ പറയുന്ന വർണ്ണവ്യവസ്ഥ എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഗീതയിൽ വർണ്ണത്തെ ഇതിൽ നിന്നു ഭിന്മായി ഉള്ളിച്ചിട്ടുള്ളെങ്കിൽ അതു അർജ്ജുനൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പൂർവ്വപ്രകശത്തിലാണ്.

“ക്യൂഷണാ അധർമ്മത്തിരെഴ്ച അക്രമണം കൊണ്ട് കുലസ്ത്രീകൾ ദുഷ്കിക്കുന്നു. സ്ത്രീകൾ ദുഷ്കിക്കുവോൾ വൃശ്ണിവിംശജാ, വർണ്ണസകരം സംഭവിക്കുന്നു. വർണ്ണസകരം കുലനാശനാർക്കും കുലത്തിനും നരകത്തിനായിത്തുരുന്നു. ഇവരുടെ പിതൃകൾ പിണ്യദാനവും ഉടക്കെടുത്തുമില്ലാതെ നിപതിച്ചുപോകുന്നു”. (1-41-42). അപ്പോഴാണ് വർണ്ണസകരത്തെക്കുറിച്ചും അതിനെ അതിക്രമിച്ചുനിൽക്കുന്ന വർണ്ണാതീതമായ പരമാത്മത്തുത്തെക്കു

റിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഗീതയിലെ ചാതുർവർണ്ണത്തെ ഉച്ച നീചവേദകൾപറന്നോടെയുള്ള ജാതിവ്യവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പി കൂനവർ പഴയ ജാതിമേലാളരെപ്പോലെ ഗീതാദിശാസ്ത്രങ്ങളെ സാധാരണക്കാരിലെത്തിക്കൂന്നത് വിലങ്ങു തടിയായി നിൽക്കുക യാണു ചെയ്യുന്നത്.

ഗീത യുദ്ധാഹ്വാനമോ?

ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ പറയുന്ന യുദ്ധമോ സമാധാനമോ പ്രവൃംപിക്കല്ലെ ഗീതാശാസ്ത്രത്തിൽന്റെ ലക്ഷ്യം. അമേരിക്ക ഇരാ വിൽ നടത്തിയ കടന്നാകമണിത്തിനെതിരെ ഉണ്ടായ പ്രധിഷ്ഠയ ചടങ്ങിൽ ഒരു സാംസ്കാരികനായകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത് ഗീത യിൽ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം വിൽക്കാ ലത്തെ കുടിച്ചേരുകലോണ്ണനായിരുന്നു. ഗീതയിൽ നിരവധി സ്ഥലത്ത് യുദ്ധം ചെയ്യാനുള്ള ആഹ്വാനം സ്വപ്നങ്ങളായി കാണാം. യുദ്ധത്തിൽന്റെ ദുരന്തത്തെയും നേരിടാനുള്ള പ്രതിയോഗിക്കലെയും ആയോധനമുറികളെയും കണക്കുകൂട്ടി പോർക്കലെത്തിൽ വന്ന അർജ്ജുനനെന്ന പോരാളിക്ക് കൂഷംനാൻ നൽകുന്ന ഉപദേശമാണ്. അർജ്ജുനന്റെ കർമ്മം അവിടെ യുദ്ധമാണ്. ഗുരുഖാന്വയവർക്കണി മുഖമായി മും നിർത്തിയപ്പോൾ മമതാദ്യാദിമാനങ്ങളാൽ സഹയർമ്മാചരണത്തിൽ നിന്ന് വീട്ടു നിന്ന് അർജ്ജുനനെ നിമിത്തമാക്കിയാണ് ഗീതോപദേശം നടക്കുന്നത്. സ്വയർമ്മ വൈവും മാത്രമല്ല, പരയർമ്മാദിമുഖ്യം കൂടി അവിടെ അർജ്ജുനൻ കാണിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണ്, ഭഗവൻ വിശ്വവ്യവസ്ഥ മുഴുവൻ മുന്നിലിവത്തിൽ പൂച്ച അർജ്ജുനനോട് വെറുമൊരു നിമിത്തമായിത്തീരുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. പ്രാണൻ പോയവരെക്കുറിച്ചും പ്രാണൻ പോകാത്തവരെക്കുറിച്ചും അറിവുള്ളവർ ദ്വാഡിക്കുന്നില്ല എന്ന പ്രാരംഭാപദേശത്തിന് ഭാഷ്യമെകുന്ന ഗുരു നിത്യചെതനയ്ക്കാതി അതിന് വിശദിക്രിയാമെകുന്നതു ഇങ്ങനെന്നാണ്.

1. മരണത്തെപ്പറ്റിയാണ് ദ്വാഡിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആത്മാവിനു മരണമില്ല.
2. ശത്രുതെത്തപ്പറ്റിയാണ് ദ്വാഡിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് എപ്പോഴായാലും നശിച്ചു പൊയ്ക്കാള്ളും. അതിന് അർജ്ജുനന്റെ സഹായമാന്നും വേണ്ട.
3. അർജ്ജുനന് കൊല്ലുന്ന പ്രശ്നമേയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എല്ലാറിനെയും കഷയിപ്പിക്കുന്ന കാലം എന്ന നിലയിൽ കൂഷംനാൻ തന്ന എല്ലാവരെയും കൊന്നുവെച്ചിരിക്കുകയാണ്.

അപ്പോൾ യുദ്ധത്തിന് ഗീതയിൽ പദ്ധതിലെമെന്ന നിലയക്കേ പ്രാധാന്യമുള്ളുവെന്ന് കാണാം.

ഭാതികമായ ജയപരാജയങ്ങൾ ശാശ്വതമായ ശാന്തിക്ക് കാരണമാകിഡ്രോന് ഗീതയിലും കടന്നു പോകുന്നോൾ മനസ്സിലും കും. ഒരു നാണയത്തിന്റെ വശങ്ങളാണ് ഇത് പ്രതിഭാദികൾ. സകല ദ്വന്ദ്വങ്ങളെയും അതിക്രമിച്ച സാരൂപ്യങ്ങാനമാണ് ഗീത ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. ധർമ്മാധിഷ്ഠിതമായ പ്രായോഗിക ക്രമമാണ് അതിന് അനുപുരകമായിട്ടുള്ളത്. ബാഹ്യമായ യുദ്ധത്തിന് മാത്രമല്ല,

ആത്മരിക സംഘർഷത്തിനും അത് പ്രധിനിധികവിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അർപ്പജുനൻ എന വ്യക്തിയെ കവിഞ്ഞ. ഗീത എ ല്ലാവർക്കും എല്ലാകാലത്തും ഒരു പോലെ ബാധകമായ നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് സമഗ്രവിധി ശാഖതവുമായ പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. സർവ്വവ്യം അകാത്മസന്തയുടെ സ്ഥാരംഭങ്ങളും അവയുടെ പരിഹാരം മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കും സാജാത്യസംബന്ധം സിശ്വയമായും ഉണ്ടായിരിക്കും. അ പ്രോശ്ന ഗീതയിലെ യുദ്ധാഹ്വാനം അനിവാര്യമായ സാധ്യമാചരണം തന്നെയാണെന്ന് കാണാം.

കർമ്മകാണ്യവ്യം കർമ്മയോഗവ്യം

ജൈമിനിയുടെ കർമ്മമീമാസക്ക് സിദ്ധാന്തപരമായ സാധ്യകരണമെകുന്നതിനു ഭാരതത്തിൽ എഴുതിച്ചേർക്കപ്പെട്ട ഭാഗമാണ് ഗ്രവർഗ്ഗിത എന അംബേദ്കറ (രെറ്റിംഗ് അർഡ് സ്പീച്ചിംഗ്, വാള്ളം - 3) ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ചിലർ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടും ഡി നേടി പരമാർത്ഥ അംബേദ്കരിലേക്ക് ഉയരാനനുവദിക്കാത്ത മുഴുവൻ കർമ്മകലാപങ്ങളെത്തും ഗീത നിന്തിക്കുന്നുണ്ട്.

അർപ്പജുനാ, വേദങ്ങൾ ത്രിഗൃണങ്ങങ്ങളെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നവയാണ്. എന്നാൽ, നീ ത്രിഗൃണങ്ങളിൽ നിന്ന് മുക്തനായവ നും സോപാധികങ്ങളായ എല്ലാ ദാനങ്ങൾക്കുമതീതനും ശുഭമായ സദാസ്ത്വവിൽ സദാ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവനും യോഗത്തെയും ക്ഷേമത്തെയും വൈത്തബ്യവുഡിയോടെ കാണാത്തവനും ആത്മാവിൽ തന്നെ വർത്തിക്കുന്നവനും ആയി ഭവിക്കുക (2-45).

ജലം എങ്ങും നിറന്തു പരന്നാഴുകുന്നോൾ കിണർ, കൂളം മുതലായവയ്ക്ക് എത്രതേതാളും വിലയുണ്ടാ ആത്രതേതാളും വിലയേ എല്ലാ വേദങ്ങളിലും അംബേദ്കരിയായ ബോധവാന് കാണാൻ കഴിയുന്നുള്ളു.(2- 46).

മുന്നു വേദങ്ങളിനിയുന്നവരും സോമത്തെ പാനം ചെയ്യുന്ന വരും പാപം നശിച്ചവരുമായ ആളുകൾ യാഗം കൊണ്ട് എന്നെന്ന യജിച്ചിട്ട് സർവ്വപ്രാപ്തിയെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അവർ പുണ്യകർമ്മ ഫലങ്ങളായ ഇന്ദ്രലോകങ്ങളെ പ്രാപിച്ചിട്ട് ദിവ്യങ്ങളായ ദേവഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിച്ച് പുണ്യം നശിച്ചതിനു ശേഷം മനുഷ്യലോകത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. പിന്നെയും ഇങ്ങനെത്തെനെ മുന്നു വേദങ്ങൾക്ക് ചേരുന്നതായ ധർമ്മത്തെ അനുസരിച്ചവരായ ഭോഗത്തെ ഇച്ചിക്കുന്നവരായിട്ട് ജനനമരണത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു(9 - 21).

കർമ്മകാണ്യവ്യം കർമ്മയോഗവ്യം തമ്മിലുള്ള കാതലായ വത്യാസം കൂറിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളാണിവ. കർത്താവെന്നും ഭോക്താവെന്നും അംബാതാവെന്നുമുള്ള ബുദ്ധിയും മറ്റു സോപാധിക മാനദണ്ഡങ്ങളും വെച്ച് ഒരു സ്ഥലകാലാനസ്യുതതയിൽ കായികവ്യം വാചികവ്യം മാനസികവുമായ ശേഷികളെ വിനിയോഗിക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ് കർമ്മം. എല്ലാ കർമ്മ(ചലനം)ങ്ങളും കർത്താവിൽ പരിമിതികളുടെ എന്നത്തെഴുവലകളെ തീർത്ത് അതിൽത്തന്നെ നി

ലനിൽക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു - അതാണ് സംസാരം. കർമ്മം - ഹലം - പ്രതികരണം - സംസ്കാരം - കർമ്മം.... എന്നിങ്ങനെ വു തികർ നിരന്തരം തുടരുമ്പോഴാണ് കർമ്മം ബന്ധനപ്പെടുവാ കുന്നത്. കർമ്മം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും കർമ്മസംഗമില്ലാ തെ വർത്തിക്കുന്നതിന് കർമ്മത്തെ ഹലേച്ചുയോ താഭാത്മ്യമോ ഈ ലാറ്റെ വിവേകപൂർവ്വം ദോഷാത്മകനിലയിലേക്ക് ഉയർത്തേണ്ണ തുണ്ട്. വിശ്വത്തിന്റെ സംഖ്യനവും സഹയോഗവും തിരിച്ചറിയുന്നത് ഭൗതികതലത്തിന്റെ ഉപകരണ ഭാവനയോടെ കർമ്മം ആചരിക്കുമ്പോൾ നിലവിലുള്ള സംസ്കാര സംബന്ധത്തെ അതിക്രമിക്കാം എന്നും പൃതിയത്ത് നേടാതിരിക്കാനും കഴിയും. ഇതിനാണ് കർമ്മയോഗം എന്നു പറയുന്നത്.

വേദത്തിൽ പരാമുഖ്യമായ കർമ്മകാണ്ഡം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സർഗ്ഗാദിസംഘലങ്ങളെ കാംക്ഷിച്ചുള്ളതാണ്. സർഗ്ഗാദ്യനുഭവങ്ങൾ പരിമിതിയിരുമ്പോഴും സത്യസരൂപത്തിന്റെ മഹിമ ബോധ്യപ്പെടുകയുള്ളൂ. അവിടെ സർഗ്ഗം എന്ന ഇടനിലയെയും അതിക്രമിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഏഷ്യരൂപവും സമ്പത്തും സൗഖ്യവുമെല്ലാം ആവശ്യപ്പെടുകൊണ്ടുള്ള ആദിമസ്തോത്രങ്ങളുടെ അർത്ഥവും അതാണ്. നിലവിലുള്ള ഭാതികാശയങ്ങൾവഴുകോണ്ട് മനുഷ്യന്റെ പ്രപുട്ടുത്താവുന്ന വെറും ചമത്കാരങ്ങളാണ് സർഗ്ഗാദിലോക അർഹർ. കർമ്മഹലംകാണ്ട് ലഭിക്കുന്ന അവയെല്ലാം സഹരങ്ങളാണ്. അറിയപ്പെടുന്നവയെല്ലാം ആർജജിച്ച് അവയുടെ അനുഭവത്തെ നിർണ്ണയിക്കുമ്പോഴാണ് സഹജസ്വരൂപമായ അറിവിന്റെ പരമാർത്ഥം അനാവുത്തമാകുന്നത്. കർമ്മകാണ്ഡം താരതമ്യത്തിന്റെതായോരു ഇടനിലയാണ്. അതിൽ ചേർച്ചയുണ്ടായാൽ കർമ്മചക്രത്തിൽ നിന്ന് മുക്തിയില്ലെന്നും അന്തക്കരണത്തിന് സുക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്താനുള്ള ഉത്തമവസ്ഥങ്ങളാണ് ഉപലബ്ധികളെല്ലാം. ജൈമിനിയുടെ കർമ്മമീംമാംസങ്ങൾക്ക് സാധ്യകരണമെകുന്നതാണ് ഗീതയെന്നു വിലയിരുത്തുമ്പോൾ, ഗീത കർമ്മത്തെ മാത്രമെ ശ്രേഷ്ഠമായി കാണുന്നുള്ളൂ എന്നൊരു കൽപ്പിത ധാരണകൂടി അതിലുണ്ട്. കർമ്മം, ഭക്തി, ധ്യാനം, അണ്ടാനും എന്നീ തലങ്ങളെ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് സമാനാധികരണത്തിൽ സമന്വയിപ്പിക്കുകയാണ് ഗീതാശാസ്ത്രം ചെയ്യുന്നത്.

ബാധജൈനപാരമ്പര്യം.

വേദത്തെ പ്രമാണമായി അംഗീകരിക്കുന്നതിന്റെഅടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ആസ്തിക - നാസ്തിക ദർശനങ്ങളുണ്ട് തിരിവേകിയിരിക്കുന്നത്. ബഹുജാതാവും ജൈനമതങ്ങളും ഭാരതീയ സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നും പുരോഗമനക്കൂട്ടായ നൽകി അത് സാധ്യകരിക്കാൻ ഒരാചാര്യനെ നിർമിതമാക്കുകയാണ് മുൻപറിഞ്ഞ രണ്ടുലേപകൾ. ദ്രോഹണം/ശ്രമണവിഭാഗങ്ങളും തന്നെയാണ് ചർത്രകാര്യരഥം വേർത്തിരിക്കാറുള്ളത്. മറ്റു ദർശനങ്ങളുമുണ്ടാലെ തന്നെ പിന്താസ്വാതന്ത്ര്യവും വീക്ഷണവെവിയാവും അവയും വെച്ചുപുലർത്തുന്നുവെന്ന ഫൂളള്ളു.

മുണ്ടകോപനിഷത്തിൽ വേദവേദാംഗങ്ങൾ അ പരാവിദ്യയുടെ ഗണത്തിലാണ് ഉൾപ്പെടുത്തയിരിക്കുന്നത് അക്ഷരവിദ്യയെ അധിഗമിക്കുന്നതാണ് പരാവിദ്യ. ബുദ്ധമഹാവീരമാരപ്പോലെ അഞ്ചാനോദയം സിദ്ധിച്ഛ മഹാത്മാക്കൾ (പ്രമാണം) ഗമണങ്ങൾക്കുപരിയാണ്. പ്രപഞ്ചത്തത്വത്തെ സാക്ഷാത്കരിച്ചുകൊണ്ട് സത്യത്തിൽനിന്ന് അഭിനന്ദനമാണവർ. കേവലസത്യത്തെ കൂറി ചു അവർ മഹാവലംബിച്ചതും അതുകൊണ്ടാണ്. വേദത്തിന്റെ പരമതാത്പര്യമറിയാതെ നടമാടിയ അത്യാചാരങ്ങൾക്കും ദുരാചാരങ്ങൾക്കുമെതിരെ അവർ പ്രതിഷ്ഠയമുത്തിയപ്പേരാഴും അവയിലെ മഹലികൾശനത്തെ അവർ സ്വാനുഭൂതിയിലേക്ക് സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണാം. സന്നാതനയർമ്മസംസ്കൃതിയുടെ അനന്ത്രാവം തന്നെയാണത്. അവയുടെ നാഭിനാളിവസ്യം മുൻ ചു കളയുക പ്രയാസമാണ്.

ജീവിതദുർത്തങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വിമോചനമായും ജനനമരണഗതിക്രമത്തിന് വിരാമമായും ശ്രീബുദ്ധൻ വിവക്ഷിച്ച നിർവ്വാണം തന്നെയാണ് ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഉൾപ്പെടയുള്ള പരാമാചാര്യരാർ വിവക്ഷിക്കുന്ന മോക്ഷം. കേവലതരെ ജീവാത്മക(negative)മായും മദ്യമമായും സമീപിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ധനാത്മക(positive) നിർഭ്വാരണംപോലെതന്നെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്. വേദാധികാരവും വർണ്ണാലംഘനയും യാഗാനുഷ്ഠാനാദികളും ബഹുഖജനവിഭാഗങ്ങൾ നിരക്കരിച്ചത് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണ്. അവയിലുമുതൽനന്ന തലത്തിൽ നിന്നാണ് അവർ സംസാരിക്കുന്നത്. മതി, അവധി, ശുദ്ധി, മനഃപര്യായം, കേവലം എന്നിവയാണ് ജൈനമാർ സ്വീകരിക്കുന്ന അറിവുകൾ. ആദ്യത്തെ മുന്നെന്നാണ്ടത്തിൽ ഫ്രേം വരാനിടയുണ്ടായും അവസാനത്തെ രണ്ടണ്ണം ഒരിക്കലാലും മിച്ചയാകുന്നില്ലെന്നും അവർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. അവയിൽ ദേശകാലങ്ങൾക്കെതിരെയും പുർണ്ണചേതനയാണ് കൈവല്ലൂപാവസ്ഥ. ലോകത്തിന്റെ ശിരിസ്ഥാപനമായ സിദ്ധാന്തിലാണ് സർവ്വജ്ഞത്വരായ ആത്മാക്ലഭുടെ ആവാസക്രൈമായി ഒരു ഏജനർ പറയുന്നത്. ജീവഭാവത്തിൽ നിന്നുള്ള വിടുതൽനേടി ശുണ്ണരഹിതരും ആചാരയുഗ്മന്മായി പര്യവസാനമില്ലാത്തത് പരമാനേത്തത്തിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുന്ന ഭാവമാണത്. ചുരുക്കത്തിൽ സന്നാധനയർമ്മത്തിന്റെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളും സർവ്വോന്തമായ മനുഷ്യരെ സാധ്യതകൾക്ക് ഉള്ളാവേക്കുന്നു. ഈ മഹലിക്കൃഷ്ണടിയിൽ അവ തീർത്തും അവിഭാജ്യവും അഭേദ്യവുമാണ്.

തുഞ്ചാചാര്യനും ഭഗവത്ശിതയും

ലോകത്തെ മുഴുവൻ അഭിനമായി സ്വാംശീകരിച്ച് രസാനുഭൂതിതലത്തിൽ അതിനെ ശബ്ദംശക്തയുപാന്തത്തിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ജഷികർമ്മമാണ് കവിയുണ്ടത്. ഭാരതീയ കാവ്യമീമാംസയിൽ കവിയെ ദ്രെലോകനിർമ്മാതാവും സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വാധിഗതനുമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. വേദാപനിഷാദി ശ്രമങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അത്യുദാതതമായ രച

നാസാഹല്യമാണ് തുഞ്ചത്താചാര്യൻ്റെ കൃതികളിലുള്ളത്. മുലഗ്ര നമങ്ങളുടെ നിരവധി ഭാഗങ്ങളെ ആചാര്യൻ സീക്രിക്കൗകയോ സന്തുജിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എക്കിലും അതിന്റെ പരിവേഷ തത്തിനൊരു നൃന്തരയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മുലഗ്രമത്തിന്റെ മുഖ്യതാൽ പരുത്തെത വിഗണിച്ച് അദ്ദേഹം ഒരു കൃതിയെയും സമീപിച്ചിരുന്നി ലഭ്യന്ന് കാണാം. മഹാഭാരതമുലത്തിന്റെ ആദിപർവ്വതത പാലോ മം, ആസ്തതികം, സംഭവം എന്നിങ്ങനെ മുന്നാക്കിയും സൗപതിക പർവ്വതത സൗപതികം, പൈഷികം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടാക്കിയും പ തിനേട്ടുപർവ്വങ്ങളുള്ള ഭാരതത്തിഹാസത്തെ അദ്ദേഹം ഇരുപത്തൊന്നാണുമാകി. ഹരിശ്വന്തകമ, സത്യവാൺ സാവിത്രിമാരുടെ കമ, അനുശീത, സന്തൻസുജാതായി, ശാന്തിപർവ്വം, അനുശാസനപൾ യും, എന്നിവയിലെ ബൃഹദാവ്യാനങ്ങൾ, ഹരിവംശ, വിഷ്ണു, ദ വിശ്വപർവ്വങ്ങൾ, എന്നിവയെല്ലാം അദ്ദേഹം മാറ്റിനിർത്തി. ഇവ യുടെ അന്തസ്ഥാരത്തെ ആചാര്യൻ അവഗണിച്ചുന്ന് ഒരിക്കലും അർത്ഥമാകുന്നില്ല.

എഴുത്തച്ചുറ്റെ സമുദായത്തിന്റെ ബഹുജണസ്യ പാരമ്പര്യമ ലഭിതയെ വിട്ടുകള്ളാനുള്ള കാരണം. അങ്ങനെയായാൽരുന്നുകിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ കാണുന്ന ബ്രാഹ്മണ വിഭാഗത്തോടുള്ള വിധേയതവും ഭാരതാദികളിലെ അതിഖോരമായ യുദ്ധവർ സ്ഥനകളുമൊന്നും കാണുമായിരുന്നില്ല. ബൃഥമതത്തിലെ അനാ ത്വാദം, പ്രതീത്യസമുദ്ധവാദം, ആര്യസത്തങ്ങൾ എന്നിവയും ജൈ നമതത്തിലെ സ്ഥാദാദം, സുത്രനയങ്ങൾ, ജീവ - അജീവതത്തെ അങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെയാനും പ്രമാണീകരിച്ച് ഒരു സത്രനകൃതി ര ചിക്കുകയോ കിളിപ്പാട്ടുകളിലോന്നും അവ ഉൾപ്പെടുത്തുകയോ ആചാര്യൻ ചെയ്തിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തെ സാധാരിച്ചിരുന്നത് അതാ ന - ഭക്തി - കർമ്മ - യോഗങ്ങളെ ഉദാതതീകരിക്കുന്ന അഭേദത വേദാതജ്ഞാനമായിരുന്നു എന്നത് സ്ഥാപിക്കപ്പെടുമാണ്. ബൈ ഷസ്യരൂപം, മായ, ഇഷ്യരത്തത്വം, ജഗത്ത്, അവിദ്യ ജീവരുടെ ഗതി വിഗതികൾ, സാക്ഷാത്കാരത്തിന് അനുഗ്രഹമായ ജീവിതക്രമം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ആചാര്യൻ്റെ അഭേദതവിക്ഷണം ഗൈതയുൾ പ്പേരയുള്ള ദർശനങ്ങളുടെ വിവിധ തലങ്ങളുമായി സംവേദനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അഭേദതസിദ്ധാന്ത സ്ഥാപനത്തിന് ശക്താചാര്യ രൂം ഗൈതയ്ക്ക് ലാഷ്യമെഴുതിയത്.

വേദാപനിഷദ്ദാരമായ ശ്രീമദ്ഭഗവദ്ഗീത തുഞ്ചത്താചാര്യൻ പ്രമാണമായിരുന്നില്ലെന്ന് ഉന്നയിക്കാനുള്ള പഴുതൊന്നും അ ദ്രോഹത്തിന്റെ ഒരു കൃതിയും നൽകുന്നില്ല. ഗൈതയെ നിശ്ചേഷം വി ടുകളുകയല്ല ആചാര്യൻ ചെയ്തത്. ‘കമലാള നയനനോടു വി ജ യനമ ചൊല്ലിനാൾ’ എന്നു തുടങ്ങി ‘അർജ്ജുൻ പോരിനായ് വി ലഭ്യടുത്തിടിനാൾ’ എന്നിങ്ങനെ അതിന്റെ രേഖാംശം നാൽപ്പുത്തി തയ്ക്ക് വരികളിൽ കോറിയിട്ടിരിക്കുകയാണ് ആചാര്യൻ. അർജ്ജു നവിഷാദയോഗത്തിലെ പല ആശയങ്ങളും അതേ പടി സംഗ്രഹി ചീട്ടുണ്ട്.

കപടമതികളിലിയ ചെറുവിരൽ സുഖ്യാധനൻ
കർമ്മലൻ തന്നെക്കുറിച്ചു യുദ്ധത്തിനായ്
നിജതന്യധനസദനങ്ങൾവന്നാലുണ്ടെല്ല
നിത്യമെല്ലാനപേക്ഷിച്ചു സന്നദ്ധരായ്
കലിതരണമരണമിഹവന ദ്രോഖ്യാക്കെല്ല -
കണാണാനെന്നടുത്തു നിർത്തേതിന്സ്വന്നനം.

സേനയെരുവുഭയോർമ്മദ്വൈ
രമം സ്ഥാപയ മേളച്ചുത

21

യാവദേതാൻ നിരീക്ഷ്യുള്ളറം
ദ്രോഖ്യകാമനവസ്ഥിതാൻ
കൈകർമ്മയാ സഹയോദ്യവ്യം
അസ്മിൻ രണ സമൃദ്ധമേ

22

ഡ്രോത്സ്യമാനാനവേക്ഷിള്ളറം
യ ഏതേതു സമാഗതാ:
ധാർത്തരാഷ്ട്രസ്യുദ്ധബുദ്ധേമർ
യുദ്ധപ്രിയ ചികിർഷവഃ

23

(അർജ്ജുന വിഷദ്വയോഗം)

അതിൽ പതിനേഴ് അധ്യായങ്ങളായി പരന്നുകിടക്കുന്ന വി
സ്തൃതമായ ഉപദേശലാഗം.

കുതുകുലജ, ഭയമൊഴിക, കുരു സമരമാശുനീ
കുണ്ഠംനായിരോഡാലാ കണ്ണടല്ലാമഹം.

എന്ന നിർദ്ദിഷ്ട പ്രകാരന്തരിൽ നിന്നുയർന്ന് അർത്ഥഗർഭ
മായി സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. മാത്രാപ്രഭാ
വം നീങ്ങുന്ന പ്രകാരത്തിൽ അരുളിച്ച ഉപനിഷത്സാരമാണ് ഗീത
യെന്നും ആചാരയും വിവക്ഷിക്കുന്നു. ഇതൊന്നും കണക്കിലെടു
കാതെയാണ് ഗീതയെ നാലുവർത്തിൽ ഒരുക്കിയതെന്നും തങ്ങൾ
കു അഭിലഷണിയമായ കൽപനകൾ നേര്യത് അതിനെ വിട്ടുകളി
ഞ്ഞെന്നുമൊക്കെ ഇക്കുടർ പരിപ്പുക്കുന്നത്. ഗീത വിട്ടുകളിയുക
യല്ല, മറിച്ച് തന്റെ കാവ്യസ്വഷ്ടിയുടെ അന്തർന്നാദവും പരിവേഷ
ശോഭയുമാകി അതിനെ പരിവർത്തിപ്പുക്കുകയാണ് ആചാരയും
ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഗീതയും മറ്റ് ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉപദേശിച്ചിരി
ക്കുന്ന ധർമ്മഭ്രാന്തിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂതികളിലാകമാനം നി
രണ്ടുനിൽക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് ഗീതയിലെ

വസാംസി ജീർണ്ണാനി തമാ വിഹായാ
നവാനി ശ്രദ്ധണാതി നരോ പരാണി.
തമാ ശരീരാണി വിഹായ ജീർണ്ണാ -
സ്യന്നാനി സംയാതി നവാനി ഓഹി

(ഗീത - 2 - 22)

എന്ന ഫ്രോക്കമാണ്.

ജീർണ്ണവന്നത്രെ കളഞ്ഞനേബാടു മാനുഷർ

പുർണ്ണശോഭം നവവസ്ത്രം ധരിച്ചിട്ടും.
ജീർണ്ണങ്ങേഹം കളഞ്ഞതേനോടു ദേഹികൾ
പുർണ്ണശോഭം നവങ്ങേഹങ്ങൾ കൊള്ളുന്നു.
(മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ട് സ്വർത്തിപരവും വിദ്യാഭ്യാപങ്ങൾ.)

എന്ന് ആചാര്യൻ മാറിയത്. ഗൈതയിലെ വിവിധ തത്ത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹം അഭ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്, ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട്, ഹരിനാമകിർത്തനം, ചിതാരത്തനം എന്നിവയിൽ വിശദികൾച്ചിട്ടുണ്ട്. വേദങ്ങളെ പരമപ്രമാണമായി അംഗീകരിക്കുന്ന വേദാന്തശാഖയിലെ, വിശിഷ്ട അദ്ദേഹത്വേദാന്തത്തിലെ വിചിന്തനങ്ങളോടാണ് ആചാര്യൻ വളരെയെറെ അടക്കപ്പും. അപ്രോശർ ഗൈതയെ സംഗ്രഹിച്ചതിന്റെ കാരണം ഇങ്ങനെ സംക്ഷേപിക്കാം.

- 1 കർമ്മം, ഭക്തി, യോഗം, അഥാനം എന്നിവയുടെ സമന്വയമായ ഗൈതാശാസ്ത്രത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാനാകാത്തവരുടെ അന്തഃകരണമുഖിക്കും അർത്ഥബോധത്തിനും മറ്റൊമ്പി സന്ദർഭങ്ങൾക്കെന്തെത്തി ഭക്തി മാധ്യരൂപത്തോടെ പകർന്നുകൊടുക്കണമെന്ന ആചാര്യൻ്റെ നിഷ്ഠികർഷ.
- 2 ഗൈതാദി ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സാരം ഹരിനാമകിർത്തനം, ചിതാരത്തനം എന്നീ സത്ത്രനുകൂലത്തോടു മുകളിലും മറ്റ് ആവ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രതിപാദിക്കാനുള്ള ഉദ്ദേശ്യം.
- 3 യുദ്ധാരംഭാഗമായ ഭീഷംപർവ്വതത്തിൽ യുദ്ധത്തെ ചടുലവും സകൂലവുമായി വിവരിച്ചു തുടങ്ങേണ്ടതുണ്ട്. പ്രസ്തുത അഭ്യായത്തിന്റെ യുദ്ധരംഗത്തിന്റെ വീര്യം ചോർന്നുപോകാതെ അവരുടെ തരിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഒഴുക്കുള്ള കളകാഖിവൃത്തതം തെരെരെണ്ടു ടുത്തത്. അതേ പർവ്വതത്തിൽ വരുന്ന ഗൈതയെ പ്രസ്തുത രീതിയിൽ ഭാവഗുരുവം ചോർന്നുപോകാതെ അവതരിപ്പിക്കാനാകിയില്ല. രൂപഭാവാല്പടനക്കും വൃത്തശിൽപ്പത്തിനും അനുയോജ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിനെ പരഭാഗശോഭയാക്കി നിലനിർത്താനുള്ള കാവ്യനിതിയുടെ ഒച്ചിത്യ ബോധമാണ് ആചാര്യൻ്റെ അതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്.
- 4 ഭാരതകമ്പാദ്യാന്യും പുനരാവിഷ്കർത്തകിക്കാതെ ഭഗവദ്ഗീത സത്രന്മായി ഭാഷാന്തരം ചെയ്ത നിരണം (കല്ലുള്ള) കവികളിൽ മാധവപ്പുണിക്കുള്ളുടെ ഭാഷഭഗവദ്ഗീതയുടെ പ്രചാരം.
- 5 ഭാരതേതിഹാസത്തിലെ കമാസനർഭത്തിനുപരിയായി ഗഹനമായ വേദാന്തസാരം ഉള്ളടങ്ങിയ ഭഗവദ്ഗീത സവിശേഷമായി ശ്രദ്ധക്കേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യം.

അല്ലാതെ പ്രമാണമല്ലാത്തതുകൊണ്ടോ ബൗദ്ധജീനപാരമ്പര്യം ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നതു കൊണ്ടോ ബ്രഹ്മാനഭ്യാന്തരീക്കാണ്ടോ മറ്റൊ അല്ല ആചാര്യൻ ഗൈതയെ സംക്ഷേപിച്ചത്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ആചാര്യൻ സത്രനുകൂലത്തിക്കളിൽ ഗൈതയുടെ ആശയം ഉൾക്കൊള്ളിക്കുമായിരുന്നില്ല. ഗൈതയുടെ നിലപാടുകൾക്കിണങ്ങാതെതാരു ലോകോക്തിയും ആചാര്യൻ എവിടെയും എഴുതിയിട്ടില്ല. ആർഷമായ സ്ഥിതിസമത്വമൊധമാണ് അദ്ദേഹത്തിന് സമുക്കവന കൗമുഖി

ഹത്തിലെ സകലജീവിണ്ടണതകൾക്കുമെതിരെ പ്രതിഷേധിക്കാനും ഉച്ചനിപ്പക്കൽപ്പനകൾക്കെതിരെ പ്രതിരോധിക്കാനും കരുതൽ പകർന്നത്. ജാതീയമായി മാത്രമല്ല ആധികാരികമായും വിഭവപരമായും മുള്ള സമസ്തവും പരബന്ധരൂപമായുള്ള താരതമ്യത്തിൽ അയാൾ മാർത്ത്യവും അപ്രസക്തവുമാണെന്നാണ് ആചാര്യവിവക്ഷ. ഭാഷയ്ക്കും സംസ്കാരത്തിനും ജീവിതത്തിനും ഉദാത്ത ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി നിലകൊള്ളാൻ തയ്യാറായതുകൊണ്ടാണ് ഭാഷയുടെ പിതൃകർത്തവ്യത്തിന്റെ മഹന്മൈയസ്ഥാനത്ത് തുഞ്ചത്താചാര്യ നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നത്. ആചാര്യനാരെ തങ്ങളുടെ നിലയിലേക്ക് ഇടിച്ചുതാഴ്ത്തുകയല്ല, മറിച്ച് അവരുടെ വീക്ഷണങ്ങളും നിലപാടുകളും സത്യനിഖിലിയേക്ക് പരിശോധിച്ചുറിഞ്ഞ് പ്രസ്തുത തലത്തിലേക്കുയരാൻ പരിഗ്രാമിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് ഇത്തരം ലോവകർ തിരിച്ചറിയേണ്ടിരിക്കുന്നു.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

മഹാഭാരതം കിളിപ്പുട് - തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ചൻ - വിദ്യാരംഭ പ്രസി ഡിക്കറണം, മുള്ളയക്കൽ, അലുപ്പുച്ച.

സംസ്കൃത നിരുക്തക്കോൾ - എൻ.കെ രാജഗോപാൽ കേരളം ശാ ഇന്ത്യപ്പുട്, തിരുവന്തപുരം, 1999.

ഭഗവത്ഗിതാ സ്വാധ്യായം - ശ്രൂതി നിത്യചൈതന്യരാത്രി കരുള് ബു ക്ക് - 1992

ഭരതിയദർശനം - ദേശമുന്ന്. രാധാകൃഷ്ണൻ. വാള്യം 1 & 2, മാതൃ ഭൂമി പ്രസ്തിക്കേശൻ. വിഭാഗം 1 നാരായണൻ നമ്പിശൻ. 1996.

* Critical Survey of Indian philosophy - Dr. Chandradhar Sharma, Motilal Banarsi Dass Publication Pvt. Ltd., edn. 1997

മോയിൻ കുട്ടി വെദ്യർ

കമകളെ കൂടനീയമാക്കിയ കവി

രമേഷ് വി.കെ.

ഒറി റബി - മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഏകച്ചത്രാധിപതിയായി നിലക്കൊള്ളുന്നു, മഹാകവി മോയിൻകുട്ടിവെദ്യർ. കേവലം നാലുപതിറ്റാണ്ടുകാലം (1852-1892) ജീവിച്ചിരുന്ന ആ മഹാപ്രതിഭയും ചെറുതും വലുതുമായ ഇരുപത്താഞ്ചും കൃതികൾ മാപ്പിള സാഹിത്യത്തിന് കാഴ്ചവെച്ചു. സഹസ്രാഷ്ട്രപണ്ഡിതനായിരുന്നു, വെദ്യർ. പേരുണ്ടും, തമിഴ്, തുള്ളു, തെലുങ്ക്, ഉറുദു തുടങ്ങി ദിനാഷകളിലും അദ്ദേഹം പാണ്ഡിത്യം നേടിയിരുന്നു. മുൻകാലക വികളിൽനിന്ന് സാധാനമുശ്രക്കാണെ അദ്ദേഹം പിൽകാല കവികൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശകമായിരുന്നു.

മോയിൻകുട്ടി വെദ്യരുടെ കൃതികളിലുണ്ടെയ്യോം ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം നടത്തിയാൽ എളുപ്പം ശ്രദ്ധിക്കാവുന്ന വസ്തുത, കമകൾക്ക് കാവ്യം ചമയക്കുന്ന രീതി അദ്ദേഹം പിന്തുടർന്നു എന്നതാണ്. പ്രാദേശികമായ ഒരുുഭവം മുതൽ വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ അനന്തരാരമായ ആവ്യാനങ്ങളെ വരെ വെദ്യർ മനോഹരമായ ഇശലുകളിൽ കോർത്തിണക്കി സഹൃദയ സമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചു. ഒരു ചത്രത്രകാരന്റെ ഭാവത്തിൽ കമ്പന്യുന്ന തന്ത്രം വെദ്യരും സീകർച്ചിരുന്നതായി കാണാം. തന്റെ കമാവ്യാനങ്ങൾക്ക് മിക്കതും മറ്റാരുണ്ടെന്നോ ആവ്യാനത്തിന്റെ ചുവടുപിടിച്ച് നടത്തുന്ന പുനരാവ്യാനങ്ങളാണെന്ന മട്ടിലാണ് വെദ്യർ കമ പറയുന്നത്.

മാപ്പിള സാഹിത്യത്തിൽ ബാലസഹിത്യരചനകൾ തുടക്കമെിട്ടത് മോയിൻകുട്ടി വെദ്യരാണ്. കാരമാരകാലത്തുതന്നെ തന്റെ ചുറ്റുപാടുകളിൽ നടക്കുന്ന രസകരമായ സംഭവങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച് വെദ്യർ വെദ്യർ നിമിഷ കവനങ്ങൾ മെന്നെന്തടുത്തിട്ടു

ണ്ട്. മാപ്പിളു ജീവിതരീതികൾ, കാളപുട്ട് മതസരങ്ങൾ, പ്രസാധം തു ടണ്ണിയവരെല്ലാം ലജ്ജിതക്കോമല്ലമായ പദാവലിയില്ലെട വൈദ്യർ അവതരിപ്പിച്ചു. പ്രതിശാം വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം രചിച്ച അറുപ തനാർ വർക്കളുള്ള “വണ്ടും പുവ്യും” എന്ന കവിതയിൽ വണ്ടിനോടും പുവിനോടും കാര്യഗതരവത്തോടെ കുശലാനോഷണം നട തന്നുന്നത് കാണാം.

“മുള്ളപ്പു ചോലയിൽ മുള്ളുന്ന വണ്ണേ
മാനിസ്യം മാനിസ്യം തെനുണ്ണോവണ്ണേ
കൊല്ലൻ പണിതോരു ആല നീ കണ്ണോ
കേവലം പാറിപ്പുറക്കുന്ന വണ്ണേ”
ഇപ്രകാരം ധാരാളം ലാല്പുകാവുങ്ങൾ അദ്ദേഹം ബാല്യ തതിൽ ചെച്ചിരുന്നു.

ആവ്യാനരൂപത്തിൽ വൈദ്യർ രചിച്ച ആദ്യകൃതി സലാസിൽ വിസ്തൃപ്താണ്. ഒരു കെട്ടുകമരയെ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന ഈ കൂ തിയിൽ മരംവെട്ടുകാരൻ്റെ മകനായ സലാസിൽ ആൺ നായകൻ. ഒരിക്കൽ സലാസിലിന് കച്ചവടം തുടങ്ങാൻ മാതാപി നുറു പണം കൊടുത്തു. മുന്നിൽ കാണുന്ന വസ്തുവിനെ വാങ്ങാനാണ് നിർ ദ്രോം കൊടുക്കുന്നത്. അതനുസരിച്ച് ആദ്യമായി ഒരു പുച്ചയെ വാങ്ങുന്നു. പിന്നീട് കൊടുത്ത പണം കൊണ്ട് ഒരു നായരയെയും ശേഷം ഒരു തത്തയെയും വാങ്ങിച്ചു. ടുവിലാകട്ട് ഒരു ജിന് രൂ പംമാറിയ പാമിനെയാണ് വാങ്ങുന്നത്. ജിനിന്റെ സഹായത്താൽ ഒരു രാജാവിന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതും കൊട്ടാരം പണി യുന്നതുമായ കമ്മയാണിതിൽ അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്. ഏലിക ഇം പുച്ചകളും മറ്റ് ജീവജാലങ്ങളും കമ്മാപാത്രങ്ങളായി വരുന്ന സലാസിൽ വിസ്തൃപ്ത് ബാലമനസ്സുകളെ ഏറെ ആകർഷിക്കുന്നു.

സലാസിലിനു ശേഷം വൈദ്യർ രചിച്ചതും, പ്രസിദ്ധീകൃത മായ ആദ്യ കൃതിയും ഏലിപ്പുടയാണ്. വാദ്യരൂടെ ലാല്പുകാവുഗ സന്തതിൽ പെടുന്ന ഈ കൃതിയിൽ മാർജാര മുഷ്കിക വംശങ്ങൾ തമ്മിൽ നടന്ന രണ്ടു സമരകമ്മയാണ് ആലേവനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

“മണ്ഡി വൈച്ചേ പുച്ചയും തട്ടുത്ത് നിംഭുതെത്തതിരാ
മുറിക്കലും കടിക്കലും പുടിച്ചടിച്ച തെത്തതിരാ
ചണ്ഡകൾ തുടങ്ങി ഓരോ ജാതിത്തെക്കിൽ ഏതതിരാ
ചുട്ടുവാലിൽ കെട്ടിരെ കുരങ്ങുകളുമെത്തതിരാ
കൊണ്ട തീപ്പുരി വിശുന്ന ശിത്തട്ടുന തെത്തതിരാ
കുക്കിയും മുറവിളിത്ത് കരഞ്ഞുപാഞ്ഞതിരാ
കുണ്ഡിലും കുഴിയിലും പാഞ്ഞി ഒളിച്ചേതിരാ
കുട്ടം വിട്ട് മണ്ഡിയേ പട ഇനങ്ങൾ ഏതതിരാ.
എന്നിങ്ങനെയുള്ള യുദ്ധവർണ്ണനാരീതി ഏറെ ഹൃദയമാണ്.
ഒന്നാം സമരത്തിൽ മുഷ്കികവർഗ്ഗം രണ്ടാങ്കണ്ണത്തിൽ വൈച്ചേ ശത്രു
ക്കളെ പരാജയപ്പെടുത്തി. പുച്ച രാജാവ് ദേശ്യത്തോടും അപമാന

ഭാരതത്താട്ടും പ്രതികാരത്തിനിരിങ്ങി. രണ്ടാമതെത ഷേലാരയുഖത്തിൽ മുഷ്ടികവർദ്ധിം പൂർണ്ണമായും നാമാവശ്രേഷ്ഠമായി.

മിണ്ണാപൊണിക്കളോട് നബിക്കുണ്ണായിരുന്ന ദയാവായ്‌പ്പിരീസ് അവിഷ്കാരങ്ങളായി വെദ്യർ ചീഴ്പ് രണ്ടു കമാവുപ്പന്നങ്ങളാണ് “ടടക്കത്തിന്റെയും മാനിന്റെയും കമ്പ്”. ദീർഘകാലം ജോലി ചെയ്തതിനെ തുടർന്ന് ക്ഷീണിതനായ ടടക്കം, മുമ്പത്തെപ്പോലെ ഭാരം വഹിക്കാത്തതിന്റെ പേരിൽ ഉപദ്രവിക്കുന്ന ഉടമസ്ഥനെതിരെ നബിയോടു പരാതി പറയുന്നു. അക്കാരും ഉടമസ്ഥനുമായി മുതൽ നബി സംസാരിക്കുന്നു. അതിനെ തനിക്കു വിട്ടുതരൻ നബി ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ടടക്കം സംസാരിക്കുമോ? എന്ന മട്ടിൽ അയാൾ പരിഹാസിക്കുകയാണുണ്ടായത്. നബിയോടു പറഞ്ഞപരാതികൾ പൊതുജനമേഖ്യ ടടക്കം ആവർത്തിച്ചതോടെ തന്റെ വിദേശം മാറുകയും യജമാനന് മാനസാന്തരമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് കൃതിയിലെ പരാമർശം.

വേടക്കാരൻ്റെ കൈണിയിൽ അക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ മുലകുടിക്കാനാകാതെ തളർന്നിരിക്കുന്ന കുണ്ടതുങ്ങൾക്ക് മുലയുട്ടി തിരിച്ചെത്തുന്നതു വരെ തനിക്കുവേണ്ടി ജാമും നിൽക്കാൻ നബിയോടു ആവശ്യപ്പെട്ടുന്ന മാനിന്റെ കമ്മയാണ് രണ്ടാം ഭാഗത്ത് ആവ്യാസം ചെയ്തതിനിക്കുന്നത്. മാൻ പേടകളാക്കുടെ, നബിയെ ജാമുക്കാരനാക്കിയാണ് വന്നെന്നതെങ്കിൽ ആ മുലപ്പാൽ ഞങ്ങൾക്ക് ഹരാമാണെന്ന നിലപാടാണ് കൈക്കൊണ്ടാട്ട. തന്റെ അപരാധം മനസ്സിലാക്കി തിരിച്ചുചെന്ന തള്ളമാൻ തിരുനബിക്കു മുമ്പാകെ വീണ്ടുകൾനെ മാപ്പേപേക്ഷിക്കുന്നു. കടുത്ത നബിവിരോധിയായിരുന്ന വേട്ടക്കാരന് ഇതെല്ലാം കണ്ണട മാനസാന്തരമുണ്ടാകുന്നതോടെ കൃതിഅവസാനിക്കുന്നു. ഫയൽ കസിത്തിൻ (വെദ്യപ്പുത്രൻ), എന്ന തുലികാ നാമത്തിലാണ് വെദ്യർ ഇതു ആദ്യകാല കൃതി ചീഴ്പിരിക്കുന്നത്.

വെദ്യരുടെ ഭാവനയിൽ പിറന്ന ഒരു കമ്മയാണ് കിളത്തിമാല. ഒരു ദിവസം പ്രവാചകനും പ്രമുഖ അനുയായിവ്യുദാവും തന്റെ റിബിലെ മസ്ജിദിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ ജിവാൻറിൽ എന്ന മാലാവ ചെറിയ ഭാണ്ഡയും പേരിൽ ഒരു വ്യഖയയുടെ വേഷത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. ക്ഷീണം തിർക്കാനായി അവർ പ്രവാചക ജാമാതാവായ അലി കൊടുത്തെ വെള്ളം മാത്രമേ കൂടിച്ചുള്ളൂ. അനന്തരം ആ കിഴവു തന്റെ ഭാണ്ഡമൊന്നു പിടിച്ചുതരാൻ വള്ളവരെയും അയയ്ക്കണമെന്ന് തിരുമേനിയോടു അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അബുബകർ സിഖിവീം, ഉമർഹാറീവീം, ഉസ്മാൻ, അലി മുതലായ പ്രമുഖ സ്വഹാബികൾ ചുമടുപിടിച്ചു നോക്കി. പക്ഷേ, ഉയർത്താനായില്ല. അലിക്കു തന്നെ വ്യഖയയുടെ കാൽമുട്ടിന്റെ ഉയരത്തിലേ ചുമക് പോകാനായുള്ളൂ. അരിശത്രേതാടെ അലി തിരിച്ചുപോന്നപ്പോൾ തിരുനബി സ്വപ്നത്രനും ശിശുവുമായിരുന്ന ഫൂഡേസനെ ആ ഭാണ്ഡം പിടിച്ചുകൊടുക്കാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തി. ഫൂസാൻ അനായാസം ആചുമക് എറക്കെക്കാണ്ടുത്ത് വ്യഖയയുടെ ശിരസ്സിൽ വെച്ചുകൊ

ടുത്തു. ശ്രേഷ്ഠം നബി സഹാബിവര്യുന്നാർക്ക് എൻസൈറ്റ് ഭാവിഭാ സുരതയെകുറിച്ച് മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നതോടെ കാവ്യംപര്യവസാ നികുന്നു. സാക്ഷൽപികമായ മറ്റാരു കമയാൺ കുറഞ്ഞിപ്പാത്തിൽ അനാവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ജിബ്രീൽ മാലാവ കുറഞ്ഞിയു ദെ വേഷത്തിൽ ഫാത്തിമാബീവിയുടെ അടുക്കലെത്തി കൈനോ കു ലക്ഷണം പറയുന്നതും, ഹസ്തിനും ഹൃദയിലുന്നും ജനിക്കാൻ പോകുന്ന സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുന്നതുമായ ശിയാകമയാ ണിത്. പ്രാചീനകാലത്ത് അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ചരിത്രങ്ങൾ വേർ തിരിക്കാനോ സുക്ഷ്മമായി വിശകലനം ചെയ്യാനോ സൗകര്യമു ണാകാതിരുന്നതാണ് മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിൽ നിർത്തുകമായ ഇത്ത രൂപ കമാവ്യാനങ്ങൾ കടന്നുകൂടുന്നതിനു വഴിതെളിച്ചു.

മുസ്ലിം ചരിത്രവികസനരതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സംഖ്യകമാ കളെ പാട്ടായി കെട്ടുന രീതി വെദപ്രക്രമുന്നേ നിലനിന്നിരുന്നു. ഇത് മഹാകവിയേയും സാധിനിച്ചതിന്റെ ഫലമായാണ് ബദർ, ഉഹ് ദ പടപ്പട്ടുകൾ പിറവിഷയചുത്തത്. നീതിക്കും ധർമ്മത്തിനും വേണ്ടി നടന്ന മഹായുദ്ധങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ അഭിതീയസ്ഥാനം ബദർ യുദ്ധത്തിനുണ്ട്. വീരരണസ്ത്രയും ചേതിഭാവനകളെയും ഉയർത്തി പ്രിടിച്ചതിലും സഹർസ്യസമതിനേടാനായ കാവ്യമാണ് ബദർപ്പട പൂർക്ക്. ഹിജ്രിരണഭാമാണിൽ മുസ്ലിംങ്ങളും വുഡേരിശികളും തമിൽ ബദർ എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് നടത്തിയ യുദ്ധമാണ് കൂതിയുടെ പ്രതിപാദ്യം. “ഗസ്വദുഖവർഗ്ഗത്ത് കൂബ്രാ” എന്നു ഇത് അറിയപ്പെടുന്നു. നൂറ്റിപ്പത്രണങ്ങൾ ഇശലൂകളിൽ വെദപ്രതിർത്ഥിത ഇവ മഹകാവ്യം എന്നും മുസ്ലിംങ്ങളെ കർമ്മോസ്യുകരാക്കിയിരുന്നു. വെദപ്രയു ദെ ബദർപ്പടപ്പാട് ചൊല്ലിക്കേടു ആരക്കും ആ യുദ്ധം നേരിട്ടുകണ്ട അനുഭവമാണ് ലാഭിക്കുക. യുദ്ധകളെത്തിൽ ഫോലും അക്കവടി സേ വിച്ച് വാദ്യാപകരണങ്ങളുടെ താളവും മേളവും ആരിലും ആയു രൂവും ആനന്ദവും നിറയ്ക്കും.

“തുടരെ മുളവും - മുരശാടു

മരുവ ഒരുക്കളും - ബജയോടു

തുടികൾ ദപ്പുകളും - കൈമണി

ബുനികൾ താഴകളാൽ.

കൊടുമ പുല്ലുകൾ പുളിച്ചുള്ളകൾ

കൊമ്പു ചക്കുകളാൽ തക്കുതികൾ

കോഴ്ത് താളമേ ഓടി ചാടിയും

സപ്പ് നിപ്പുകളാൽ”

എന്ന വരികൾ അതിനേന്നാരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ബദർ പടപ്പാ ടിൽ വെദപ്രക്രമാവാനത്തോടൊപ്പം സാമൂഹിക ജീവിതചരിത്ര കളെ സമന്വയിപ്പിക്കാനും ശ്രമം നടത്തിയതായി കാണാം.

വെദപ്രയു ദെ ഉഹ് പടപ്പാട് ബദർയുദ്ധത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ യുദ്ധവർണ്ണനാ കാവ്യമാണ്. ഉഹ് ദപ്പമലയുടെ അടിവാരത്തിൽ വെച്ച് ഹിജ്രി മുന്നാമാണിൽ വുഡേരിശികളും മുസ്ലിംങ്ങളും ത മിൽ ഏറ്റുമുട്ടുകയും, മുസ്ലിംങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്ത

കമയാണ് വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ബദർ യുദ്ധത്തെക്കാൾ ഭാവ നാസനമാണ് ഉഹർട്ട് പടപ്പട്ടിരുളേ കമാവ്യാനരീതി.

ആദ്യകാലരചനകളിൽ ശ്രദ്ധയവും സുഖിർജ്ജവുമായ ഒരു രചനയാണ് വൈദ്യരുടെ സലിവെൽ പടപ്പട്ട്. ഇംഗ്ലീഷിലോ തന്റെ “സീറോ ബുദ്ധസിയത്ത്” എന്ന ചരിത്രഗമനത്തിൽ ഉദ്ദരിച്ച കമയാണിതെന്ന് കവിതനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തഹർരിറുതു അഹർബാർ എന്ന കൃതിയിലും ഈ കമ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കട്ടുത്ത ശിയാ വിഭാഗങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സാധ്യകരിക്കുന്ന ഈ യുദ്ധകമതിൽ ഇൻഡ്ലാമിലെ നാലാമത്തെ വലീഫ് അലിയു എയും സെസന്യൂതിഞ്ചെയും വിരുകമകൾ വർണ്ണിച്ചശുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇൻഡ്ലാമിക ചരിത്രത്തോട് സാമ്യമുള്ള ഒരു ബൃഹത്തായ നോ വൽ ഏന്നതിന്പുറം മഹാനായ അലിയുടെ ജീവചരിത്രവുമായി ആധികാരികബന്ധമൊന്നും ഈ കമയ്ക്കില്ല. മതപരമായി ഏറെ ചർച്ചകൾക്കും അഭിപ്രായഭിന്നതകൾക്കും വഴിവെച്ച കൃതികൂടിയാണിത്. വൈദ്യർ രോഗോതുരനായി കിടന്നപ്പോൾ സലിവെൽ പടപ്പട്ട് പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിക്കരുതെന്ന് നിർദ്ദേശം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതെ. ശരിയായ ചരിത്രവായനയിൽ തെറ്റിഡിയാരണ ഉണ്ടാകാതിരിക്കാനും ശിയാസകൾപരത എതിർക്കുന്നവരുടെ അസംസ്കരിക്കു കാരണമാകാതിരിക്കാനുമാണ് കവി അപ്രകാരം ചെയ്തത്.

ചരിത്രകമാവ്യാനത്തിൽ മുൻപതിയിലാണ് മലപ്പുറം പടപ്പട്ടിരുളേ സ്ഥാനം. “മദിനിമിലാലു” എന്നുകൂടി അറിയപ്പെടുന്ന ഈ കൃതി കേരളീയ പശ്ചാത്യത്തിൽ വൈദ്യർ ചെചിച്ച ഏക കൃതിയാണ്. മലയാളനാട്ടിന്റെയും ചേരമാൻ പെരുമാക്കുന്നതെയും ചരിത്രം ആദ്യമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നത് മലപ്പുറം പടപ്പട്ടിലുടെ മേധയിൻകൂട്ടി വൈദ്യരാണ്. ഹിന്ദു - മുസ്ലിം മതമെമ്പതിരെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ദേശീയകൃതിയായും മലപ്പുറം പടപ്പട്ടിനെ പരിഗണിച്ചു വരുന്നു. പാറനമി എന്ന ഒരുനാടുവാഴി ആദ്യമെല്ലാം മുസ്ലിംങ്ങൾക്കു വേണ്ട ആനുകൂല്യങ്ങൾ ചെയ്യുകയും പിന്നീക് ചിലരുടെ ദൃതുപദ്ധതിപ്രകാരം അവരെ ഭ്രാഹ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. പാറനമിയുടെ പട്ടാളക്കാർ ഒരിക്കൽ നാൽപ്പുത്തിനാല്ല മുസ്ലിംങ്ങളെ മലപ്പുറം പള്ളിയിലെ അക്കണ്ഠത്തിൽ വെച്ച് വധിച്ചതിനെ തുടർന്ന് നമ്പിക്ക് അസൃഹ്യമായ ഹൃദയവേദന ഉണ്ടാവുകയും, പിന്നീക് ക്ഷമാപണബുദ്ധിയോടെ മുസ്ലിംങ്ങൾക്കു പല ആനുകൂല്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കുകയുമുണ്ടായി.

മോയിൻകൂട്ടിവൈദ്യരുടെ ഹൃദയവിശාලതയ്ക്കും ദേശീയ ബോധത്തിനും ഉത്തമോഹരണമാണ് മലപ്പുറം പടപ്പട്ട്. കേരളത്തിൽ ഇൻഡ്ലാം മതത്തിന്റെ വ്യാപനവും ആ കൃതിയിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പിൽക്കാലത്ത് ബൈടീഷ്യക്കാർക്കെതിരെ തിരിയാൽ മലബാറിലെ മുസ്ലിംങ്ങൾക്ക് മലപ്പുറം പടപ്പട്ട് ഒരു പ്രചോതനമായി വർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. സംസ്കൃതലാഷയാൽ കവിക്കൂള്ള പരിജ്ഞാനത്താന്തരിനും, അവയെ ഉചിതമായ രീതിയിൽ അ

റവി - മലയാള ഭാഷയിലേയ്ക്കു സന്നിവേശപ്പിക്കാനുള്ള വെള്വത്തിനും ഉത്തമദ്യുഷ്ടാനമായി ഈ കൃതി നിലകൊള്ളുന്നു.

മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിൽ മോതിൻകുട്ടിവെദ്യരെ അന്വയനാക്കിയത് “ഹൃസുന്ദര ജമാൽ - ബദരുൽ മുനീറ” എന്നതിൽ തർക്കമില്ല. തന്റെ ഇരുപതാം വയസ്സിലുണ്ട് വെദ്യർ ഈ മനോഹരമായ കാവ്യം രചിക്കുന്നത്. പേരംശ്യൻ ഭാഷയിൽ വാജാമുള്ളനു ദ്വിഷ്ഠഹർിരാഞ്ച രചിച്ച ഈ പ്രഖ്യാതനോവലിന് വെദ്യർ കാവ്യരൂപം ചമയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. മിയാൻ വംശജനും പേരംശ്യൻ ഭാഷാപണ്ഡിതനും ആയ നിസാമുദ്ദീൻ ശൈലീ ആണ് വെദ്യർക്ക് ഈ കൃതി വിവർത്തനം ചെയ്തുകൊടുത്തത്. ഈദ്ദേഹത്തെ കാവ്യത്തിലുടനീളം വെദ്യർ വാഴ്ത്തുന്നുണ്ട്. അബീ - മലയാള ഭാഷയിലെ അന്വയനമായ ഈ കൃതി ഏതെന്താരു മഹാകാവ്യത്തോടും കിടപിടിക്കാൻ പോന്നതാണ്.

രാജപുത്രിയായ ഹൃസുന്ദര ജമാലിന് മന്ത്രിപുത്രനായ ബാദ്ഗുൽമുനീറിനോടുള്ള പ്രഖ്യാതനാണ് ഈ കൃതിയിൽ അനാവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഹിന്ദ രാജ്യത്തെ അസ്മീർപ്പടണത്തിലെ രാജാവായ മഹാസിൻഗൾ പുത്രിയായിരുന്നു ഹൃസുന്ദര ജമാൽ. മന്ത്രിയായ മസാമർ ആയിരുന്നു സബർഗുൽ മുനീറിൻഗൾ പിതാവ്. മന്ത്രി പുത്രനോട് മകൾക്കുള്ള പ്രഖ്യാതതെ പിതാവ് നിങ്ങളിക്കുകയും അവർ ഒളിച്ചോടാൻ തയ്യാറെടക്കുകയും ചെയ്തു. ഈതിനെത്തെ അബുസുഫ്രാദ് എന്ന മുകുവൻ മന്ത്രിയെ വിവരം ധരിപ്പിക്കുകയും, മുനീർ വിടുതകളിലാവുകയും ചെയ്തു. ഒരു രാത്രി മുനീറുമുണ്ടായിരുന്നു ഹൃസുന്ദര ജമാൽ അബുസുഫ്രാദിനോപ്പം കുതിരപ്പുരേതൻ രാജ്യം വിടുന്നു. അബുസുഫ്രാദ് വിവാഹഭ്രാംതമന നടത്തിയെങ്കിലും അവർ വഴിയില്ല. തന്നെ കാണാനും പ്രാപിക്കാനുമായതിയവരെയെല്ലാം ആ സ്വന്തീരിതനും വാക്കും വാളുംകൊണ്ട് എതിരിട്ടുന്നു. ഒടുവിൽ ജിനുകളുടെ രാജാവായ മുസ്താക്കിൻഗൾ കൊട്ടാരത്തിൽ അവർ എത്തിച്ചേരുന്നു. ഈതിനടയിൽ മോചിതനായ മുനീർ തന്റെ പ്രാണപ്രൈയസ്ഥിരെ തെടിയലയുകയും, നീണ്ട പത്തുവർഷങ്ങാൾക്കൊടുവിൽ മുസ്താക്കിൻഗൾ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിരി ഹൃസുന്ദര ജമാലിനെ ദർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജിനുകളുടെ അക്കസ്തിയോടെ ആ കമിതാക്കൾ സ്വരാജ്യത്തെത്തന്ത്രുകയും, രാജാവ് തന്റെ പുത്രിയെ മുനീറിനുതന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. മഹാസിൽ മുനീറിനു രാജാധികാരം കൈമാറി. അനന്തരം വമർബാൻ, സുശൈമറ, ജമീല എന്ന മുനുപേരെക്കുടി വഴിപോലെ വിവാഹം കഴിച്ച് സൗഖ്യം സ്വീക്ഷണായി സബർഗുൽ മുനീർ ഏറെക്കാലം നാടുവാഴുന്നു.

ശുഭര്യവസായിയായത്തിരുന്ന ഈ പ്രഖ്യാത വെദ്യരുടെ രചനാപാടവത്തിന് ഉത്തമ ദുഷ്ടാനമാണ്. വർണ്ണനകളിൽ മതിവരാത്തവരെത്തെ പ്രാചീനകവികൾ. നായികയായ ഹൃസുന്ദര ജമാലിൻഗൾ സൗഖ്യരൂപത്തെ കൂറിച്ച് വെദ്യർ പറയുന്നത് നോക്കുക. “മരതകത്തുകിലും നൊറിത്തുടുത്ത്

മാൺകുട്ടെക്കെ രണ്ടിന്തു വീശി
 പരുക്കിതലമുടിയും കുന്നിത്ത്
 പെരുമാൻകളുത്തും ചെറിന്തും കൊണ്ട്
 കരിപോൽ ഇടത്തും വലത്തിട്ടുന്നി
 കണ്ണപീലിവെറ്റിച്ചുശ്രീലിൽ
 പരിനുൽ വദനം തതിന്തുനോക്കും
 പവിഴപ്പുഞ്ചുണാലെ പുണിതിന്തും
 പുണിതിന്തനന്തച്ചായലിൽ
 പുമാനതേവി വരവുതനിൽ
 തമ്പങ്ങൾ ജിന്നും മനുവർക്കണാൽ
 താൻ പോതം വിട്ടുമരപ്പെട്ടുമേ ”
 വൈദ്യരുടെ വർണ്ണനാ വൈവേത്തിന് മികച്ച മാതൃകയാ
 ണി വരികൾ. ഈതെ ഒച്ചിത്യബോധം നായകരെ പ്രത്യോഗവർ
 ലീനകളിലും കവി ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ താമര പുക്കും മുവത്തെക്കണ്ണാൽ
 തേനാർച്ചിരക്കും പയക്കം കേട്ടാൽ
 സാമീറി വാക്കും ദൂനികൾ രാഗം
 സംഗീതകച്ചേരി പാടും നാകം
 കാമിനി ജിൻ മനു പുമാതർകൾ
 കണ്ണാൽ മതിമരിന്നിസാനെന്തും ”

എന്നിങ്ങനെന്നയാണ് ബദരുൽ മുനീറിനെ വൈദ്യർഖാശത്തി
 തിരിക്കുന്നത്. കവിയുടെ വർണ്ണനാ വൈവേത്തിന് ഇതിൽപ്പരമാ
 രൂദാഹരണം വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ശ്വംശാരകവനരീതി അനുവദനീയമല്ലാതിരുന്ന മുസ്ലിംസ്
 മുദായങ്ങൾക്കിടയിൽ സൃജിരമായ ഒരു കാൽഡെപ്പായിരുന്നു വൈ
 ദ്യർ ഈ കൃതിയിലൂടെ നടത്തിയത്. പുരുഷകേന്ദ്രീകൃതമായ പ്ര
 ണയസകൾപ്പത്തെ ഉല്ലംഖിച്ചകുതിയാണ് ഹുസുനുൽ ജമാൻ -
 ബിംഗുൽ മുനീർ. പ്രണയത്തിനുവേണ്ടി നാടും വീടും ഉപേക്ഷിച്ച
 ഒരു സ്ത്രീയെ നായികയാക്കിയതിലൂടെ സ്വാതന്ത്യബോധത്തി
 രെ പ്രതീകമായി സ്ത്രീതെത്തെ ഉയർത്തിക്കാട്ടാൻ വൈദ്യർക്കു
 സാധിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ചും യാമാസ്ഥിതികരെ ചൊടിപ്പിക്കുന്ന ഈ
 തതരമെരാവ്യാനത്തിലൂടെ, ഒരു വിസ്താരബോധം കുടിയാണ് വൈ
 ദ്യർ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയത്.

പ്രസ്തുത വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരു കെട്ടുകമ്പയാണ്
 ബെത്തിലി(വെറ്റില)പ്രാർത്ഥ എന കൃതിയ്ക്ക് അവലംബം. വെറ്റിലമു
 രുക്കിനെ പരാമർശിക്കുന്ന ഒരു ലാലുകാവുമാണിത്. രണ്ട് ചായ
 ലും രണ്ട് മുറുക്കലും ഈ കൃതിക്കുണ്ട്. “സുഖലമാൻ നമ്പി തങ്ങ
 ഇടു വീടരായ ബൽവീസ് എന ബീവിക്കുണ്ടായ ജിന്നുകളിൽ
 നിന്ന് ഒരു ജിന്ന് സർപ്പത്തിരെ രൂപത്തിൽ അവരുടെ മുന്പാകെ വ
 ന് ബീവിയ്ക്കു പച്ച ഇലകളിൽ ഒരു മെച്ചമാണ് വെറ്റിലയെ കാണി
 കെ വെച്ചതു കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട വെറ്റിലപ്പാട്ടാകുന്നു ഇത്” എ

നീ കൃതിയുടെ ആമുഖത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അഞ്ച് ഈ ലുകളിൽ അവസാനിക്കുന്ന “മുലപ്പുരാണ” ത്തിൽ ഇസ്ലാമിലെ മഹിദ്വാക്തിയുടെ മാതൃകാപരമായ ഭാവത്യമാണ് പ്രമേയം. ഭാര്യാ ഭർത്താക്കണ്ണാരായിരുന്ന അലിയും ഫാത്തിമയും തമിലുണ്ടായ ഒരു ബഹാദികമായ ഒരു തർക്കവും അതിരെ സുവകരമായ പരിസ മാപ്തിയുമാണ് കൃതി ഉർക്കെങ്ങാളുള്ളൂന്ത്. കാവ്യാരംഭത്തിൽ വൈദ്യുതം ഒരു നബിശർശനം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഏറെ സംഗ്രഹിതാരം കവും എന്നാൽ ദുർഘഷഹവുമായ ഒരു ഭാഗമാണത്.

അറബിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മരിഞ്ഞുകുടിന്നിരുന്നതും പണ്ഡിതന്മാർ മാത്രം ആസാദിച്ചിരുന്നതുമായ ഇസ്ലാമിക ചരിത്രക്രമകളെ സാധാരണക്കാർക്കു കൂടി മനസ്സിലാക്കേതുകൊണ്ടും ലളിതകോമള പദാവലികളിലും ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ച മാപ്പിളകവി മോയിൻ കുട്ടി വൈദ്യരാണ്. അദ്ദേഹത്തിരെ അവസാനത്തേതും അപൂർണ്ണവുമായ “ഹിജ്രത്തുനബി” എന്ന ഒരു കൃതി അതിനൊരു ദ്രശ്പം സ്ത്രാന്തമാണ്. വിശ്വാസ നബിയുടെ മകയെതിൽ നിന്നും മഹിനയിലേ ക്ഷുജ്ഞ പലായനം (ഹിജ്രി), മദ്ദിനാ ജീവിതം എന്നിവയായിരുന്നു കാവ്യവിശയം. പതിവിൽ നിന്നു ഭിന്നമായി നേരെ നബിചരിത്ര ത്രിലോധകു പ്രവേശിക്കുകയാണ് ഹിജ്രയിൽ വൈദ്യർച്ചപ്രയതി തിക്കുന്നത്. തിരുനബിയുടെ വിശിഷ്ടമായ പിറവിക്രമകൾ വർഷിച്ചു മതിച്ചരാത്ര മട്ടിലാണ് കവിയുടെ മനോഭാവം. നാലാം മാസത്തിൽ സഞ്ചം ഗോത്രക്കാരിയായ റഹീം നബിയെ വളർത്താനായി കൊണ്ടുപോയകമയും, അക്കാലത്തെ അത്ഭൂതാനുഭവങ്ങളും വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വദീജയക്കു നബിയെ വിവാഹം കഴിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹവും കൃതിയിൽ പരാമർശവിധേയമാകിയിട്ടുണ്ട്.

വിതീയവല്ലിപ്പയായ ഉമർഹാറുവിരെ നബിമാർദ്ദാനുധാവന നിശ്വയം പരാമർശിക്കുന്ന ഇരുപത്താറാം ഇശലാം വൈദ്യർ അവസാനമായി എഴുതിയതെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. അതോടെ കടുത വിഷജരം അദ്ദേഹത്തെ പിടികുട്ടി. ആത്മജാനിയും ഭിഷജരനുമായ കവിയക്ക് അസുഖം മരണത്തിൽ കലാശിക്കുമെന്ന ബോധ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, ഇന്നമാൻ കിട്ടി മരണപ്പെടാൻ വേണ്ടി (ദൈവസാക്ഷ്യം ഉരുവിട്ട ദൈവപ്രിതി സന്ധാദിച്ചു ദൈവത്തികളേയ്ക്കു മടങ്ങുക.) (പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ട് കാവ്യം രചിക്കുകയും, അധികം വൈകാരത മഹാകവിയുടെ ദേഹവിയോഗമുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. വൈദ്യരുടെ മരണാനന്തരം പിതാവായ ഉണ്ണിമമ്മയും അബായ ത്തിങ്ങൾ കുഞ്ഞാമകുട്ടി സാഹിബുമായി ഹിജ്രകാവ്യം പൂർത്തിയാക്കിയെന്ന് കൃതിയുടെ മുവവുരുത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. മലബാറിലെ മുസ്ലീംസൾ ഒരുപാടു കാലം പാടിപ്പുറഞ്ഞ് പുകൾ പെറ്റ ഇള മഹാകാവ്യം സാമാന്യങ്ങളുടെക്കിടയിൽ മതബോധം വളർത്താൻ ഏറെ സഹായകമായ വർത്തിച്ചു.

മഹത്തായ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിൽ സമാനകളില്ലാത്ത കവിയാണ് മോയിൽകുട്ടി വൈദ്യർ. കേവലം ഇരുപതു വർഷത്തെ സർ

ഗാത്മക ജീവിതം കൊണ്ട് ഏറെ ജനകീയത നേടാനും, തന്റെതായ സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കാനും വൈദ്യർക്കു സാധിച്ചു. കമകളെ കാവ്യം തമകമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന രീതി മഹാകവിയ്ക്കു മുന്നേ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു, അത്തരമൊരു ശൈലിക്ക് ആധികാരികതയും സമഗ്രതയുമുണ്ടാക്കിയ ഏക കവി മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരാണ്. ഒരു സാധാരണ ജീവിതാനുഭവം തൊട്ട് വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ അന്വരമായ കമകളെ വരെ അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞ തുലികയ്ക്കു വിഷയമാക്കി. അവയെല്ലാം മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിലെ അന്വരമായ ഈ ടുവെയ്പുകളായിരത്തീരന്നു.

കൂണിക്കൽ കാവ്യവിഷയങ്ങളായ പ്രണയവും പോരുമാൻ വൈദ്യരുടെ സർഗ്ഗലോകത്തയും ഏറെ സാധിനിച്ചത്. പിന്നീട് നാർവശികളിലെല്ലാം മുന്സലിം സമുദായക്കാർക്കാഡിയിൽ ഒരു സ്വത്വാവബോധമുണ്ടാക്കാൻ വൈദ്യരുടെ കൃതികൾക്കു സാധിച്ചു എന്നത് ഏറെ ശ്രദ്ധേയമായ വസ്തുതയാണ്. സവർണ്ണ സംസ്കാരത്തിന്റെ സർഗ്ഗസപര്യകളോട് കിടപിടിക്കത്തവണ്ണം മഹത്തായ സ്വഷ്ടികൾ സഹ്യതയും സമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചതിലും മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ പൊതുവിലും മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിൽ വിശേഷിച്ചും വൈദ്യർ അദ്വിതീയനും അമരനുമായിത്തീരന്നു.

പ്രസഭാനുരാഗത്തിന്റെ കവിത

സൃഷ്ടമാഖിന്യം

ഭ്രം തികാദ്യാത്മികതകളുടെ സമന്വയമാണ് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരിയുടെ കവിതകൾ. സ്വന്തം പാരമ്പര്യത്തിൽ ഒരു ജാതാനധാരകളോടു ചേർത്തുവെച്ചു കവിയ്ക്ക് അനുകാലികപ്രശ്നങ്ങളെല്ലപ്പോലും അപദ്രമിയ്ക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളത്. ഈ തികതയും അദ്യാത്മികതയും രണ്ടുനാം അറിവാണ് ഉള്ളജ്ഞമാണ് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരിയുടെ കവിതകൾക്ക് കരുതാവുന്നത്. ഒരു ആധ്യാത്മികകവിയായിരുന്നിട്ടു കൂടി സമകാലികകവിതയുടെ രൂപപരിവർത്തനയെത്തയും സംവേദനപരിവർത്തനയെത്തയും അദ്ദേഹം മാറ്റിനിർത്തുന്നു. വിശ്വമാനവർഷമം അകപ്പോരുളായി വർത്തിക്കുന്ന കവി മാനുഷികതയെന്ന സത്യത്തിന്റെ മുന്നിൽ മനുഷ്യരെ ചാപല്യങ്ങൾക്ക് ന്യായം കണ്ണെത്തുന്നു.

ആധ്യാത്മികതയുടെ മുഖ്യലക്ഷ്യങ്ങളായ മുത്യപാസന, അന്ധതാബ്യാധം, പാരമ്പര്യനിഷയം എന്നിവയോട് കവിയ്ക്ക് ആഭിമുഖ്യമില്ല. മനുഷ്യരെന്തെയും ഭൂമിയെന്തെയും സാത്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കുന്നു കവി. വൈദികമായ വിശ്വവർഷന പാരമ്പര്യവും ഉദാരമായ മനുഷ്യസന്നേഹവും ആദർശനിഷ്ഠമായ ജീവിതസ്ഥീ പനവും കവിയുടെ മുവ്യസ്വാഖ്യതകളാണ്.

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരിയുടെ ആദ്യകവിതകളിൽ കാർപ്പനികതയോടുള്ള മമത പ്രകടമാണെങ്കിലും ക്രമേണ അദ്ദേഹം രചനയുടെ മഡ്രാഗ ഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നു ‘അഹോ ഉദ്ഗരമണിയാ പ്രഥമി’ എന്ന് അത്യുത്തമപ്പട്ടുനന്ന കവിയാണ് ഭൂമിഗീതം എഴുതിയത്. പാരാണികലാരതീയ ദർശനങ്ങളെല്ലാം പരമായി ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയ സംസ്കാരമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെത്.

കവന കൗമുദി

എനിട്ടും ആത്മീയതയുടെ വേദാമങ്ങളിൽ പറക്കാതെ ആത്മദർശനങ്ങളാവിഷ്കരിയ്ക്കാൻ കവിയ്ക്കുക കഴിഞ്ഞു.

ഇന്ത്യൻ അദ്ധ്യാത്മികത എന്നത് ഉദാരമായ ഒരു നിത്യജീവിത ശൈലിയാണ്. ജീവിതത്തിൽ പകർത്താൻ വയ്ക്കാതെ വ്യർമ്മ വിചാരപരമ്പരകൾക്ക് അവ എത്രമേൽ ആകർഷകമായാലും ശരി അവിടെ സ്ഥാനമില്ല. മരത്തയും മുഗ്ഗത്തയും പക്ഷിയെയും തൊഴുകെയ്യോടെ സമീപിക്കുന്ന ശൈലിയാണത്. നിലത്തു ചവിട്ടും മുന്ന് ‘പാദസ്പർശം ക്ഷമസമാമേ’ എന്നും ചെടിയുടെ കമ്പ് മുൻ കും മുന്ന് ‘ഇക്ക്ഷതോർജ്ജത്വാ’ എന്നും ക്ഷമാപണം ചെയ്യുന്ന രിതിയാണത്. കാവും കൂളിവും കൂടാതെ ക്ഷത്രമില്ല എന്നറിയുന്ന ആത്മീയതയാണത്.

ഒരേ സമയത്ത് ആസ്തികനും ഭാതികജീവിത മൂല്യങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നവനുമാണ് വിഷ്ണുനാരാധാരായാണിൽ നബ്യതിരി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷചപ്പടിൽ സമുഹാർപ്പണമായ കർമ്മങ്ങൾ ഇല്ലാം രാർപ്പണവുമാണ്. അലസാതയോടും അകർമ്മാന്ത്യതയോടും സന്ധി ചെയ്ത ആസ്തികതയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവിരക്കി ഒരു കാലത്തും അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. കവിയിരിയുന്ന ഉത്തമമായ ആത്മീയത ഭൂമിയുടെ വികാരമായിരുന്നു. ജീവിതത്തിലെ അർഹാദവും വിഷാദവും തുടർച്ചയും ഭയവും ശക്തയും നിർദ്ദേശം പോലും പ്രപഞ്ചാനുരാഗത്തിലേയ്ക്കാണ് കവിയെ നയിക്കുന്നത്.

ഭൂമിയോടുള്ള ഈ മമത നവോത്ഥാനകാലം മുതലാരംഭിക്കുന്ന മനുഷ്യക്രൈവാദം തന്നെയാണ്.

ആദം, ഉർവ്വശി, അഹല്യ, മിത്രാവതി, ദിലീപൻ, സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസ്, ശാന്തികുമാർ, വിഷ്ണുനാരാധാരായാണിൽ നബ്യതിരിയുടെ കവിതയിലെ ‘കമാപത്രങ്ങൾ’ എല്ലാം ഭൂമിയോട് പ്രണയമുള്ളവരാണ്.

വേദാമങ്ങളിൽ പറഞ്ഞപ്പോഴും മൺസിൽ നിന്നു തന്നെ ഉള്ളജം വലിച്ചെടുത്ത ആ കവിത തനിക്ക് എറ്റവും പ്രിയകരമായത് മൺസുതനെന്നയാണെന്ന് എപ്പോഴും ബഹളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല മൺസിനെ നിശ്ചയിച്ച് വിണ്ണിനെ പൂർക്കുന്ന പ്രവണത ചെയ്യുന്നു. തതിഭാവത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ സാഹചര്യം കണ്ണെത്താനുള്ള പ്രവണത കാളിഭാസനെപ്പറ്റി ലെ വിഷ്ണുനാരാധാരായാണിൽ നബ്യതിരിക്കുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ആർഷപാരമ്പരയത്തിന്റെ വക്താവെന്ന് പുകൾക്കാണെ ഭൂമിഗിതങ്ങളും പ്രണയഗിതങ്ങളും എഴുതിയത്. ജീവിതത്തിന്റെ സഹനര്യം കാണാതെ അകർമ്മാന്ത്യതയോട് അദ്ദേഹത്തിന് താൽ പര്യമില്ല.

വിലക്കപ്പെട്ട കനി തിന്നതിന്റെ പേരിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് പുറത്താകപ്പെട്ട ആദം ദൃഢവും, സന്നേഹവും ഇടകലർന്ന മൺസിനെ സന്നേഹിക്കുന്നവനാണ്. ദൈവം അവനെ തിരിച്ചു വിളിക്കുന്നേം മമത അവനെ ഭൂമിയിൽതന്നെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നു.

“പാതമേലനേഷിച്ചു പാദമുന്നിയോനുണ്ടോ
പാവമീവിസ്തിന് കടകമായിൽ ഭേദിക്കുന്നു?”

എന്നതാണ് ആദമിന്റെ നിലപാട്. ‘ഇടയ്ക്കുകളീരുപ്പുപുര
ടാതെന്തിനു ജീവിതപലഹാരം?’ എന്ന് മുൻഗാമികളോടൊപ്പം ചേ
രുന്നു കവി.

മനുഷ്യരെ മഹത്തും, അന്തസ്തും, വ്യക്തിത്വം, അജയ്യത, ഭാവി
ശ്രേയസ്തും എന്നിവയിലുള്ള വിശ്വാസം, മനുഷ്യരെ ബുദ്ധിപൂർവ്വ
മായ കഴിവുകൾ, പദ്ധതികൾ, ശാസ്ത്രീയമാർഗങ്ങളിലൂടെ മനു
ഷ്യപുരാഗതി കൈവരിക്കാമെന്ന ബോധ്യം, പരാജയങ്ങളും തെ
റുകളും അവഭാഗങ്ങളുമെല്ലാം മനുഷ്യസഹജമാണെന്ന അവബോ
ധം തുടങ്ങിയ മണ്ണിനോടും മനുഷ്യനോടും ഒന്തിക്കുന്ന മുല്യ
അഭേദമും വിഷ്ണുനാരാധാരാൻ നമ്പുതിരിയുടെ കവിതയിൽ കാ
ണാം. മണ്ണിനോടും മനുഷ്യനോടുമുള്ള ഈ മമത നവോത്ഥാന
കാലം മുതലാരംഭിക്കുന്ന മനുഷ്യക്രൈവാദം തന്നെയാണ്.

ആധുനിക ലോകാവബോധത്തിന്റെ അധാരത്തും മനുഷ്യൻ
എന്ന സ്വയം പുർണ്ണവും ഏകാത്മകവുമായ യാമാർത്ഥ്യത്തിന്റെ
രംഗപ്രവേശമാണ് നവോത്ഥാനകാലം മുതലാരംഭിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യ
ക്രൈവാദം ആധുനികലോകാവബോധത്തിന്റെ കാതലാധിക്രമത്തിലു
ന്നതും ഇതുകൊണ്ടാണ്. വാസ്തവത്തിൽ നവോത്ഥാനമെന്നാലെ
ന്തെ എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരം മനുഷ്യക്രൈവാദം എന്ന് ചുരുക്കി
യെഴുതാനാകും.

മനുഷ്യരെ അജയ്യതയിലും തേജസ്സിലും ഉറുമാളുന്നുണ്ട്
കവി. അവൻ്റെ അടങ്കാത്ത വിജ്ഞാനത്തുംശ്ശംഖയും ജയിക്കാ
നുള്ള ഇപ്പരെയും വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

“സവിത്രാവിന്റെ മഹാസ്ത്രിയിലൂക്കും
ചേതനപുണ്ണ മനുഷ്യനെ
ദ്യുതിയാലഷ്ടാശകൾപുണരാൻവെനിട്ടുവോനെ”

(അണക്കെട്ടുകൾ)

എന്ന് മനുഷ്യരെ ചേതനയെ ദൈവങ്ക്കാശ ഉന്നതനില
യിൽ കാണുന്നു കവി.

ഒപ്പുൻ വെമ്മാനികനായ വള്ളാർമ്മിൻ കോമരോവിന്റെ ആത്മ
ബലിയുടെ ഉദ്ഘാടനമാണ് ‘വള്ളാർമ്മിൻ കോമരോവ്’ എന്ന കവിത -
മർത്യ കുലം പടവെട്ടിമുന്നേറിയ ചത്രത്രം. അജയ്യനായ ഒരു മാന
വൻ്റെ ചത്രത്രം ഒരു മാനവകുലത്തിന്റെ മൊത്തം ഉറുമായി മാറുക
യാണ്. കോമരോവിന്റെ കൈ പിടിച്ചപ്പോൾ മുത്തുപോലും അഭി
മാനവിജ്ഞാംഭിതനായി.

“ഹാ താക്കളെക്കുറിച്ചുന്നയമായ് മാംകയോ?

പാടില്ല, താക്കളിലുറ്റമാളുന്ന ഞാൻ” എന്ന് കവി. ഈ ഉറു
തതിൽ വ്യക്തിസ്വത്തയും സമുഹസ്വത്തയും ഏകീകാവത്തിലെത്തു
ന്നതുകാണാം. ഈ ഏകീകാവത്താലാണ് കവിയുടെ മിക്ക കവിത
കളും മനുഷ്യത്തന്നെങ്കിൽത്തനമാവുന്നതും. ബോധവിനുകൾ
അവസാനനട്ടക്കത്തിൽ പിടയുന്നോൾപ്പോലും മനസ്സിൽമുറിന്ന

ത് അമ്മയായ ഭൂമിയാണ്. മല്ലിനോട് അടങ്ങാത്ത അഭിനിവേശമുള്ള കോമരോവ് കവിയുടെ പ്രതിരുപമാണ്.

മല്ലി ഭരതിക്കജീവിതമായും വില്ലി അദ്ദുംതമിക്കജീവിതവുമായും ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ്ടോ നാം ഉപയോഗിക്കാൻ. കവിക്ക് മല്ലിനോടും ഭരതിക്കജീവിതത്തോടുമുള്ള പ്രതിപത്തി ഇടില്ലെങ്കിലും വെളിവാകുന്നു. ഇവിടെ മല്ലിന് ഒരു വിപ്പവവിരും ചെകവരുന്നു. സാരയുമവും പ്രപഞ്ചവും ചരാചരണങ്ങളും ശാസ്ത്രത്താനവുമുള്ള കവിയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നേരുങ്ങൾ മനുഷ്യരെ അജയ്യതയില്ലും ശക്തിയില്ലും വിശ്വസിക്കാൻ കവിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

ഉർപ്പശിനിത്താ എന കവിതയിൽ ഉർപ്പശി സർഗ്ഗത്തകാൾ സ്വന്നഹിക്കുന്നത് ‘ചിരി തൻ തിതിയും കണ്ണീർ മൺഡിയും പുരുഷോത്തമനും’ ഉള്ള മല്ലിനെന്നയാണ്.

അഹല്യാമോകഷം എന കവിതയിൽ
ശാപമോചിതയായി സർഗ്ഗത്തിലേക്ക്
കഷണിക്കപ്പെടുന്ന അഹല്യ -

“ഇംഗ്രൈറിത്തുടപ്പിനെയീവിരഹത്തിന്കണ്ണു -
നീരിനെക്കാളെന്തിടക്കാരുമാസർഗ്ഗലോകത്തിൽ”
(അഹല്യാ മോകഷം) എന്ന് തന്നേട്ടേനാട ചോദിക്കുന്നു.

“പല തലമുറ പകർന്നു തന്നതാം
നരയറിവുകൾ, നിറവുകളാർന്ന
വരകുല വധുടിക സർവ്വം സഹ
നെന്നുനെന്താവലാൽ ഇളം ചിരി പെയ്തു”

“നിനക്കുണ്ണീ മിന്നൽ -
പുരംബുതന്നതു കളിപ്പാനല്ലീ എണ്ണ!”

ഈ വർക്കളിലെല്ലാം ഭൂമി വസ്തില്ലും ചുരുത്തുന്ന അമ്മയാണ്. ഉദാത്തമായ മാതൃത്വം പതിശുദ്ധമായ കുടുംബ ബന്ധങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടപ്പെട്ടാണ്. ഭൂമിയെ അമ്മയായിക്കാണുകവഴി വസ്തുബന്ധവും പരിശീലനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു കവി.

ഭൂമി പച്ചയായ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്. ആകാശം സ്വപ്നമയമായ തപാർത്ഥ ലോകത്തിന്റെയും.

“ഭൂമിയെന്നാലെന്നിക്കെന്നേ
കുലപെപ്പതുകമല്ലയോ”
(ഭൂമിഗീതങ്ങൾ) എന്നുപറയുന്ന കവി -
“എനിക്കുമീ മല്ലിന്തരിക്കും തമ്മിലെ -
നത്തിതജ്ഞസൗഹ്യദപരവരം”

(ഭൂമിഗീതം) എന്ന് ആശ്വര്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഭൂവിരതിയല്ല ഭൂരതിയാണ് വിഷ്ണുനാരാധാരണാൻ നമ്മുതിരിയുടെ അദ്ദുംതമിക്കതയുടെ രാഷ്ട്രീയം.

“നമ്മുടെതല്ലാത്ത കുന്നിനെ ചോലയെ
നമ്മുടെതല്ലാത്ത കാറ്റിനെ പുക്കളെ
നമ്മുടെതല്ലാത്ത കാറ്റിനെ പക്ഷിയെ

കവന കുമുദി

നമ്മൾ പരസ്പരം വിൽക്കുന്നതെങ്ങനെന്”

(കാലിപ്പോർണിയയിലെ മരമുത്തച്ചമാർ) എന്ന് കവി പ്രകൃതിയെയും മൺിനേയും കീഴടക്കുന്നതിലെ അന്വചിത്യത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“നിങ്ങളെ ഭക്ത്യാനമസ്കർച്ചിലേഖി -

ബലനുടെ ചുണ്ടിലെ ശായതു നിഷ്പമലം” എന്ന് മരങ്ങ ജ്ഞാക് പറയുന്ന കവിയുടെ അദ്ധ്യാത്മശബ്ദത്തിന്റെ ഹരിതഭംഗി അതിമനോഹരമാണ്.

“എക്കിലും നമ്മിൽ മുഴങ്ങുന്നതിപ്പോഴേ -

നംബരഗാംഡിരുമല്ല മൺിൻ ലയം”(മേഖമാർഗങ്ങൾ)

എന്ന് മൺിനോക് മനസ്സുകൊണ്ട് ലയിക്കുന്നു കവി. മൺി നോട്ടേഴ്ച ഈ ലയമാണ് വിഷ്ണുനാരാധാരൻ നമ്പ്യതിരിയുടെ അദ്ധ്യാത്മികതയുടെ താഴ്ച. ഭൂമിയുടെയും മനുഷ്യരെന്തെയും മോച നം ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന കാവ്യസപര്യയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ. അത് മർത്ത്യുഞ്ജീവാഗ്രഹയെ അപലഘിക്കു അവശ്യമാണെന്ന് കർമ്മോത്സു കത്തെയ വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ മൺിനോടും ഇവിടത്തെ സംസ്കാരത്തോടും കളക ലേശമില്ലാത്ത മാതൃഭൂമിസ്സേപരതോടു കൂടി തന്റെ ജമഭൂമിയെ രാമേശ്വരംകൂടിന്തടിത്തട്ടിലെ മുഞ്ഞിക്കപ്പലിൽ നിന്ന് പുറത്തുവ ന് നേതാജി നോക്കുന്ന ദുശ്ശ്യമുണ്ട്. മുഞ്ഞിക്കപ്പല്(ചാരുലത) എ ന കവിതയിൽ, ഇവിടെ നേതാജിക്കും കവിക്കുമിടയിൽ വൈകാ രിക്കമായ തുലനമാണ് സംഭവിക്കുന്നത്.

“നുറുശ്രതമാനം ബോധത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ എന്ന് ഒച്ചി തു വിചാരത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാണിനു വഴങ്ങിക്കൊണ്ടല്ലാതെ, ഞാ നിനേ വരെ ഒരോറു വരിയും എഴുതിയിട്ടില്ല” എന്നു പറയുന്നു ക വി. ബോധത്തിനു മയക്കം ബാധിച്ച അവസ്ഥ ദൈവികമായ വൈ ഭിപാടാണ്. ഇതിലും എഴുതിയിരുന്നേ ദൈവികമായ അംശത്തെ നി രാകരിക്കുന്നു കവി. കവിക്ക് എന്നും കവിതയ്ക്ക് പ്രചോദനം നൽ കിയത് മൺംതന്നെയാണ് എന്നതിന്റെ തെളിവായി ഇതിനെ കണ കാക്കാം. ത്യാഗഭോഗസന്തുലനവർഗ്ഗമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ. ത പര്യാനും താപസത്തിനും മുഖേ ഐശ്വര്യിയാനുഭൂതികൾക്ക് മാന്യ സ്ഥാനം നൽകുന്നു അദ്ദേഹം. പാരാണിക ബിംബങ്ങളുടെ സമു ഭിയും വൈദികപാരമ്പര്യത്തെ അനുസ്മർപ്പിയ്ക്കുന്ന പദ്ധതി എ ആധിക്യവും അദ്ദേഹത്തെ ഒരു അദ്ധ്യാത്മികതയുടെ കവിയാ യി മാത്രം തെറ്റിഭവരിക്കാൻ കാരണമായി.

ശ്രദ്ധസൂചി

- 1 വിഷ്ണുനാരാധാരണാശനമുതിരി, ഉജയിനിതിലെ രാപ്പകല്യകൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്ക്, 2006 പുറം 10
- 2 വിഷ്ണുനാരാധാരണാശനമുതിരി, ശ്രീവല്ലി, വായന പര്യാിക്കേഷണ്ട്, 2004 പുറം 17
- 3 ദോ. എസ്. രജശ്രീൻ, ശ്രീപുരം രക്കരക്കുന്ന ശിൽപ്പി, സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹക റണ സംഖ്യം പുറം 67
- 4 സുനിൽ. പി. ഇളയിടം, ദമിതം, കേരള ഭാഷാഇംഗ്ലീഷ്യുട്ട് 2009 പുറം 22.
- 5 വിഷ്ണുനാരാധാരണാശനമുതിരി, എൻഡേകവിത്, മാതൃഭൂമി ബുക്ക്, 2008 പുറം 11

വാല്മീകി രാമായണവും അദ്ധ്യാത്മരാമായണവും

വി.വി ശേഖരൻ നായർ

ആ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു കർക്കിടക്കിലും രാമായണപാരായണവും രാമാനുഭവികൾ ആ മഹാഗ്രന്ഥത്തിന് ശ്രദ്ധാർത്ഥിയർ സ്ഥിച്ചു. സമുഹത്തിൽ പല വഴിക്കും പേരും പെരുമയും നേടിയ പ ലർക്കും ആ കാവ്യത്തെ പറ്റി പറയാനുള്ളത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കൊണ്ട് നമ്മുടെ പത്രങ്ങളും ഈ പുജ്യപ്രജയിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. ഒരു കാവ്യത്തിനെ വിമർശിബ്യവിധേയം പരിച്ഛരിയുകയാണ് അതിനു ഒരു ആദരാന്തജലിയെങ്കിൽ അങ്ങനെന്നെത്യാരു ശ്രമം അവയിലോ നും കണ്ടില്ല. കൂടുതൽത്തിൽ, ആഗസ്റ്റ് 13 - ലെ മലയാള മനോരമയിൽ ദേശവും. ലീലാവതി എഴുതിയ 'രാമൻ മഹത്ത്വത്തിന്റെ അവതാരം' എന്ന ലേഖനം മാത്രം നേന്തു - വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു. രാമായണ വിമർശകരിൽ ചിലരു വിമർശിച്ചിരിക്കുന്നതു കൊണ്ട്. ആ വി മർശനം അവരുടെ വാക്കുകളിൽ തന്നെ പകർത്തിക്കാട്ടാം "നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ ചിലരു വ്യാവ്യാനിക്കുന്നതുപോലെ രാമൻ അയശസ്സു നേടിയെന്ന് ആളുകൾക്ക് തോന്ത്രിയില്ല. ഒരു മനുഷ്യനും ഇളശരനായിക്കാണുൽ അയശസ്സാണെങ്കിൽ യശസ്സ് വേരെ എന്നാണ്?". എററവും മഹാനായ വ്യക്തി എന്ന പദത്തിൽ രാമനെ അവരോധിച്ച വാല്മീകി തന്റെ കാവ്യം കൊണ്ടു സ്ഥാപിക്കുന്നത് രാമൻ അയശസ്സു നേടിയെന്നാണെന്നു വ്യാവ്യാനിച്ചാൽ രണ്ടു നിഗമനങ്ങളിലെന്നു സ്വീകരിക്കേണ്ടി വരും. നേന്തുകിൽ തന്റെ കാവ്യലക്ഷ്യം സാധിക്കുന്നതിൽ ഒഴി പരാജയപ്പെട്ടു. അല്ലെങ്കിൽ കാവ്യം കൊണ്ടു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെതിരായി സാക്ഷി പറഞ്ഞു. രാമൻ നേടിയത് അയശസ്സാണെന്നു വ്യാവ്യാനിക്കുന്നവർ ഈ രണ്ടു കുറവും ഒഴിയിൽ ആരോപിക്കാൻ സന്നദ്ധത്വത്താനും. ആ വ്യാവ്യാനത്തിലുള്ള ഈ വൈരുദ്ധ്യവെകല്പ്യങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാ

തെ അപ്പടി സീകരിക്കുന്നവർ ഇപ്പോൾ ഏറിവരുന്നു. രാമൻ മഹത്യത്തെ തള്ളിപ്പിയുകയും രാമനെ ഇശ്വരനായി വാഴ്ത്തുന്ന അദ്ദുത്തമായണ്ടതെ പുജിക്കുകയും ഒരേ സമയത്ത് ചെയ്യുന്നതിലുള്ള പൊരുത്തങ്കേട്ടും അവർ തിരിച്ചറിയുന്നില്ല”.

വാല്മീകി രാമാധനാകാണ്ട് സ്ഥാപിക്കുന്നത് രാമൻ അയശസ്സു നേടിയെന്നാണ് എന്ന് ആരാണാവോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്? തന്റെ യശോധനത്തിനുവേണ്ടി പാടുപ്പെട്ട രാമൻ പത്തനിപതിത്യാഗമന അധർമ്മചരണം കാരണം ദുരുശസ്ത്രിനു പാത്രമായിച്ചുമണ്ണു എന്ന് ‘രാജാക്കൺ’ തതിൽ എഴുതിയ കുടിക്കുഷ്ഠനമാരാരയാണ് ഉദ്ഘശിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. രാമൻ നേടിയത് യശസ്സോ അയശസ്സോ എന്നതിലല്ല അദ്ഘോഷത്തിന്റെ ഉള്ളത്, ചെയ്തതു ധർമ്മമോ അധർമ്മമോ എന്നതിലാണ്. ദുരുശസ്ത്രം അർഹിയ്ക്കുന്ന ദയർമ്മമാണെന്നു തോന്നിയതുകാണ്ട് അക്കാര്യം തുറന്നുപറയുകയും ചെയ്തു. ഇതുതന്നെ ആദ്യം പറഞ്ഞത് മാരാരല്ല, ആകർമ്മത്തിൽ നേരിട്ട് പങ്കടക്കുത്ത മഗ്ദാരാളാണ്. “എന്ന ജേയഷ്ഠൻ സുഖ്യവിമാൻ ഇതുമുലം ജഗന്നിന്റെനാക്കിയില്ലോ വിദേഹജേ!” എന്നു സിതയോടും “ ധർമ്മമെന്തിപ്പുകൾ കൈടും തൊഴിൽക്കൊണ്ടുള്ള സാരംഭം!” എന്നു സുമാരുന്നേടും ലക്ഷ്മണൻ അന്നേ പരിഞ്ഞതാണ്.

അപ്പോൾ, രണ്ടുതരം ജീവിതവീക്ഷണങ്ങളാണ് ഇവിടെയുള്ളത്: ഇത്യർമ്മമാണ്, അതുകൊണ്ട് അയശസ്സുകരവും എന്നാണ്; നേടിയത് യശസ്സാണില്ലോ, അതുകൊണ്ട് ചെയ്തത് തെറ്റാണെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ എന്നു വേറൊന്നും. ഒരുദാഹരണം വഴി ഒന്നുകൂടെ വ്യക്തമാക്കാം. കളിക്കടത്ത് അരുതാത്തതാണ്, ഒടുക്കം ജയിലിൽ പോകേണ്ടി വരും എന്നാരാൾ പറയുന്നു. കളിക്കടത്ത് ചെയ്തിട്ടും ഇന്നയാർക്ക് ജയിലിൽ പോകേണ്ടി വന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അയാൾ ധാരാളം സന്ധാരിച്ചുകൂടുകയും മന്തിപ്പം വരും വരെ നേടുകയും ചെയ്തു, അതുകൊണ്ട് കളിക്കടത്തിന്റെ പേരിൽ അയാളെ കുറുപ്പെട്ടതിനുടെ എന്നു വേറൊരാളും. ഈ ഇരുവരുടെയും ധർമ്മാധർമ്മബോധത്തിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് കാണിക്കുന്നത്. ഒന്നുമാത്രം: ജയിലിൽ പോകേണ്ടി വരുമെന്നതുകൊണ്ട് കളിക്കടത്ത് അരുത് എന്നല്ല ആദ്യം പറഞ്ഞ ആൾ ഉദ്ഘശിയ്ക്കുന്നത്; അതെരാവു പാർശ്വഹലമായി ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നുവെന്നു മാത്രം. ചെയ്യുന്നത് ശരിയോ തെറ്റോ എന്നതാണ് പ്രശ്നം.

സീതാപരിത്യാഗത്തിലും, അത് ധർമ്മമോ അധർമ്മമോ എന്നതാണ് പ്രശ്നം; രാമൻ അതുകൊണ്ട് (അമവാ വേറെ വഴിയ്ക്ക്) നേടിയത് യശസ്സോ അയശസ്സോ എന്നതല്ല. അയശസ്കരമായ ഒരധർമ്മാധിപ്പോയി അതെന്ന് ലക്ഷ്മണനെപ്പാലെ മാരാരും തുറഞ്ഞുപറഞ്ഞു എന്നതുകാണ്ടു മാത്രം ആ ഒരു വാക്കിനേൽക്കു ചീം അദ്ഘോഷത്തെയും അദ്ഘോഷത്തോടു ഡോജിക്കുന്നവരെയും കൂടും പറയുന്നത് സുജനോച്ചിതമല്ല. കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ, രാമൻ ചെയ്തത് ധർമ്മം തന്നെ, ധർമ്മബോധമല്ലാതെ മഗ്ദാനുമല്ല അതിന്ന് അദ്ഘോഷത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് എന്ന് വാല്മീകി രാമാധനം മുൻനിർത്തി

സമർപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഒരെറ്റ ശ്രോകം ഉള്ളതിച്ചു കാണി ചൂൽ മതി.

രാമൻ ചെയ്തത്, രാജാവെന്ന നിലയ്ക്കും ഭർത്താവെന്ന നിലയ്ക്കും അധർമ്മാഞ്ജന്യ മാരാർ ‘പർച്ചായോൾ’ ത്തിൽ വേണ്ടുവോളും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാല്മീകി രാമായണം എന്നു മരിച്ചു നോക്കാൻ പോലും മനസ്സില്ലാതെ വിദഗ്ധ്യാഭിപ്രായം പുറപ്പെട്ടവി കുന്നവരെ കാര്യം ബോധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന് അത്രയും മിനക്കെടേണ്ടിവെന്നതുതന്നെ. രാമായണം വായിച്ചുവർക്കിയാം, ആ അവസരത്തിൽ രാമൻ ഒരു ധർമ്മാധർമചിന്തയുമുണ്ടായിട്ടില്ല, തനിയക്ക് എങ്ങനെ ചീതപ്പേരു കൂടാതെ കഴിക്കാം എന്ന ഏച്ചിന്തയേ അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു എന്ന്. ശ്രാതാക്ക നാരോട് കാര്യം വെളിവാക്കുമ്പോൾ വാല്മീകിയുടെ രാമൻ പറയുന്നതിനാണ്:

“വെടിയും ജീവനെയും ഞാൻ
നിങ്ങളെള്ളും നന്ദിപ്പരേ,
ദൃഷ്ടപേരു നീങ്ങുവാനെന്നു
പിന്നെജജനകപൂര്ത്തിയെ?”.
ലക്ഷ്മണൻ സീതയെ രാമാദേശം അറിയിക്കുന്നേന്നുത്: “പാര
രാപവാദം പേടിച്ചു,

മരിച്ചോർക്കായ്ക ദേവി,

നീ! ആശ്രമമങ്ങൾക്കരികിലായ്-

സൂത്രജിക്കേണമങ്ങയെ.”

സീതയുടെ പ്രതികരണത്തിൽ നിന്ന്:

“അകീർത്തിഭിതിയാലപ്പോ

എനെ വീര, വെടിഞ്ഞു നീ.”

അശ്വമേധാവാസരത്തിൽ വാല്മീകി രാമനോട്:

“ലോകാപവാദകലൂഷാശയനായ് ത്യജിച്ച -തപ്പോ വോൻ
പ്രിയയെ, നല്ലവള്ളുന്നിണ്ടും”.

രാമൻ മറുപടി:

“ബേഹൻ ലോകഭ്രാന്തത്ര

ശുശ്വരാജാഞ്ജന്യ കാണ്ണകിലും

വെടിഞ്ഞു വൈദേഹിയെ ഞാ-

ന;-തങ്ങുന്നു പൊറുക്കണമോ!”

ധർമ്മം വെടിഞ്ഞും യശസ്സ് കാക്കണമോ,

അതോ യശസ്വിനെ കൂട്ടാക്കാതെ ധർമ്മം മുറുകെ പിടിക്കണമോ എന്നതും ഓരോരുത്തരുടെ ജീവിതാദർശനമനുസരിച്ചിരിക്കും. എന്നാൽ, യശസ്വിനും ധർമ്മസംരക്ഷണാത്മകാൾ വലുതെന്ന് തുറന്നുപറയാനുള്ള ആർജവം രാമനെ സാധുകരിക്കുന്നവരിൽ കാണാത്തതരെ?

അതിന്ത്രക്കരടി. സീതാത്യാഗം അയഗിന്കരമായ ഒരു കർമ്മാവായകകയല്ല, ഒരു സവിശേഷ പരിസ്ഥിതിയിൽ അങ്ങനെയാവാതിരുന്നതുമാത്രമാണെന്ന് യോലിലാവതി അനുസ്ത സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘അമുതമർന്നുതേ’ എന്ന പുസ്തകത്തിലെ ‘മാ നിഷ്ഠാദ്’

എന്ന ലേവന്തതിൽ അവർ പറയുന്നു: “കാബുനസീതയെ നിർണ്ണിച്ച് ഒപ്പമിരുത്തി യജകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ടുന്ന അവസ്ഥ വരാതിരിക്കുന്നതുവെള്ളും ഒരു ശരാശരി ക്ഷത്രിയനെ പോലെ, അമവാ ഒൻപിവർണ്ണനേപ്പോലെ, അദ്ദേഹം അന്തഃപുരത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ സീതാപരിത്യാഗം അദ്ദേഹത്തിനു നൽകുന്നത് ദുരുശസ്ത്രം മാത്രമായിരുന്നിരിയ്ക്കും.” പത്നീപരിത്യാഗം, ശ്രീരാമൻ ചെയ്തതായാലും, അയശസ്കരം തന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകപത്നീപരിത്യാഗമാനാണ് അതിനെ അങ്ങനെയല്ലാതാക്കിച്ചെയ്തത് എന്നാണെല്ലാ വാക്യതാൽപര്യം. ഏകപത്നീപരിത്യാഗം ചെയ്തതായാലും അതയർമ്മംതന്നെ, അതുകൊണ്ടുതന്നെ അയശസ്കരവും എന്നാണ് ലക്ഷ്മണര്ഥ്യം മാരാതുടയും നിലപാട് എന്നേ വത്യാസമുള്ളു. ഈതും രണ്ടുവിധം ധർമ്മവോധത്തിന്റെ ഫലംതന്നെ. ഗോഹത്യ പാപമാണെന്ന് ഒരാളും, അങ്ങനെയല്ലെങ്കിലേരെ പശുകളുള്ളതു ഒരാൾ അതിലോന്നിനെക്കാണാലേ പാപമുള്ളു. ഒരു പശുമാത്രമുള്ളതു ഒരാൾ അതിനെ കാണാൽ അതെ രൂപം പുണ്യകർമ്മാവും എന്ന് വേണ്ടാരാളും പറഞ്ഞാൽ, രണ്ടാള്ളുടെയും പുണ്യപാപവോധം രണ്ടു തരമാണെന്നെല്ലു സമാധാനിയ്ക്കാനാവു?

എന്നാൽ, “ഒരു മനുഷ്യനെ ഇളംരനായിക്കാണാൽ അയശസ്ത്രാണെങ്കിൽ യശസ്സ് വേറെ എന്താണ്? എന്ന ഇലു ലേവന്തതിലെ ചോദ്യം ആ മുൻലേവും വായിച്ചവരെ കൂഴക്കിലാക്കുമെന്ന് പറയേണ്ടിരിക്കുന്നു. ശ്രീരാമൻ ഓനിലേരെ പത്നിമാരുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, അതിലോരുവൈള്ളു, അദ്ദേഹത്തെ ഇളംരനായി കാണുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല, ദുരുശസ്ത്രം തിരിച്ച് എന്നാണെല്ലാ രണ്ടും ചേരത്ത് വായിച്ചാൽ സിഖിയ്ക്കുക. ഓനിലേരെ ഭാര്യമാരുള്ളവരെല്ലോ, മഹാവിഷ്ണുവിടക്കം നമ്മുടെ മിക്ക ഇളംരനാരും? ശ്രീരാമൻ ഓനിലേരെ പത്നിമാരുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ ഇളംരനായി കാണാൻ എന്താണ് തടസ്സം? അപ്പോൾ പിന്നെ സീതാത്യാഗം എങ്ങനെ ദുരുശസ്ത്രിൽ കലാശിയ്ക്കും? ആകെയുള്ള ഒരു ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ച് പിന്നീട്, യജസ്താർമ്മായിട്ടുകൊണ്ടിലും, വേറെ വേർക്കാതിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ടാണോ രാമൻ ഇളംരനായി ഉയർന്നത്?

ഇനി, രാമൻ നേടിയ യശസ്വിനെപ്പറ്റി, വാല്മീകിയിയുടെ രാമൻ നേടിയത് യശസ്വി അയശസ്വി എന്നറിയാൻ ഇന്ന് ഒരു വഴിയുമില്ല. കാരണം, അഖ്യാതമരാമായണകാരനും തദനുയായികളായ ഭാഷാകവികളും ചേർന്ന് വാല്മീകിയുടെ രാമനെ നൃറാണ്ഡുകൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ജനപ്രോത്യാളിൽ നിന്ന് നാടുകടത്തിയിരുക്കുന്നു. വാല്മീകി രാമായണം ഇന്നും വാൽമീകിത്തിൽതന്നെ! രാമായണത്തപ്പറ്റി വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കെല്ലും പെടുന്നവരും, എന്നുവെന്നാലും വാല്മീകിരാമായണം മാത്രം വായിച്ചുനോക്കുകയില്ലെന്ന ശാര്യത്തോടെ, വാല്മീകിയിയുടെ രാമനെയും ഇതരകവികളുടെ രാമനെയും കൂട്ടിക്കലശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കാണ്ടുതന്നെയാവ

ണം, തുളസീദാസാദി ഭക്തകവികളെയും അവരുടെ ശിഷ്യരാഹരം രാമാധനവ്യാപ്യാതാക്കമൊരെയും ഒടക്കലെ മാറ്റിനിരുത്തിയിട്ടും വേണം നാം വാല്മീകിയുടെ രാമനെ നോക്കിക്കാണുക എന്ന് മാരാർ തുടക്കത്തിലേ പറഞ്ഞുവെച്ചത്. ആർ കേൾക്കാൻ!

അദ്ദുമ്പത്രാമാധനകാരൻഡ്രൈയും തദനുധായികളുടെയും രാമൻ നേടിയത് യശസ്സുതനെന. മനുഷ്യനായ രാമനെ വിമർശനാതീയനായ ഇത്താലുക്കാക്കിമാറ്റുന്നതിൽ അവൻ വേണ്ടുവോളും വിജയിച്ചു എന്നർത്ഥം. വേണ്ടുവോളുമല്ലെന്നു, വേണ്ടതിലേരെയും: ബാബരിമസ്ജിദ് ഇടിച്ചുതകർത്തതിന്ന് കാരണക്കാരായവരെ അനേപ്പിച്ചുചെന്നാൽ തുളസീദാസൻ വഴി നാം ഒടുക്കം എത്തിച്ചേരുകെ അദ്ദുമ്പത്രാമാധനകാരൻ മുന്നിലാവും. സഞ്ജയൻ്റെ ഭാഷയിൽ, അടിയിലെ ആസാമി മറ്റാരുമല്ലെന്നു. ഇതൊക്കെ നല്ലതാവാം, വേണ്ടാവാം. വാല്മീകിയുടെ രാമനെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ ഈ രാമ ദ്രോഗിയായിരുന്നു പൊക്കിക്കാട്ടാതിരുന്നുനാൽ മതി.

സീതാപരിത്യാഗം അധ്യാർമ്മികമാണെന്നു കരുതുന്നവർ എത്തെന്നെന്ന ഏറിവന്നാലും, രാമാധനത്തെ തെറ്റിവരിക്കുകയും തെറ്റിവരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ പതിനായിരത്തിലെന്നു പോലും വരിപ്പുന്നതാണ് വാസ്തവം. വാല്മീകിയും അദ്ദുമ്പത്രാമാധനകാരനും സാംസ്കാരികമായി ഇരുധ്യുമാദ്ധ്യം നിൽക്കുന്ന വരാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞതാലേ ഈ ദുർഘാരണകളുടെയും ദുർവ്വാവായത്തിന്റെയും വലയിൽ നിന്ന് പുറത്തുകടക്കാനാവു. നമുക്ക് സീതയിൽ നിന്നു തുടങ്ങാം.

വാല്മീകി രാമാധനത്തിൽ രാവണൻ സീതയെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി ഒരു കൊല്ലത്രേതാളും ലക്ഷയിൽ പാർപ്പിച്ച് തന്റെ പത്തിയാക്കാൻ കെണ്ണി നോക്കി. അവളാകട്ടെ, ആ ദേത്രലോക വിജയിയുടെ അദ്ദുർത്ഥനയെ പുല്ലുപോലെ തളളിക്കുന്നതതെ ഉള്ളു. ആ ലോകക്കണ്ടക്കർ ഭീഷണിയിലും അവർക്ക് ഒരു കുലുക്കവുമുണ്ടായില്ല.

ശ്രീരാമനാകട്ടെ, രാവണ വധാനന്തരം തന്റെ മുന്നിൽ ആനീതയായ സീതയോട്, പര്യുഹത്തിൽ കഴിഞ്ഞ അവളെ തനിക്ക് കൈക്കൊള്ളാൻ വരെന്ന് തീർത്തുപറയുകയാണ് ചെയ്തത്. ഒൻ്റെതാവ് വെട്ടിഞ്ഞ തനിയക്ക് വേരെ ഗതിയില്ലപ്പോ എന്നുവെച്ച് സീത പ്രാണനൊട്ടക്കാൻ തീയിൽച്ചാടി. അശ്വിനിവന്നാകട്ടെ, അവളെ വാരിയെടുത്ത് നിർദ്ദോഷയായ അവളെ സ്വീകരിക്കാൻ രാമനോട് ആജ്ഞാവിച്ചു. സീതയുടെ സംശ്ലഭി മാലോക്കർക്കുടിശ്വാസപ്പെട്ടു എന്നു കണ്ട രാമൻ അവളെ കൈക്കൊണ്ടു.

ഈവിടെ, രാവണൻ സാമ്രാംഭേദദാന്തങ്ങൾക്കാണും വഞ്ചാതെ ലക്ഷയിൽ ഒരു കൊല്ലത്രേതാളും പാർത്തതുതന്നെന്നാണ് സീതയുടെ പരിശുദ്ധിക്കുള്ള ശരിയായ പരീക്ഷണം. അതിനെ തന്നെ കാവ്യഭാഷയിൽ ഒന്നു വിവരിച്ചതു മാത്രമാണ് തുടർന്നുള്ള അശ്വിപ്രവേശ കമ.

ഈ വിവരങ്ങം അദ്ദുമ്പത്രാമാധനകാരന് ഒട്ടും പിടിച്ചില്ല. ഒരു രാക്ഷസന് തട്ടിക്കാണ്ടുപോയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതോക്കവന കൗമുഖി

என தகர்ணிலே பாதிவதூ! அதற்கான் ஆக கவி பின்து வெசூ, ராவளை தடிக்கொள்ளுபோய்த் தரு மாயாஸீதயை மாட்டு, ஸாக்ஷாத் ஸீத ஏனும் ராமரை கூட உள்ளதிருநூ எடுங்.

வால்மீகியுடைய ஸீத ஏதுமாட்டு பதிவதயாளனாகு நா மரியுந்த, அதிவிஷமமாய பரிசுமிதியாலும் அவஜூடை பாதிவதுத்திற் அளுமாட்டு ஹூக்கங் வளிலென்க் காளுந்து கொள்ளான். அஹ்யாதமராமாயனக்காரரை ஸீதய்க்கு அண்ணென யொரு பரிக்ஷனமே நேரிடேஷனி வனிடிலூ. அவசர் மரூரெயை கிலும் காமிச்சுதாயி ஏவிடெயும் பின்திடால்தத்துக்காள்க் கூவசர் பதிவதயாளனாகு விழஸிக்காமனுமாட்டு. அஷிமதி செய்தான் ஜிவிதத்தில் ஒவ்வுரவும் லடிக்காத்த ஒராஜித் அஷி மதிக்கூரும் ஆரோபிக்கவுடலே.

அந்மாத், வால்மீகியுடைய யூஷ்டியில் ஜிவிதத்திலே ஏது தஸிபரிக்ஷன்திலும் வாட்டமேக்காத்த ஒரூப்புத்திக(மாங்கி க) ஸுளமான் சாதிதூ; அஹ்யாதமராமாயனக்காரரை கல்லி க்கு, ஸோப்புக்குமில் போலெ தொடாத் பொடுடு நேரு ஶாரீரிக யானமவு.

கூடுதலில், ஸீதயுடைய ஆக யூப்பிரை கமயும் நூ நோ க்காம். அவஜை ராவளை தடிக்கொள்ளுபோய்தோடை அவஜூடை பாதிவதுவும் தகர்ணுபோய்லே; அமெவா அவசர்க்கு ‘பதி’யை ஹல்லாத்தத்துக்காள்க் பாதிவதுத்திரை பிரச்சுமே ஹல்லாநும் பர யா. (ராமன் அவஜூடை பதியாவிலூ. காரளாம், அஹ்யாதமராமா யன்னதிலும் ராமன் ஒனேயைத்து, அதேபரா ஏக்கபதிவித்தக்கார நுமான்.). ரள்ளாயாலும் பின்கீர் அவசர் ராவளரை வகுங்காலுரு தமந நிரஸிச்சாலும் ஸிகிச்சாலும் கள்கொன்றுதனை. ஏக்கிலும் தரை ரோச் அத்தயும் தமதயத்தேநோடை அல்லினயிச்சு தீர்த அவஜூடை கலாரெபூங்கும் அல்லின்காரியம் தனை.

ஒன் ஸஂஶயமுத்து, ராவளைநயைநோலை எனுமான யும் அவசர் வணிகேள்வியிருந்துவோ? ‘வது, மா ஶுச! ஸீத அவிவெத்தனையுள்ளத். ஸொனிவிடை ஸீதயாயி அலினயிக்குநூ வெனு மாட்டு. ராமரை ஆக விரைக்காத்ததயைலூம் வெரும் நாட்டு. யந்மஸாங்மாபநாம்மாய ஹூ நாட்கங்களிதில் நியையும் நிரை வேஷம் நானாயி ஆடித்திரீக்குகூக. ஶுமேஸ்து’ ஏனு பர ணதாத் ஏற்றான் தோஷம்?

பகைஷ, ஸாக்ஷாத் ராமன் செய்ததோற்குவேஶர் ஹூ க ஹூலீத்தயுடைய கஜவ் ஏது நிலூரால்!. வால்மீகியுடைய ராமன் ராவளைக்கொன்ற தரை பத்திரை விளெட்டுக்காங்காள்கள். அயாசர் அவஜை மரூபாய்க்கு விடுக்காங்கரை குட்டாக்குநிலூநூ கள்ளதினு ஸேஷம், டெக்கலைத் கெதயாயிடு மாட்டுமான். அஹ்யாதமராமாய ஸாக்ஷாத் ராவளைநும் ஸீதயை தடியெடுக்காங்கரை ஶமிச்சுவைக்கிலும், ராமரை அடவு காரளாம் அது மலிக்காதெ போய்லே. அதின்யாவுடன் ராமன் ஏற்றிக்கொண்டு ராவளைக் கொல்லுள்ளாம்?. ராவளை

ആ മാധ്യാസീരെ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലും കൊന്നുതിന്നാലും തനിയ്ക്കെന്ത്? ഇതിയ്ക്കെട്ട്, ഇതൊക്കെ രാവണനെ എങ്ങനെന്നെ കിലും കൊല്ലാനുള്ള സുതപ്പണി എന്നു സമാധാനിക്കാം. എന്നാൽ, തന്റെ ഭാര്യ കളിവും പോയി എന്ന് പച്ചക്കളിവും പറഞ്ഞ് കുരങ്ങുന്ന റാരായ കുരങ്ങുന്നരെ മുഴുവൻ നാടെങ്ങും തെണ്ണിച്ചുതോ?. അവ രെ പടകളെത്തിലിറക്കി രാക്ഷസരെക്കാണ്ട് കൊല്ലിച്ചുതോ?. ലോ കക്കണ്ടക്കനായ രാവണൻ ക്രൂരത കാണിച്ചത് തന്റെ വർഗ്ഗത്തുകെ ഇംഗ്രേസ് ദേവന്മാരോടാണ്, മര്യാദപുരുഷോത്തമനായ രാമൻ കൊടുംചതി, കൊടുംകുരുത, കാണിച്ചുതോ തന്റെ സവാവായ സുഗ്രീ വന്നോടും തത്ത് പ്രജകളോടും!. ഇതാണ് അഭ്യൂതമരാമായണക്കാ രണ്ട് ഇംഗ്രേസരുന്നായി വാഴ്ത്തുന്ന രാമൻ!

വാല്മീകിയുടെ രാമൻ പത്നീത്യാഗം അധിർമമായിപ്പോയി എന്നു പയ്യുന്നവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്ത്വത്തെ തളളിപ്പിറ യുന്നവരാണ് എന്ന വിധിയെപ്പറ്റി എന്നുപറയാൻ! അയശസ്കര വും ജഗന്നിന്യുവുമായ ഒരു കർമമാണ് അതെന്നു പറഞ്ഞ വാല്മീകിയുടെ ലക്ഷ്മണനും, “ത്രാം പ്രത്യക്ഷമാർത്ത കലൃഷ്ണപ്രവൃത്താവ സ്ത്രേവ മന്യുർ ഭരതാഗ്രജേ മേ”(നിന്റെ നേർക്ക് കാരണമില്ലാതെ കെട്ട തൊഴിൽ ചെയ്ത ഭരതജ്ഞപ്പണോട് എന്നിയ്ക്ക് തീരിച്ച യായും കോപമുണ്ട്) എന്നു സീതയോടു പറഞ്ഞ കാളിഭാസരന്റെ വാല്മീകിയും, അതോരു കൃപാണോച്ചിതവൃത്തിയാണെന്നു പറഞ്ഞ ആശാന്റെ സീതയും രാമൻ മഹത്ത്വത്തെ തളളിപ്പിറഞ്ഞവ രാണോ? രാമനെ സത്യപ്രതിജ്ഞയെന്നും അവിക്കമെന്നും വിശ്വഷിപ്പിച്ചിട്ട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അചേയ്യതി കലൃഷ്ണ പ്രവൃത്തിയാണെന്നു വാല്മീകിയെക്കുക്കാണ്ടു പറയിച്ചതിലെ വൈരുധ്യവൈകല്യങ്ങൾ കാളിഭാസൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ, പറയുന്ന ആരളുടെ വിവരക്കുടുതലോ, വിവരക്കുറവോ അതു കാണിക്കുന്നത്.

കാളിഭാസകൃതമായ ഈ വാല്മീകികാവൃഞ്ജളുടെ അന്തസ്ഥിത കണ്ണിവാൻ കഴിവുള്ളവർക്കിയാം, വാല്മീകി തന്റെ കാവൃലക്ഷ്യം സാധിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. കാവ്യം കൊണ്ടു സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് എതിരായി സാക്ഷി പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല എന്ന്. പിനെ, ഏ രൂപം മഹാനായ വ്യക്തി എന്ന പദ്ധതിൽ രാമനെ അവരോധിച്ചത് വാല്മീകിയല്ല, നാരദനാണ്. സർവഗുണസ്വർണ്ണനായ, ഭോഷിഭേദം പോലും തീണ്ടാത്ത, ഒരാളു കുറിച്ച് കാവ്യം എഴുതണമെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് അങ്ങനെയാരെകിലുമുണ്ടാ എന്ന് വാല്മീകി നാരദനോട് ചോദിച്ചത് എന്നും വിചാരിയ്ക്കാനില്ല. കാരണം, നാരദമുഖത്തുനിന്ന് രാമചരിതം കെട്ടപ്പോൾ പോലും അങ്ങനെയെരാരാഗയം വാല്മീകിക്കുണ്ടായതായി രാമാധനത്തിൽ പറയുന്നില്ല. പിന്നീട് ബേഹമാവ് വന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചതിനു ശൈഷംമാത്രമാണ് അദ്ദേഹം കാവുരച്ചന്ത്യക്കൊരുഞ്ഞിയത്. രാമൻ അറിയപ്പെട്ടതും അറിയപ്പെടാത്തതുമായ (ഗുഡവൃത്തങ്ങൾ) ചരിത്രങ്ങൾ ഭാവനയിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അതെഴുതിയതെന്നും എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. എങ്കിൽ, നാരദൻ പറഞ്ഞ പ്രത്യുക്ഷ സംഭവങ്ങൾ

കു പിന്നിലുള്ള അപരോക്ഷയാമാർമ്മങ്ങളിലോളം, മാനസരഹ സ്വഞ്ഞളിലോളം, കവിയുടെ കണ്ണ് ചെന്നു എന്ന് വരുന്നതിലും അ സാംഗത്യമൊന്നുമില്ല.

രാമാധനാത്തിലെ അലാകികസംഭവബാഹുല്യം നോകു സ്വേച്ഛ, അകമെ ഒരു ചരിത്ര സംഭവമെന്നതിലേറെ കവികൾപെന്ന യാവാനാണ് സാധ്യത. മരിച്ച് അതോരു യമാർത്ഥം സംഭവത്തി ഞ്ഞെ വിവരണമാണെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാൻ പിൽക്കാലത്ത് ആ രേഖ കുടിച്ചേർത്തതാണ് ഉപക്രമത്തിലെ വാല്മീകിനാരദസംഭാദ വ്യും മറ്റും എന്നു വന്നുകുടായ്ക്കയില്ല. എങ്കിൽ, ആ കമര്യക്ക് പ്രകൃതത്തിൽ പ്രസക്തിയില്ല. ഇനി അതോരു വാസ്തവ സംഭവമാണെങ്കിൽത്തന്നെ, ഉത്തരാധാധനാത്തിലെ സംഭവങ്ങൾ നാരദ വാല്മീകി സംഭാഷണത്തിനു ശേഷമാണെല്ലോ. അപ്പോൾ, രാമൻ സീതാത്യാഗത്തിനു കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപവാദരിതി, യഥകാമം മാത്രമാണെന്ന് കണ്ണഭത്തിയ വാല്മീകി അകാര്യം തണ്ടെ കാബ്യത്തിലും തുറന്നുകാട്ടുകയാണ് ചെയ്തത് എന്നു വരുന്നു. ഇതുതന്നെന്നയാണ്, സീതാപരിത്യാഗം വാല്മീകിയെ ചൊടിപ്പിച്ചു എന്നു കണ്ണഭത്തിയ കാളിഭാസണ്ടെ നിരീക്ഷണവും; അതുകൊണ്ടുതന്നെന്നയാണ് ആ കവി ‘യഗ്രാധനമാർക്ക് യശസ്സുതനെ(ധർമമലി) വലുത്’ എന്നു ചുണ്ടിക്കാട്ടിയതും.

അതെന്നാധാരും, നാനാഗുണസ്വന്നനായ രാമനിലും അകീർത്തിഭയം എന്നൊരു ഭാർബലം കുടിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നു കണ്ണെ, അമവാ സങ്കർപ്പിച്ച, വാല്മീകി അതു മരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന കിലാണ് കവിയർമ്മത്തിൽ നിന്ന് വൃതിചലിച്ചപോകുമായിരുന്നത്. ബാലിയുടെ യുക്തിയുക്തമായ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് രാമനെക്കാണ്ട് ദുർബലമായ മറുപടികൾ പറയിച്ചപ്പോഴും ലക്ഷ്മണാദ്യഷ്ടിയിൽ അധികമായ പത്തനിത്യാഗം ചെയ്തിച്ചപ്പോഴും വാല്മീകി നിറിവേറ്റിയത് കവിയർമ്മമാണ്; അജാതശത്രുവെന്ന് വിവ്യാതനായ യുദ്ധിഷ്ഠിരൻ താൻ പരമശത്രുവായിക്കണ്ണെ കർണ്ണനോട് തോറോടെ സിവന്പ്പോൾ അർജ്ജുനോട് ശുണ്ണിയിരുത്തുത് ചാടിയതും അയാൾ മരിച്ചുവെന്നു കേടപ്പോൾ ഓടിച്ചുന്ന് വീണ്ടും വീണ്ടും നോകിക്കണ്ട് ഉറപ്പുവരുത്തി ആശ്വാസം കൊണ്ടതും വിവരിച്ചപ്പോൾ വ്യാസൻ നിറവേറ്റിയതും കവിയർമ്മം തന്നെ. ഇതാണ് മഹാകവികളുടെ മാർഗ്ഗം. അതല്ലാതെ, ഒരു വശത്തു മുഴുവൻ ഗുണങ്ങളും ഗുണങ്ങൾ മുഴുവനും, മറുവശത്തു മുഴുവൻ ദോഷങ്ങളും ദോഷങ്ങൾ മുഴുവനും - ഈത് ടിവി സീരിയലുകാരുടെയും വകീലുമാരുടെയും വഴിയാണ്.

യുക്തായുക്തവിവേകശുന്നുത ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന് മാറ്റക്കമാണ്; സാഹിത്യനിരുപ്പന്നത്തിന് മാറകവും:

ഉണ്ണികളാലു

ഡി. കെ. എം. കർത്താ

ചാഞ്ച മരക്കാവിലുണ്ടാലു...
 സ്റ്റിക്കളാടുന്നാരുണ്ടാലു...
 ഉറരും നേരവും ഓർക്കാതേ,
 ഉയിരിൽ വിലക്കുകളില്ലാതേ,
 നേരിൽ നൃണ്ടതരി ചേർക്കാതേ,
 വേതിൽ കേടു പടർത്താതേ,
 നീരിൽ നണ്ടു കലക്കാതേ,
 പ്രാണിയെക്കാനു മുടിയ്ക്കാതേ,
 നോവിൽ കാത്തിയമർത്താതേ,
 ഉസ്റ്റിക്കളാടുന്നാരുണ്ടാലു...

നേരമൊലിപ്പുതു നോക്കാതേ,
 നാവിൽ കടുപ്പം പുരട്ടാതേ,
 നെഞ്ചിൽ പേടി പുകയ്ക്കാതേ,
 പോക്കിനേയോട്ടമായ് മാറ്റാതേ,
 കാവിൽ ജാല പടർത്താതേ,
 പാരിൻ നെഞ്ചുപിള്ളർക്കാതേ,
 കാരും കളിയിൽ കലർത്താതേ,
 നോക്കിൽ തീയ്യ് പൊരിയ്ക്കാതേ,
 വാക്കിൽ ദർപ്പം നിന്നയക്കാതേ,
 ഉസ്റ്റിക്കളാടുന്നാരുണ്ടാലു...

പോരിൽ തനെ മുടിയ്ക്കാതേ,
 തുണിൽ പരന്നതള്ളയ്ക്കാതേ,
 വാനിൽ വാണം എറിയ്ക്കാതേ,
 കാറ്റിൽ ധുമം ഉയർത്താതേ,
 കുട്ടിൽ കിളിയെ അടയ്ക്കാതേ,
 കാട്ടിൽ ദാവ കൊളുത്താതേ,
 കുണ്ടിൽ ദാതിയെ വീഴ്ത്താതേ,
 കുട്ടരെത്തല്ലും മറക്കാതേ,
 ഉസ്റ്റിനെ നാളയിൽ മുക്കാതേ,
 ഉസ്റ്റിക്കളാടുന്നാരുണ്ടാലു...

നരകത്തിൽ സർഗം പണിയുന്ന ബഷിർ

അബ്ദുൾ ഗഹുർ.പി

(ഭ) കഷരങ്ങൾ കൊണ്ട് നക്ഷത്രവും വാക്കുകൾ കൊണ്ട് സർഗം ലോകവും പണിയാൻ കൊല്പുള്ളവരാണ് എഴുത്തുകാർ. വാക്കുകൾ കൊണ്ടു മാത്രമല്ല, ജീവിതം കൊണ്ടും ഭൂമിയിൽ സർഗം പണിയാൻ ശ്രമിച്ച മഹാനായ എഴുത്തുകാരനാണ് വൈക്കം മുഹി മദ്ദ ബഷിർ. താനുമായി ഇടപെട്ടവരെയെല്ലാം സ്നേഹിക്കുകയും രസിപ്പിക്കുകയും ആശീർവ്വദിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ബഷിർ വാസ്തവത്തിൽ ചെയ്തിരുന്ന പണി തന്റെ ചുറ്റുപാടിനെ സർഗം സമാനമാക്കി മാറ്റുകയായിരുന്നില്ലോ? ചെന്നുപെട്ടെത്തെല്ലാം - ജയിലിനകത്തുപോലും - പുന്താട്ടം നിർമ്മിച്ച ബഷിർ തന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ ആവിഷ്കരിച്ച ദർശനമെന്താണ്? തന്റെയുള്ളിൽ പുതുവിലസുന്ന ഒരുദ്യാനുമുള്ളവനെ അത്തരമൊന്ന് സാക്ഷാത് കരിക്കാനാവു. പ്രകൃതിസ്നേഹാവും ദൈവവിശ്വാസവും പരോപകാരപ്രവണതയും നമ്മയിലുള്ള വിശ്വാസവും സർവോപരി സ്വരൂപമോഡ്യൂലും ബഷിരിന്റെ പുന്താട്ടനിർമ്മാണത്തിൽ വെളിവാകുന്നുണ്ട്.

ഒരു ചെടി/തോട്ടം നടുപിടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള വാസന ചില മനുഷ്യരിൽ സഹജമായി ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നുവേണം കരുതുക. സാംഭാവികമായിത്തന്നെ ഒരാളുടെ മനസ്സിൽ കൂടികൊള്ളുന്ന പ്രകൃതിസ്നേഹം ഇത്തരത്തിൽ ആവിഷ്കാരം തേടാവുന്നതാണ്. സഹ്യദയരായ ആളുകൾ തന്നെ എല്ലാവരും ചെടിക്ക്കോടും മരങ്ങളോടും താത്പര്യമുള്ളവരാക്കണമെന്നില്ല. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ അത് ചിലത്തിൽ സഹജമായി ഉണ്ടാകുന്ന സവിശേഷമായ മാനസികാവസ്ഥയാണെന്നു വരുന്നു. ബഷിരിൽ ഈ മനോഭാവം രൂഷമു

ലമായിരുന്നു. സന്തം വീടുമുറ്റതു പുന്തോട്ടം വെച്ചുപിടിപ്പിക്കുക അസാധാരണമല്ല. എന്നാൽ ചെന്നെത്തുനേടത്തെല്ലാം തോട്ട മുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം ബഷിരിൽക്കു സവിശേഷമായ മാനസികാവസ്ഥയിലേക്കു വിരൽ ചുണ്ടുന്നു. ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട് കാരാഗുഹ വാസത്തിലായിരിക്കുന്നോൾ പോലും അവിടെ പുന്തോട്ടം നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ ബഷിരി ആനന്ദം കണ്ടത്തി. തന്റെ ഹൃദയാഭിലാഷങ്ങളെ തുപ്പിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള കേവലമായ പരിശ്രമമായി രൂപീക്കും, തന്റെ ഭാവനയിലുള്ളതു, താനാഗ്രഹിക്കുന്ന സർഗ്ഗം ആവിഷ്കർത്താക്കുന്നതിനുള്ള അഭോധപൂർവ്വമായ ശ്രമത്തിൽന്നും ഭാഗമായിരുന്നു അത്. സർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വൂർജ്ജനിക സകലപം ബഷിരിനെ സാധിപ്പിച്ചിരുന്നതായി കരുതണം. സർഗ്ഗം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വൂർജ്ജനിക ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ‘ജനത്ത്’ എന്ന പദത്തിന് തോട്ടം എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. ഈ ഭൂഗോളത്തെ വലിയ ഒരു പുന്തോട്ടമാക്കി മാറ്റാനുള്ള പരിശ്രമമാണ് ബഷിരി നടത്തിയത്.

ബഷിരി തോട്ടമുണ്ടാക്കുന്നതു തനിക്കു വേണ്ടിയല്ല. തീർച്ചയായും അദ്ദേഹത്തിൽ ആനന്ദം കണ്ടതുനുണ്ട്. എന്നാൽ മറ്റൊള്ളവർക്ക് സന്നോധം പകരുക, സാധ്യമായ വിധത്തിൽ ലോകത്തിനു നമ ചെയ്യുക എന്ന തന്റെ ആശയത്തിൽന്നും നിർവ്വഹണമായിട്ടാണ് ബഷിരി തോട്ടം നിർമ്മിക്കുന്നത്. ജീവിതം നരകതുല്യമായ കാരാഗുഹത്തിനകത്ത് പുന്തോട്ടം നിർമ്മിക്കുന്നതിലൂടെ ‘നരകത്തിൻ ദീപിലും സർഗ്ഗഗേഹം പണിയുന്നതിൽ’ തനിക്കുള്ള പട്ടതും വിളംബരം ചെയ്യുകയാണ് ബഷിരി. കാരാഗുഹത്തെപ്പോലും ജീവിതവ്യാമാക്കിത്തിർക്കുന്നതിനും, കാരാഗുഹവാസംപോലും മറ്റൊള്ളവർക്ക് നമ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവസ്ഥമാക്കി മാറ്റുന്നതിനും ബഷിരി ശ്രമിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ പരസ്പരം തലകിരിച്ചാകാതെ ഈ ഭൂഗോളത്തെ സുന്ദരസുരഭിലുമായ ഒരു മലർവാടിയാക്കി തിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കാത്തതെന്നെന്ന് ബഷിരി അത്ഭൂതപ്പെടുന്നു 1. സുയം മരങ്ങളും ചെടികളും വെച്ചുപിടിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, മറ്റൊള്ളവരെ അതിനു പേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു ബഷിരി. കൊല്ലം കസബാ പോലിസ്റ്റേഷൻ ലോകപ്പീഠം നിന്നും പോണ്ടിക്കര റാഫിക്കയ്ക്കയുച്ച കത്തിനോടൊപ്പും രണ്ടു പയർവിത്തു കൂടി അയച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. 2.കേടുകൂടാതെ വന്നുചേരുന്നകിൽ കിളിർപ്പിക്കുക എന്നുപദ്ധതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വളരെ ഉയരത്തിൽ പടരുന്നതും എപ്പോഴും ഫലം കിട്ടുന്നതുമാണെന്ന വിവരണവും നൽകുന്നുണ്ട്. റാഫിക്ക് ആദ്യം കത്തയച്ചപ്പോൾ ഒരു കൂസുതികൂടി ബഷിരി കാണിച്ചു എന്നാണ് ഇതേപ്പറ്റി പോർമ്മണലിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. 3. ബഷിരിനെ സംബന്ധിച്ചിടതോളം അതോരു കുസുതിയായിരുന്നില്ല. തടവിയിൽ നിന്നും സത്ത്രപ്പം ലോകത്തിലേക്ക് തന്നെത്തന്നെ പ്രക്കോശപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുപായിയായിരുന്നു.

ഈതെ ലോകപ്പീഠം നിന്നും ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജന

തിന് അയച്ച എഴുത്തിലും ബഷിർ ഒരു ചെടിയുടെ വിത്തു വെക്കുന്നുണ്ട്. മുദ്രയുടെ ഇടി കൊള്ളാതെ കിട്ടിയെങ്കിൽ തോട്ട് തമിൽ നടന്നേയെന്ന് നിർദ്ദേശവുമുണ്ട്. 4 വിത്ത് ഒരു പ്രതിക്ഷയാണ്. ചെപ്പിലെലാതുകിയ വയരം. ഒരു കടുകുമണിയോളം പോന്ന വിത്തിൽ ഒരു മഹാശത്രമത്തെ ഒളിപ്പിച്ചുവെക്കുന്ന പ്രക്രിയയുടെ കരവിരുത് ബഷിറിനു നന്നായറിയാമായിരുന്നു. ശുദ്ധവായുവും വെളിച്ചവും ആവോളം ഉർക്കൊണ്ട് ആകാശംമുട്ട് വളരുന്നതിന് തനിക്കുള്ള അഭിവാശത്തെയ്ക്കുണ്ട്. തടവിയ്ക്ക് തനിലെ സ്വാതന്ത്ര്യദാഹരിതയോ, ശുദ്ധപ്രതിക്ഷാഗ്രിലെത്തയോ, ഉൽക്കർഷണച്ചുരൈയോ തെല്ലും തുല്യതാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടെല്ലും സംശയവും കൂടി ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ അടങ്കിയിട്ടില്ലോ?

സാധ്യമായ ഇടങ്ങളിലെല്ലാം ചെടികൾ നട്ടുപിടിപ്പിച്ച ഭൂഗോളത്തെ സുന്ദരമാക്കി മാറ്റാനുള്ള ബഷിറിന്റെ ശ്രമം വിഭൂതിഭ്രംഷ ന്റെ ‘ആരണ്യക്’⁵ എന നോവലിലെ യുഗളുപ്രസാദ് എന കമാപാത്രത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. കാട്ടിനുള്ളിൽ പുമരങ്ങളും വള്ളികളും വെച്ചുപിടിപ്പിച്ച കാടിനെ കുടുതൽ മനോഹരമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന യുഗളുപ്രസാദ് ഒരെടുത്തകമാപാത്രമാണ്. ഈ കമാപാത്രത്തിന്റെ നിസ്വാർത്ഥതയും സൗന്ദര്യമോധനവും പ്രകൃതിസ്വന്ധം വും ആത്മാർത്ഥതയും ബഷിറിൽ സമേളിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുമരങ്ങളും ദെ വിത്തുകൾ കാട്ടിനുള്ളിൽ നട്ടുസോൾ യുഗളുപ്രസാദ് പകരമായി യാതൊന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ആ വിത്തുമുളച്ചുവളർന്ന് പുകൾ നിറഞ്ഞ് ഏവരെയും ആപ്പാദിപ്പിക്കണമെന്നും ഭൂമി കൂടുതൽ സൗന്ദര്യവത്തിനാക്കണമെന്നും മാത്രമേ അയാൾ കാക്ഷിക്കുന്നുള്ളു. താൻ നട മരങ്ങൾ ഏവിടെയെങ്കെല്ലാണുള്ളതെന്നു പോലും അയാൾക്കണിയില്ല. അവകാശവാദങ്ങളില്ല. ആത്മപ്രശംസയില്ല. ഒരു കർത്തവ്യം നിറവേറ്റുന്നപോലെ അയാൾ ചെടികൾ നട്ടുകൊണ്ടെന്നിരുന്നു. ഇത്തരം കമാപാത്രങ്ങൾ വല്ലപ്പോഴും സംഭവിക്കുന്ന ഒരെടുത്തമാണ്. ജയിലിൽ തോട്ടം വെച്ചു പിടിപ്പിക്കുന്നോൾ ബഷിറിൽ ആ അടുത്തുനാം കാണുന്നു.

ഭൂമിയിൽ സർഗ്ഗം പണിയുന്നതിനുള്ള ശ്രമമാണ് തോട്ടുനിർമ്മിക്കുന്നതിലും ബഷിർ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. നയയും ദേ പുകളൊന്ന് അവിടെ വിരിയുന്നത്. ഭൂമിയുടെ മനഹാസമാണ് പുഷ്പവം എന്ന് ബഷിർ എഴുതിയത് വെറുതെയല്ല. ബഷിറിനെ സംബന്ധിച്ചിടതെന്നുള്ള ഒരു ചെടി നടക്ക എന്നത് പരമകാരുണിക നുള്ള ഒരു അർച്ചന കൂടിയായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ച അദ്വൈതത്തിന്റെ ഉദാത്തമായ വിക്ഷണം ഈ വരികളിലുണ്ട്:

“ദാഹിച്ചുവലഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു മുഗ്രതിനു വെള്ളം കൊടുക്കുന്നത് ഒരു പ്രാർത്ഥന. ഒരു ചെടിയോ വക്ഷമോ നട് വെള്ളം മാഴിച്ച് വളർത്തുന്നതും പ്രാർത്ഥന. ഒരു പുഷ്പത്തിന്റെ സൗന്ദര്യവും സാരഭ്യവും ആസ്വദിക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥന. വിശനുപാരിഞ്ഞു വരുന്ന മനുഷ്യന് ആഹാരം കൊടുക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥന

ന. ദുഃഖിതരെ ആശസിപ്പിക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥന. ജീവികളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥന. രാവിരേൾഡും പകലിരേൾഡും ഭിത്തികളിൽ നിന്ന് ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കേണമെ എന്നപേക്ഷിക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥന. അനന്തമായ പ്രാർത്ഥനയാക്കുന്ന ജീവിതം.”⁷

ഒരു സാധാരണ മതവിശ്വാസിയിൽ നിന്നു വരുന്ന വാക്കുകളിലും ഇതെന്നു വ്യക്തമാണ്. ബഹുഭിരിനെന്ന നയിച്ചിരുന്ന സുഫിദർമ്മത തതിരേൾ പ്രഭാവം ഈ വർകളിൽ കാണാം. ഒരു ചെടി നടുന്നത് ഒരു പ്രാർത്ഥനയാണ്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ തോട്ടനിർമ്മാണം ചെറവോപാസനയാണ്. ബഹുഭിരി തന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത് ലോകാലോകങ്ങളുടെ സ്വഷ്ടാവിനുള്ള അഞ്ചലിയായിരുന്നു.

പ്രകൃതിയോടും തുരരജീവികളോടുമുള്ള സ്വന്നഹം സുഫി സത്തിരേൾ സവിശേഷതകളിലോന്നായി മാർട്ടിൻ ലിംഗസ് എന്നും നുണ്ട്. ബഹുഭിരിൽ ഇവ സഹജഗുണങ്ങളായിരുന്നു എന്നു കാണാം. ബഹുഭിരിരേൾ തോട്ടത്തിൽ വളർന്നിരുന്നത് ചെടികൾ മാത്രമല്ല, പുഴുവും പാമ്പും പച്ചതാരയും കീരിയും കുറുക്കന്നും കരിങ്കുളുമ്പാം അവിടത്തെ അനേതവാസികളാണ്. എല്ലാ ജീവികളും ഭൂമിയുടെ അവകാശികളാണെന്ന വിശദമായ അവമ്പോധം ബഹുഭിരിനു ലഭിച്ചതും സുഫിമനോഭാവത്തിൽ നിന്നൊന്നെന്നതിൽ സംശയമില്ല. താൻ നടുവളർത്തിയ റോസാച്ചുടിയിൽ നിന്നും പുഴുവിനെ വിനെ എടുത്തു മാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്ന മകളെ ശാസിക്കുന്ന ബഹുഭിരിൽ നിന്നെന്തുനിൽക്കുന്നത് ഈ അവമ്പോധമാണ്. പും തനിക്കു കണ്ണാസ്വിക്കാനെന്നതുപോലെ പുഴുവിനു തിന്നാനുള്ളതുമാണ്. ചെവവത്തിരേൾ സുഷ്ടികൾ അവയുടെ ജീവിതനിയോഗമനുസരിച്ചാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. തുരരജീവികളുടെ നൈസർഗ്ഗികപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഇടപെടാൻ മനുഷ്യന് അവകാശമില്ല.

തന്റെ ജീവിതത്തിരേൾ നല്ലോരു ഭാഗം വെവലാലിൽ വീടിലെ മാക്കോറ്റിൻ മരത്തിരേൾ ചുവട്ടിലാണ് ബഹുഭിരി കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. തന്നോടൊപ്പം മാക്കോറ്റിൻ എന്ന പേരിനെക്കുടി അദ്ദേഹം പ്രശസ്തമാക്കി. ബഹുഭിരി സെയം എഴുതിയ ചരമക്കുറിപ്പിൽ മാക്കോറ്റിൻ മരത്തിനും സർവമാനജന്തുകൾക്കും സലാം പറയുന്നുണ്ട്. ‘വ്യക്ഷങ്ങൾ’ എന്ന പേരിൽ ഒരു കമ തന്നെ ബഹുഭിരി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ‘തേനാവ്’ മനോഹരമായ മറ്റാരു കമയാണ്. ‘ഭൂമിയുടെ അവകാശികൾ’ വളരെ പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാം.

വ്യക്ഷങ്ങൾ നിന്നെന്നതെന്നും സർവമാനെന്നും മലയാളികൾക്ക് കൂടുതൽ നന്നായിരും. മനുഷ്യരുടെ ഇടപെടൽ കൊണ്ട് മുഖമെങ്ങുമില്ലാത്ത വിധം പാരിസ്ഥിതികപ്രശ്നങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകയാണെല്ലാം നാം. ഭയാനകമായ വിധത്തിൽ ഭൂമിയിലെ ചുട്ടു കുടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നും, ‘അർമ്മയുടെ അരക്’ ഭിൽ ഈ പരിസ്ഥിതിനാശത്തെക്കുറിച്ച് സുചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

“ശാസ്ത്രം പറയുന്നു: സുരൂഗോളത്തിരേൾ ചുട്ടു കുറഞ്ഞതുവു തികയാണ്. മാനവരാശി സെയം നാശത്തിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടി

രിക്കുന്നു. ജീവികളും വ്യക്ഷങ്ങളും നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു തുല്യവും വായുവും വിഷമയമായി വരുന്നു. ജീവജാലങ്ങളും നശിച്ചുപോകും. ഒടുവിൽ സുരൂർജ്ജ് വെളിച്ചവും ചുട്ടും ഇല്ലാതാ വും. എല്ലാ തീർന്ന വിളക്കുപോലെ സുരൂർജ്ജ് എന്നെന്നേക്കുമായി അനുയും. ജലവും വായുവും ഇല്ലാതാവും. നേനും അവഗ്രഹിക്കില്ല.”⁹

(പ്രവാചകസദ്ഗുഖമായ ഈ വാക്കുകൾ പുലരാതിരിക്കണമെ കിൽ എന്തുചെയ്യണമെന്നും ബഹ്മിരു തന്നെ പറയുന്നു:

“ബുദ്ധിയുപയോഗിച്ച് നമ്മൾ മനുഷ്യർ തന്നെ ഇതിനു മറു മരുന്നു കണ്ടത്തുണം.”¹⁰

നരകത്തിലും സർഗ്ഗം പണിയാൻ മനുഷ്യനു സാധിക്കും. പ്രപഞ്ചങ്ങളായ പ്രപഞ്ചങ്ങളിലെല്ലാമുള്ള സകലമാനസൃഷ്ടികളെ യും മനുഷ്യരെയെന്നപോലെ സന്നഹിക്കുകയും എല്ലാത്തിനോ കൂടും കാരുണ്യം കാണിക്കുകയും ചെയ്യുകവഴി ബഹ്മിരു അതു തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജയിലിലും ചിത്തരോഗാശുപത്രിയിലും പുന്നോട്ടങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതിലുടെ ബഹ്മിരു നൽകുന്ന സന്ദേശവും മറ്റാണ്ടാണ്.

കുറിപ്പുകൾ

1. പോർ മണലിൽ (സഹഃ). ബഹ്മിരു എഴുതിയ കത്തുകൾ, ഡിസി. ബുക്ക്‌സ്, കോട്ടയം, 2010. പൃഥിവി. 154.
2. ടി. പൃഥിവി. 79.
3. ടി. പൃഥിവി. 33
4. ടി. പൃഥിവി. 71
5. വിള്ളതിള്ളുഷണ ബന്ധ്യാഹായ്യായ, ആഞ്ഞക്. പി. വാസുദേവകുറുച്ച് (പരി.), സാഹിത്യശാഖാഭാരി, ന്യൂഡൽഹി.
6. ബഹ്മിരു സന്ധർണ്ണകൃതികൾ, ഡിസി. ബുക്ക്‌സ്, കോട്ടയം, നവംബർ 2001, പൃഥിവി. 1439.
7. ‘മലയാളത്തിന്റെ ബഹ്മിരു’ (1988) എന്ന കൃതിയുടെ ആരുവം.
8. Martin Lings, *What is Sufism, Suhail Academy, Lahore, 2005.-*
9. ബഹ്മിരു സന്ധർണ്ണകൃതികൾ, 2001, പൃഥിവി. 1673.
10. ടി. പൃഥിവി. 1672.

തായ്മോഴി

ചേനൻ തുളസീദളം

തണലില്ല, മരമാക്കരെ -
യോരു വാക്കു പറയാതെ
മലയിരങ്ങിപ്പോയിക്കഴിഞ്ഞു.

ഉവറു കാട്ടുപുഞ്ചോലകൾ
വാഴവിശ്രേ
മുറിവുപോൽ നീറിപ്പുക്കണ്ടു.

മകനേ, വന്നതിശ്രേ
നമയെല്ലാം കട -
ക്കമയായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു.

പുകയാതട്ടുപ്പുകൾ !
പുകയും മനസ്സുകൾ !
കരയുന്ന കാലവും കാട്ടു.

മലകാത്ത ദൈവങ്ങൾ
വയിലില്ലും മഴയില്ലും
ഗതിയറ്റു നിശ്ചലം നില്പു

പറയുവാൻ നാവില്ല.
ചെവിയില്ല കേൾക്കുവാൻ
മിഴിയില്ല മഴവില്ല കാണാൻ.

ഒരുപാടു കൊടികളീ
മല കയറി മത്സരി -
ചൂരു പാടു നേടീ മടങ്ങി.

കവന കൗമുഖി

വനവാസികൾ നമ്മൾ
 വരുവോടെ കാണുവാൻ
 വരി നിന്നു നിന്നു തളർന്നു.
 കനിയെങ്ങു, കനിവെങ്ങു,
 മധുരം തുളുപ്പുന
 മധുവെങ്ങു, മലരെങ്ങു കാട്ടിൽ?
 ഒഴുകുമിക്കണ്ണുനീർ കാണാതെ -
 യുറിൻ്റ്
 കദനം വിലയ്ക്കു വിൽക്കാനായ്.
 മല തീണ്ടിയെത്തിയോർ,
 മാനം കെടുത്തിയോർ,
 മകനേ, നടക്കുന്നു ചുറ്റും.
 മടിയാതെന്നീറ്റു നീ
 മിചി തുറക്കു മാൻ -
 മരിയുമീ ലോകത്തെ നോക്കു.
 ഉയരട്ടു നിൻ കൈകൾ
 മകനേ, കരുത്തിൻ്റ്
 തുടി മുഴങ്ങട്ടു നഭസ്സിൽ !

പ്രക്ഷीപണങ്കരം

ഡോ. എസ്. വി സതീഷൻ

രു പക്ഷിവന്നൻ്റെ വലം തോളിലിരിക്കുന്നു -
തത്യയാണവർ.

ശ്രീരാമകമ്പ പാടി വന്ന പെക്കിളിപ്പേണ്ണും
മൊഴിയു കിളപ്പാട്ടുകൾ ശിക്കുന്നതി -
പണ്ണു പണ്ണാരു ദേവൻ ചെന്നു വില്ലോടിച്ചതും
ഭൂമിക്കുന്നുയെ വേദ്യു കാട്ടിൽ പോയ വധിച്ചതും
രു രാക്ഷസൻ വന്നവളെ മോഷ്ടിച്ചതും
രാമനോ മണ്ണിൻ പെണ്ണു തീയിൽ ചുട്ടെടുത്തതും
വീണ്ണും കാട്ടിൽ തന്നെയറിഞ്ഞെ മാന്യനായതും
സ്ത്രീയെയുപേക്ഷിച്ച രാമൻ കമയതു
നീ പാടിയിരിക്കവേ,
പടികടന്നു പോകും നിശ്ചൽ -
നിൻ കമതുടരുന്നു; രാവുമായുന്നു മനം.
പിനോരുബലിക്കാക്ക ഇടത്തെ തോളിൽ -
കൊളളാം സുന്നരാ നീയും വന്നു !
നിനർക്കാല്പുചാദ്യങ്ങൾ
ദർഭയും പിണ്ണയച്ചോറും -
താരമാവുകില്ലിപ്പോൾ കരുത്തസ്തന്ത്രയേ !
കാത്തിരിക്കുവാൻ ചൊല്ലുകില്ലതോൻ
കാലത്തിന്റെ ശ്രാമസുന്നര ദൃതാ -
കഷമിക്കുകെന്നോടു നീ.

അല്ല, യിതാരെന്റെ മുതുകിൽ
തത്തിത്തത്തി, നെബുത്തുകൊത്തികൊത്തി -
നീയോ, വഗകുലത്തിൽ പെരുതച്ചുൻ. !
കൊത്തികൊത്തി
മുവത്തിൽ കേരി കൊത്തുനോ
വഗചാറി?

കവന കൗമുഖി

ഇല്ലെങ്കിൽ കൊത്ത്,
 തടി കാതലോ പിങ്ങോ
 പാടുള്ളതോ,യില്ലാത്തതോ
 നീയല്ലോ, തടിപ്പണാനി !

 നിന്മിൽപ്പും കണ്ണിൽമിന്നും
 ഭാവവും, ചുണ്ടിൽ മുർച്ചയിൽ
 ജുംഡിക്കുന്നോരലിമാനവും -
 എത്രയോ കുറിത്താൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു.
 പിന്നേയോ,യില്ലാത്തമരം !

 കൊത്തിക്കൊത്തി തടികേടാക്കും
 മരം കൊത്തൈ, നിന്നെ കൊത്താൻ
 മറ്റാരു കൊത്തൻ -
 വെറും പ്രകൃതി ജീവനം !
 സ്വാഗതം, പക്ഷിശ്രേഷ്ഠം
 നിന്നെക്കുൻ വലംതൃട.
 ഇരിക്കാം, വേണ്ടെങ്കിൽ ചിറകടിക്കാം.
 കൊക്കാഴ്ത്തി, യീമാംസത്തിൻ
 കനം തിട്ടപ്പെടുത്താം, തരം പോലെ.

 കഴുകാ, കഴുവേറിപ്പുക്കൾ നീ
 യെന്നാകില്ലും കഴിവിൽ മികച്ചവൻ
 നീയല്ലോ, കിളിരാജാ !
 ഹോ, ശഗനചാരിൻ,
 നിനക്കായ് കാത്തിരിപ്പു
 മാംസനിബഹമീലോകങ്ങൾ
 ക്രൂരതയുറഞ്ഞപോൽ നിറ്റബ്ദി -
 മിരിപ്പു നീ -
 മുകതയല്ലോ നിന്റെ
 ഭാഷ ഞാനറിയുന്നു.
 നിന്റെ ഉഭവും കാത്തു നീ ഇരിക്കുന്നു -
 താനോ, എൻ്റെ ഉഭവും.
 ഒരേ തുവൽപ്പുക്കികൾ നമ്മൾ.
 എൻ്റെ നാധികത്തുനിൽ
 മുദ്രുല സർഗം
 ശാസോച്ചാസ ഗതിവേഗത്തിൽ
 താളംതുള്ളുന്ന മുദ്രുപത്രം -
 ശിശുവിൻ ശന്യം,
 മുലപ്പാലിന്റെ പരിശുദ്ധി -
 ആരിൽ? വേന്തൽ മഴതുള്ളിപോൽ

ഉള്ളിൽ ഇറുവീഴുന നിലാവിൻ്റെ
 തുള്ളിപോൽ മധുരസംഗീതാർദ്ദം.
 എൻ പ്രിയശലഭമേ,
 നിനക്കും എന്നോ തന്നെ?
 ഇരിക്കു. ആവേജം നീ -
 ചിരകിളക്കം ശാന്തി മന്ത്രം പോൽ -
 ശിരസ്സിൽ മുകളിലായ്.
 വൃത്തത്തിനുള്ളിൽ വീണക്കും
 വൃത്തങ്ങൾ രചിക്കുന്നോരിപ്പുകഷി,
 എന്ന കണ്ണാൽ ചികയുന്നല്ലോ,
 രോമകുപങ്ങൾ പോലും
 അതിൻ സാന്നിധ്യമറിയുന്നു !
 നീ തനെ -
 ചലിക്കാതെ ചലിക്കും ക്യഞ്ഞപ്പുകഷി
 ഉർപ്പിരിവുകൾ തന്ന
 കാണാപുടവുകൾ താണ്ടി താണ്ടി
 നീചുഴിഞ്ഞിങ്ങുനോൾ
 ആ മനം -
 അതേ മനം
 നിർഗ്ഗസ്യമാം സുഗസ്യം.
 ഹേ, വഗകുലരാജൻ !
 താഴ്ന്നു താഴ്ന്നു നീ പോരു
 എന്നുള്ളിൽ നിനക്കായി
 മറ്റാരു നീലാകാശം.
 വിസ്തൃത ചിദംബരം
 നിനക്കായ് തുറന്നിട്ടെ
 സപ്ത ജാലകം.
 ജീവൻ ചില്ലയിൽ
 വിശ്രാന്തിരൻ
 ദലമർമ്മരഗീതം -
 വതിക
 സഹസ്രപദ്മവും
 വിടരുമീ
 സപ്തനസന്നിഡ -
 നിമിഷാർഖബിന്ദുവിൽ -
 നിന്റെ മുകതയുടെ
 വജ്രഗീതവും ലയിക്കെടു.

കണ്ണുകൊണ്ട്

സന്തോഷ് നെടുങ്ങാടി

കണ്ണുകണ്ണങ്ങിരുന്നാലും
കണ്ണില്ലെന്നു നടിക്കുക
കാണാത്ത കാഴ്ചക്കൾ കൂടി
കണ്ടപോതൽ വിനിയോഗിക്കുക.

കണ്ണിൻവെട്ടത്തു നിന്നാലും
കണ്ണടച്ചിരുള്ളേറുക.
കണ്ടതും കേട്ടതും പിന്ന
മരന്മാറാൻ പരിക്കുക

വിയക്കുന്നുപ്പുനീർത്തേകി
വിതയ്ക്കുംകേശ്വരമാക്കയും
മാരകം രാസവർഷത്താൽ
വിഷസകലമാക്കുക.

പെറ്റുവീഴുന്ന കുഞ്ഞത്തണിൽ
കൊറ്റുന്തൽകാതെ കൊല്ലുക
വ്യുദഗ്രഹങ്ങളിൽ തള്ളാം
വയസ്സായ പിതാക്കലേ.

കൊള്ളയോ കൊലയോ ആകാം

തെളിവില്ലാതിരിക്കണം
തെളിവുണ്ടെങ്കിലോ പിനെ
കേസു നന്നായ് നടത്തണം.

സർബമോ പണമോ നൽകി
നീതിപീഠങ്ങൾ വാങ്ങണം.
ന്യായാധിപത്യാരാധ്യാനായ്
കൂളിപ്പിച്ചു കിടത്തണം.

അനുഗ്രഹം ചിലവിൽ തടാം
അനന്തനാക്കുള്ള ഭക്ഷണം
അങ്ങാടിയിൽ തോറുപോയാൽ
അമ്മയ്ക്കാവട്ട മർദ്ദനം.

അമ്മയോ പെങ്ങളോ വേണ്ട
വക്കേദങ്ങളങ്ങളെനെ
സഹായാളങ്ങളില്ലാതെ
പീഡിപ്പിച്ചു രസിക്കുക.

സത്യവും ധർമ്മവും വിൽക്കാൻ
നിത്യവും കൂടുന്നിൽക്കുക
വിറ്റുകിട്ടുന്ന തുടക്കല്ലാം
സരുക്കുട്ടക വോട്ടിനായ്.

സ്വാർത്ഥമോഹവിളംബന്തിൻ
വിദേശങ്ങളുകരുവാൻ
പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ തൻ
തല തല്ലി പൊളിക്കുക.

കണ്ണ് വെട്ടേത നിൽക്കില്ലും തൻ
കണ്ണടച്ചിരുളാകുക
കണ്ണതും കേട്ടതും പിനെ
മരന്നു മരവിക്കുക.

കണ്ണു കണ്ണെയിരുന്നാലും
കണ്ണില്ലനേ നടിക്കുക.
കാണിക്കില്ലും കേൾക്കില്ലും പിനെ
കൊണ്ടാലും നാം പറിക്കുമോ?

ആരണ്യകം

അർ. മനോജ് വർമ്മ

വെട്ടിലാക്കി വെളിപ്പുടുത്തും
മോഹമേകും മുക്തിയും
പലർ നടന്ന മഹാപമം, പടി
കാൽ പെടാക്കേണ്ണാനിലം.

എങ്ങുചെല്ലുമി, തറിവതാർ? വക -
യാമൊതുക്കാം വല്ലികൾ.
വിനയമോടെ വലത്തുവെച്ചേ
മരിക്കക്കാം മാമരം.
ചെറുമുളകൾ മെതിച്ചു ചിലതിനെൻ
യരുമയായ് തഴുകാം, വിടാം.
പലതുമാം - കൃതികൊർക്ക, കായറുക
മര, മതിൻ തണൽ പറ്റിടാം.

അന്തമിതിനെ, നെതനിലേക്കോ
വഴി നടത്തുകായകുമോ?
തന്നിലേക്കു തിരിച്ചുവെക്കുകയാവുമോ
വഴിയാക്കേയും !

ഇടയിടയിലിട തുർന്നു വനമിതു
തീർന്നു വെളിയിടക്കാണ്ങകയായ്
കണ്ണു കെട്ടിയ ജാലമിങ്ങനെ
തീർന്നു കളിയവസാനമായ്.....

എന്നു കരുതി നടക്കെ, നീർന്ന
മിച്ചിക്കു മുമ്പ് വിദ്യുതമായ്
നീല ഘനവഹിതാഭ്യാർന്ന
പടം വിരുത്തിയ കാടകം !

കപടം, ഇതു ശരിയല്ല, യെങ്ങെനെ
ഞാനിതിനു പുറത്തു പോം?
കുതരുമെന്നാടുരയ്ക്കുയായൊരു മരം:
ഇതേ വഴി, ജീവനും.
കാടുതനെ, മരം പറഞ്ഞു.
പിരിഞ്ഞു നിൽക്കുവതെന്തു നീ?
കുടുകിതിനൊടിഞ്ഞാം, വാഴ്ന്നു,
ലയിക്കു, മണ്ണിലുയിർക്കു നീ.

അതു വരേയ്ക്കു നടക്കു, പാറുക, നീനു -
കൈക്കിലുമൊടുവിൽ നീ
വേറിറക്കിയുയിർക്കുമൊരു മുള -
യായ് വളർന്നു പരക്കുക.

മരമിത്തേരു കാടു, കാടു
മരങ്ങൾ, കിളികൾ, മുഗങ്ങളും
പുഴുവു മീർപ്പുവു മരിയപായലും -
മതിലണ്ണക്കളും ഒക്കെയും.

ബലിയാട്ടുകൾ

കെ വി രാമകൃഷ്ണൻ

(ഹിമാലയത്തിലെ മൺതുമുടിയ അനന്തരശിവരങ്ങളിൽ
അതിർത്തിസംരക്ഷണത്തിനു നിയോഗിക്കപ്പെട്ട്, അകാ
ലത്തു പൊലിംഗ്തുപോയ ജവാഹാരുടെ ആത്മാക്ഷർക്ക്)

കവി ഭാവനയാവാം, മൺതു മാമലയിൽ തത്സ്-
കൊടുതാം നിടിലാശനിജാല സംയമം ചെയ്തും,
എന്നഗർജ്ജനധനധാനം ചിലന്നിലവിയിച്ചും.

ആർദ്രഗൈതളമുറനൊഴുകാൻ ഭാഗീരഥി
കാത്തിരുന്നീടും ജടാജുടം അവ്യക്തവേധാമ-
സീമയിലൊതുക്കിയും തപിപ്പു മഹാകാളൻ.

ആലയമായാൽ മുർത്തി വേണമെന്നാവാം കാവ്യ-
ഗീലം, ഉർവിതൻ നെടും വരന്പായ് മഹാകവി'
പാടിയ ഹിമാലയം, കൈലാസം ഭവക്ഷത്രം.

കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ആഴിതനാഴം തൊട്ടു
വഴിപോൽഡിക്കും കാത്തുകൊൾവതീ മഹാഭാഗ,-
നരിഭീഷണൻ, കാലവർഷകാരകനല്ലീ?

തന്നുടെ നെമ്പിന്നമ്പുയോജന വരഹോമ-
കുണ്ണംഡമുർജ്ജവലിപ്പിച്ചും, കാത്രേ കഴുകിക്കാൻ തീർമ്മ-
ക്കിണ്ടിയേന്തിയും, കാതിൽ നന്ദിയെ ധ്യാനിച്ചവൻ.

ഇഗ്രിരിവരൻ ചരതെയജചാമരം ചുട്ടും
ചക്രവർത്തിതാനെന്നും കല്പപനി!, സാക്ഷാദഷ്ട-
മുർത്തിയെ വരുത്തി,തതൻ പുതീയെ വേർപ്പിച്ചവൻ!
അവളോ പതിംവര; പ്രകൃത്യാംബയാലുലം-
കൃത, വാസിതമിനുകരംപോലാകവിത;
മിടിപ്പിൽ വുരാപാതമണ്ണി സോരകണ്ഠം നിന്നോൾ

തനുകാന്തിതൻ ശ്രാംപച്ചവിയും പഞ്ചാശിയിൽ-
സ്ഥലിയർപ്പിച്ചോൾ, പാതീമെയ് നേടിപ്പിനാകിയെ-
തനനതാക്കിയോൾ, അർദ്ധനാരിയായ
സ്വയം തീർന്നോൾ.

ഗഗനം സപ്തർഷിമാർ ഇന്നശനെ നയിച്ചേത്തി-
പ്പരിപുതമാക്കിനാർ, ഹോമസൗഗധ്യം തീർത്തതു
ഭൂവനങ്ങളും; ജാഗരുകങ്ങൾ ദിഗന്തങ്ങൾ.

ആദിമ പ്രകൃതിക്കും പുരുഷനുമൊന്നിക്കാൻ
വേദി തീർക്കയാൽ ചരാചരങ്ങൾക്കെല്ലാം ഏക-
മൂലമായ് ഹിമാലയം; അന്തിമ വിശ്രാന്തിയും.

താരകം, മർത്യൻ, മുഗം, പുഴു, മാമരം, മഹാ-
സാഗരം, ഇരുൾ, വെട്ടം, അനന്തം, അഹന്സകരൻ,
ഭൂ, പതംഗവും ഒരേ കുടുംബം പുലക്കാരും.

ഒരു പുൽക്കാടിത്തുണ്ടാനോടിന്താൽ
മഹാശ്വത്മ-

മടിവേർ ചീന്തും, ചിന്നം വിളിക്കുമരണ്യങ്ങൾ;
കടയും കടൽ, തീറ്റ തേടില്ലോ മുഗ്ഗേദ്രനും

കാലിലെ ചെറുവിരൽത്തുപത്തു മുള്ളേള്ളറാല്ലും
മാനവനുകലാകെ യെതിയും, കണ്ണിൽ കണ്ണിൽ
ചാലിടും, ചെവി മുട്ടും, തിരിസ്യും മുക്കിന്നറ്റം.

ഇപ്പെഖ്യത്തിനാഡി സംസ്കൃതിത്തെളിനാളം
തദ്യുദ്ധത്തിൽ തൊട്ടു കൊള്ളുത്തീ ഹിമപ്രസ്ഥം;
അതിരിത്തുനിൽ തിളങ്ങുന്ന ദിസ്ത്രിജമന്തം.

തന്നുമന്തനതരതലാന്തം; എഴിലും വെട്ടി-
തതിളക്കും കൊടുംതീയാണന്തരാതമാവിൽ; ചീറി-
തനനിക്കും ചുടുകള്ളിർ; മർത്യനു സുവന്നനാനു

ഹിമവാനോർപ്പും; തന്റെ നെണ്ണിലെക്കാടും നീല-
തന്നുപ്പും നെടുമന്തിൻ പരപ്പും ചുടുചോര-

അതിളപ്പും ഇംഗ്ലീഷ് അനുഭിമപ്പരും പൊയ്തതും³

ദേവകൾക്കെങ്ങാൽ കൗതുകം: പെരുമാളോ ദേവദേവനോ വന്നുമാർക്കലിവന്നുൻ? പോരി-ലാർ അടിയറവോതും എന്നു പാർത്തറിയേണം.

മത്സരം കൊഴുപ്പിക്കു, നിയതം കർണ്ണജപർ-ക്കുതാവം! ദ്യുർഖാർഷമാം സർവനാശകമാശേ-യാസ്ത്രങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് കെടുത്തരുളീ സഹസ്രാക്ഷൾ.

സഹതസാഗരങ്ങളും വരണ്ണു, കഷിതിജങ്ങ-ളസ്ഥികൾ പൊടിഞ്ഞുർന്നു; പിളർന്നു ഭൂമണ്ഡലം; നിന്നതംഭം കാറും; കത്തിവിഴുന്നു വഗോളങ്ങൾ

ചിതറിപ്പോകുന്നളീ ചോടുകൾ? - തിരിച്ചോരും-ശിതികണ്ണം തന്ന ലിംഗം പരിച്ചാർത്തറിയുന്നു, ചുടുചോരയിൽ വൈന മൺതിൽ അതുറയുന്നു.

പരിഞ്ഞു ചതുര്ഭുസാലോകങ്ങൾ, തല കീഴായ-മരിഞ്ഞു; പാതാളവും സത്യവും⁴ ഇടിച്ചുണി-ചൊരിഞ്ഞു രക്തം കക്കി അനന്തൻ ഫണം തല്ലി.

വില്ലുവെച്ചുപോയ വിധ്യു⁵ ശർവ്വനും.⁶ ദേവന്മാർത്ത-നൃജിജില്ലത്സാഹം - കൈകലാക്കിനാർ മഹാശസ്ത്ര-മെല്ലാവും, പകർന്നേകാം കലിതന്നറ്റേതാളം

മനുജരതിരിട്ടു മണ്ണു വേറാക്കും കൂറുൻ-മതിലാൽ, മണ്ണാൽ, പ്ലാരാവാരതതാൽ, പരസ്പര-മരിയാതകമാകു ആയുധപ്പൂരയാക്കും

നുറു യോജന നീറായൊടുക്കും സ്വഹിലിംഗങ്ങ-ളാണ്ണുപോലയലത്ത്, നുറുന്നുരോടുക്കി തതൻ-തുണിയിൽ തതിച്ചുത്തുന്നതു തിരിത്താരുക്കേണം.

നിമിഷാർഘത്തിൽ അജഗ്രതയമാളിക്കും രൂദ്ര-നിടിലാണി, ഇംഗ്ലീഷുലോകവുമാംത്തും ബൈഹ-പ്രളയം - നരൻ വെറും ബുദ്ധബുദ്ധം കാലപ്പെയ്തതിൽ.

അപ്പോഴും മഹാകാലനുർഭവരേതസ്തായ് നൃത്തം-വെയകകുമഗ്നിക്കും ലോകലോകാന്തമെത്തും റിമ-പത്തിക്കും താനേ കാവലെന്നു മാനവനുറ്റം⁸

പോരിക്കുന്നു പേരക്കുട്ടികൾ, പിതാക്കണ്ണേ-തൌരാഖ്യമരിയാതേതാർ, പെപത്തുകമേതും തിരി-ച്ചോരാതേയരിച്ചാത്മാഹൃതിചെയ്തടിയുന്നോർ

ഭൂതലംതിള്ളച്ചാരക്കടലാം ഹിമാദ്രിതൻ-
ചേതന പതഞ്ഞരുകീടുകിൽ. കാവൽബുലി-
യാടുകൾ, ബുധകർട്ടില്യങ്ങൾക്കു
തീനായ്ത്തീർന്നോർ.

ഈ യുർജജടിയൊന്നു കുടണ്ണതാൽ പാതാളാന്ത-
മടിവേരേഴും ഹിമപാളികൾ കടപറി-
ഞ്ഞടിയും, കഷിതി വെറും അന്തിമ തമോരന്ധ്യം.

1. കാളിദാസൻ (രഹ്യവംശവും കുമാരസംഭവവും ഓർക്കുക)
2. ചതുർഖാമഞ്ചളിലെ (ഹിമാലയത്തിലെ മറ്റിങ്ങളിലെയും) സപ്ത ജലഗ്രേസാതസ്യകൾ
3. ഹിമാലയത്തിൽ പച്ച വിഷംണ്ണവും ശിവനും തമ്മിൽ നടന്ന ആദിമ മഹായുദ്ധം
ശിതികണ്ഠംശ്യ വിഷംണ്ണാശ്വ ബലാബലപരീക്ഷയാ
അഞ്ചിപ്രായം തു വിജഞായ ദേവതാനാം പിതാമഹഃ
വിരോധം ജനയാമാസ തോയ സത്യപര്മീക്ഷയാ
വിരോധേ ച മഹായുദ്ധ - മലവദ്വാമഹർഷണം - വാല്മീകീ രാമാ
യണം - ബാലകാണ്ഡം - 74 - 14 -15
4. സത്യം - സത്യലോകം - ചതുർശ്ശലോകങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മുക്കളിൽ വർത്തിക്കുന്നു
5. വിധു - വിഷംണ്ണ (എല്ലാം ചെയ്യുന്നതിനു സമർമ്മൻ - ശിവൻ എന്നു)
6. ശർവൻ - ശിവൻ (പ്രളയാരംഭത്തിൽ ലോകത്തെ ഹിംസിക്കുന്നവൻ)
7. പത്തി - നിര (സൈന്യവിലാഗം, കാവലാർ എന്നും)
8. ഉന്നറം - അഹങ്കാരം

കവന ക്രമുണ്ടി

സാക്ഷി

പി.ആർ. വിജയകുമാർ.

ന്ത്യം.

കുറഞ്ഞത് ആടി ഉയരമുണ്ടാകും.
കരിഞ്ഞ കരുനാസുപോലുള്ള മുടിയിഴകൾ.
കണ്ണുകൾ കലങ്ങിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ട്.
അയാൾ ഇന്നലെയും വനിതുനു. എന്നു പറയുമ്പോൾ അ
തുടർപ്പുന്നതെന്തിന്? ഇനിയും മനസ്സിലായില്ലോ? എങ്കിൽ ഒരു
എക്കദേശ രൂപം കൂടി ഇതാ.....

മെല്ലിഞ്ഞിട്ടാണ്. അതെ, അധികം വണ്ണമില്ലാതെ. കരുപ്പു നി
റം. നല്ല എണ്ണക്കരുപ്പ്. മുൻനിരയിൽ ഒരു പല്ല് ഇല്ല. കാൽവഴുതി
വിണ്ണപ്പോൾ പോയതാവാം. അടിപിടിയിൽ തെറിച്ചു പോയതാ
വാം. കൂത്രിമപ്പല്ലു വെച്ച് അവിടം പ്രതിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്കി
ലും എണ്ണക്കല്ലും പറഞ്ഞാൽ ഇളക്കും.

പിനെ, എപ്പോഴും മുഖിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളെ ധരിക്കു. ചെരു
പ്പ്. ഓ അതു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല കൈട്ടോ. എന്തോ കാലിൽ ഉണ്ടണോ ഈ
ലുണോ പറയാം.

സന്യുമയങ്ങുമ്പോഴേ ആൾ പുറത്തിരിങ്ങു. മുന്നു തവണ
വന്നതും അപോചാണ്.

കണ്ണടയില്ല. പുള്ളിക്കാരൻ അതിരെ ആവിശ്യമില്ല. പ്രായം
മുപ്പതുകളുടെ അവസാനമാകണം സൃക്കംമദ്ദുഷ്ടി. അല്ലെങ്കിൽ ക
റന്റ് പോയ സമയത്ത് രൂപരെ ചായപ്പീടികയിവുലിരുന്ന് വടക്കോ
ട്ടുള്ള വഴിയിൽ വന്നുനിന്ന് ബന്ധ് കോലശിയിലേയ്ക്കുള്ളതാണ്
എന്ന് അയാൾക്ക് എങ്ങനെന കൃത്യമായി പറയാൻ കഴിഞ്ഞു!.

കയ്യിൽ എണ്ണതാക്കയോ ഉള്ളതായി ചിലർ കണ്ണുവെന
ല്ല ചിലർ പറയുന്നത്. ശരിയാണ്

எரு கார. !

மோண்டானோ எதரண்டானோ அரியாத்த ஸுட்டுஸமாய என். ஹருதலமுர்ச்சுதூந்த. அரூங் அரூங் போலெ.

ஒளூங் பிவஸா தாராவுக்பூவக்காரன் வேவஸுயூரெ எஸ்தி நறிகில் சென் அயாச் கூடுதலில் னினு ரெஜு தாராவிள் கு என்றுண்ணே கூனினென்டடுத்து. ஏருகைதெயில் தனை ரெளெண்டும் தூண்டி.

ஏதோ பூற்புவெவராயு தீர்க்குஙபோலெ வலதுகைகள் ழிலெ கார உழற்குதானு. எரு மின்த பிளாச் போலெ.

தலயரு ரெஜு தாராவு குன்றுண்ணீச் சென்தில் கிடனு பிட ஆ.. !

அபோச் அரு உள்ளாயிருநிலூ ஏநாலூ பரின்தத்?

பரியு, வேவஸு தனை ஸமலத்துந்தாயால் போலும் ஏ எனு செறுாநாவும்?

பிலபோச் மூனு நாலு தாராவு குன்றுண்ணீச் கூடி... அது தனை

தொன் ஸ்கூலில் பரிக்குன காலத்த தனிக்கு பூரியிலே க்க முட வாணியபோச் ரெளெண்டு கூர்ச்சு தன் ஏநை வணவிச்சு திக் வேவஸுயூமாயி உள்ளாய வஶக், வாபு வந் அடிப்பிடியிலென்தியத், கை மன்றில் கிடனு பூக்குத்து.

ஏக்கிலும் அதேக்குரிச்சு எனும் அருரோடும் பரியான் படிய அவசரமல்லலோ ஹத்.

அடுத்த மூன்றாலு ராத்ரிக்கலில் கூடி னண்ணீ அயாலெ காத்து. பிடிக்குடாநாகும் ஏநா ப்ரத்யாஶயோட. ஸபா முதல் அர்வுராத்ரிவர. ஆரெ, ஸ்பின்டிங் மிலிலெ செங்கள்லுத்தன போச் கன் பிடிச்சு தலயும் வீர்த கள்போலுக்கும் முதுகில் நிர்வை மன்றின் கள்ளுமாயி னண்ணீ என்னாநாயி வசிய திகிலெ கூடுக்காட்டில் னினும் தென்னீர்தோபூக்கலில் னினுமாயி வெரும் கைதேயாட பிறின்றுபோயி.

நாக் டீதியிலமருக்கதொன்.

எனு ரெஜு ஸஂவெண்ணீச் கூடி பூரித்துவநு.

ஏரிடத்த வெரங் பதிச்சு நாலரபவஞ் ஸர்ண்டுமாலயான் கலவுபோயத. மரொரிடத்த பதிமுனு செயுபாடுண்ணீச் செரு ராத்ரியில். பின்னார்டிடத்.....

உள்ளநு ப்ரவர்த்திக்காநுஷ்ட ஸமயமாயிரிக்குனு.

ஏந்தீ குடையுஷ்ட மரு நாலுபேரும் பகேசு, அரைது ஏரு த வள போலும் கள்கிடிலூ. மூனு தவள அயாச் வங்போட்டும் க ள்கிடுஷ்ட ஏரே ரெயீ னொன் மாதும். அரைது கூரிச்சுஷ்ட ஏரேகுடே ஶருபம் அதுகொள்ளுத்தன பூருவட்டத்துஷ்டவர்க்க நல்கேளே பூ மதல ஏநிக்குவநு சேர்நு.

இஸாவ் மூல்க்கயையெ மகச் ஸீநதின்றி நிக்காப் நிஶு யிச்சு முனே முந் பிவஸமே அருயுஷ்டு. காரூங் பூரித்தின்திடு போலுமிலூ. மூல்க்கக்கூ கிடிய கத்துவாயிச்சு கூடும்பும் எந்த கா தெட்டித்திச்சு போயி.

கவன கழமுடி

പയ്യൻ റാസൽവെമയിൽ തനെ. പകേഷ് അത് പിടികൂടിയിട്ടുള്ളതാർ. അത് പുതിയത്. രിശോധിച്ച് തീർപ്പുകൽപ്പിച്ച ആസ്പദത്രിയുടെ പേരുവരെ!!

മകളുടെ ഭാവിയോർത്തൽ അറിയിക്കുന്നു എന്ന് മാത്രം. അവസാനം തീരുമാനം മുല്ലാകയെയുംതു തനെ.... കത്തവസാനിക്കുന്നു.

സംശയിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

അയാൾ അന്ന് സന്ധ്യക്ക് രൂദ്രൻ്റെ ചായപ്പീടികയിലിരുന്ന് ഒരു ബജി ചവച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യം അതായിരുന്നല്ലോ. റിസാക്കു മുല്ലാക്കടെ മോക്ക് ആളായി നിം!

സെച്ചു?

നിക്കാഹ്.

ഹേയ് !

തനെ, പൊറത്തുന്നാ.....

രൂദ്രൻ്റെ ചായപ്പീടികയിലിരിയാതെ സംഭവങ്ങൾ നാട്ടിൽ നടക്കില്ല. ജനനം, മരണം, വിവാഹം, നാട്ടിൽ ആരെങ്കിലും പത്താം തരം ജയിച്ചതുവരെ.

പുതിയ ആളുടെ വർത്തമാനം കേട്ട രൂദ്രനും ചായക്കോപ്പു യുമായി നിന്ന് വാ പൊളിച്ചു പോയി.

ചായപ്പീടികയിൽ ഒരു സന്ധ്യക്ക് കയറിവന്ന ഓരാൾ ഒന്നര ഫോർമാറ്റവലോങ്ങ് മാത്രം അപ്പുറിത്തുള്ള സീനത്തുമൻസിലിലെ രഹസ്യങ്ങൾ പറയുന്നു! ഒരു വെള്ളപാടു പോലെ.

അതിന്റെ മുന്നാം നാളാണ് കത്ത്. സംശയിക്കാതിരിക്കുന്ന തെങ്ങനെനെ?

ഞാൻ മനസാ താലോലിച്ചു നടന്നിരുന്ന സൗന്ദര്യത്തിടന്നാണ് സീനത്ത്. അല്ലെങ്കിൽ റിസാവ് മുല്ലാക്ക മോൾക്ക് തിരക്കിട്ടോരു നിക്കാഹ് ഏർപ്പുടാക്കേണ്ടല്ലോ. എൻ്റെ മനസ്സ് മുല്ലാകയെയാണ് കൂട്ടപ്പെടുത്തിയത്.

അനു പുലർച്ചേ കോലഴിയിലെ അച്ചുപ്പേട്ടുന്റെ തെങ്ങിന്റെ പറമ്പിൽ നിന്നു പറമ്പിന്റെ നടുക്ക് കൂട്ടിയിട്ടിരുന്ന കൃത്യം നൂറ്റു ബെബ്രെത്തു തേങ്ങ, ദുരെ മാറ്റിയിട്ടിരുന്ന നമ്പരില്ലാത്ത ഒരു ദേശോദ്ധാനിൽ കയറിക്കിടന്ന് യാത്രയായി.

വാനിനൊപ്പും ധൂതിയിൽ നടന്നും ഓടിയും വളവുതിരഞ്ഞ അപ്രത്യക്ഷമായ, നീണ്ടുമലിഞ്ഞയാൾക്ക് ആരിടിയോളം പോകം തോന്നുമെന്ന് അച്ചുപ്പേട്ടുന്ന് ആണെയിട്ട് പരയുന്നു. !

ഒരു നാട്ടുകാരൻ എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള എൻ്റെ മറുപടി പക്ഷേ, രൂദ്രൻ്റെ ചായപ്പീടികയിൽ ബെച്ചുതനെ ഞാൻ വ്യക്തമാക്കാതിരുന്നില്ല.

- ഇരുട്ടിൽ, അതും ഉറക്കച്ചുടവോടെ കണ്ണഭേദാനും കൃത്യമായിരിക്കണമെന്നില്ല. കണ്ണുബെട്ടുന്ന സമയമാണത്. പിന്നെ, മഞ്ഞുപെയ്യുന്ന രാത്രിയും! ഞാൻ പറഞ്ഞു നിർത്തി.

അല്ലെങ്കിൽ ഞാനെങ്ങനെനെ പറയേണ്ടിയിരുന്നില്ലോ. അവിടെ നിന്നല്ല നാട്ടുകാരിൽ ഒരു സംശയം മുളപൊടിയത്.

വായനാമുൻ
കമാവധനക്കൾ

കുടൽപ്പരവും

ഡോ. അമീന് നിരങ്ങൾ

ഭി വനയും യാമാർത്ഥവും ഇടകലർത്തി ഇന്ത്യബാല നെയ്ത ടുത പതിനൊന്നു കമ്പകളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘മുക്തിപരവം’. തലക്കെടു സുചിപ്പിക്കുന്ന പോലെതന്നെ തങ്ങളനുഭവിക്കുന്ന സംഘർഷങ്ങൾ നിമിഷാർഥം കൊണ്ട് അലിയിച്ചു കളയാൻ പ്രാപ്തരായ കമാപാത്രങ്ങളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലെത്തിരുന്നു.

“കുടമുടയുണ്ടാൻ ഘടകാകാശം ചിദാകാശത്തിൽ ചേരുന്ന പോലെ ഈ കമ്പകൾ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ ലഭിച്ചു ചേരണം” എന്ന നല്ല ആഗ്രഹമാണ് ഇന്ത്യബാലയ്ക്കുള്ളത്. ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ തന്നെന്നാണ് കമാനുഭവങ്ങൾ എന്ന സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തൽ ഓരോ കമ വായിക്കുണ്ടാണും ഉള്ളാലെ അനിയുന്നുമുണ്ട്. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ട് എളുപ്പമാണോ എന്ന ഈ വിമലികരണ പ്രക്രിയ എന്നാലോചിക്കുണ്ടാൻ തരഞ്ഞെരുവിക്കാതിരിക്കിയിരുന്നു.

വത്യസ്ത വ്യക്തിത്വങ്ങൾക്കിടയിലും പൊതുവായി പുലരുന്ന ചില ആഭിമുഖ്യങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ മുഖ്യം ജീവിതത്തിന്റെ നശ രാവസ്ഥരെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യമാണ്. തനിക്ക് പരിപിതമായ അതരീക്ഷത്തിൽ നിന്നുതന്നെ അത്തരം കമാപാത്രങ്ങളെ കണ്ണെതാൻ എഴുതുകാരികൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കൈയ്യിലിരിക്കുന്ന പേരന ഒടിച്ചുനുറുക്കിൽ വെളിച്ചതിലേക്കു കുതിക്കുന്ന സതി, മനസ്സിലെ മൺവിഗ്രഹമണ്ണതു പോയതിൽ വേദനിക്കുന്ന സത്യന്തപത്രപ്രവർത്തകൻ, ഉള്ളിൽ തീനാസൃഷ്ടികൾ വേരോടിയപ്പോൾ മടിയിലെ നോട്ടുകൾ മേശമേലിട്ട് മക്കളെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞ് കള്ളുഷാപ്പിൽ നിന്ന് ഇങ്ങിയോടിയ മദ്യപാനിയായ അച്ചൻ, അതീവ ശ്രദ്ധയോടെ കട

കവന കൗമുഖി

നു പോകേണ്ട ഒരു നൃത്തപ്പാലമാണെന്നു ഭാസ്യത്വമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ സുഖ്യരാമൻ എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്തരായ കമാപാത്രങ്ങൾ. സവിശേഷ വ്യക്തിത്വം പുലർത്തുന്ന അവരേരുത്തരും സക്രീം മായ ജീവിതച്ചുറുപാടുകൾ ഉള്ളവരും. എന്നിട്ടും കൈപ്പിടിയിൽ ഒരുക്കി നിറുത്താനാവാത്ത എന്തോ ഒന്നാണ് ജീവിതം എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ അവർക്കാവുന്നു. സത്യസന്ധമായ ഈ ആവിഷ്കാര ചാതുരി കമാപരിസരത്തെ തെളിമയുള്ളതാക്കുന്നു.

കമയുടെ രൂപഭാവഭ്രതയെക്കാൾ പ്രമേയത്തിനു പ്രാഥുവ്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്ന രീതി പല കമകളും അനുവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാവടിച്ചിന്ത, വഴിമാറ്റം, പകർന്നാട്ടം മുതലായ കമകൾ ഉദാഹരണം. സാത്യ്യും, സ്വന്നഹരാ, വാത്സല്യം, പ്രണയം എന്നിങ്ങനെ വെവിയുമെന്തിയ ജീവിതരേഖകൾ ഈ കമകളിൽ അനന്മാവുതമാവുന്നു എങ്കിലും കമപരിഞ്ഞു തീർക്കാൻ വല്ലാത്താരു തിട്ടക്കം ക്രമാകൃതിനുണ്ടോ? നിമിഷ നേരം കൊണ്ടാലേ സംഭവങ്ങൾ പുരോഗമിക്കുന്നതും കമ അവസാനിക്കുന്നതും.

കാലം ക്രക്കിയെറിഞ്ഞെത തുസ്പു, ഒടുവിൽ പരിച്ചിട്ടും പനിനിർബന്ധി, ഉണങ്ങിയ മുറിവുകളിൽ പൊടിയുന്ന ചോര, കൂടം ത്തിലെ പേമാരി എന്നിങ്ങനെ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നിട്ടും പാലിച്ചിരിക്കുന്ന കണിശത്യും മനോഹരിത്യും എടുത്തു പറയേണ്ടതു തന്നെ. കമാസനർഭങ്ങൾക്ക് ഉള്ളജ്ഞമെകാൻ ഇത്തരം ഭാഷാരിതിയ്ക്കാവുന്നു. ഓരോ കമയ്ക്കും അനുയോജ്യവും അർമ്മപൂർണ്ണവുമായ എഴുത്തുരീതി ഭ്രവ്യം സ്വപ്നങ്ങൾവുമാണ്.

(“മുക്തിപരമ്മം”- ഇന്ത്യബാല,
പുർണ്ണപ്പള്ളിക്കോളംസ്, കോഴിക്കോട്.)

വായനാമുൻ
കമാവായനക്കൾ

നോക്കുകുത്തിയും ചപ്പിലപ്പുത്തേള്ളും

ജി. കെ രാമമോഹൻ

പ്രിലപ്പുതം ഒരു വള്ളുവനാടൻ ബിംബമാണ്. നോക്കുകുത്തി യാക്കട്ടെ ദൃഷ്ടിയോഷ്ഠതിനായി കുത്തിനിർത്തിയ വികൃതക്കോ ലഭ്യമുണ്ട്. മോഹൻദാസ് ശ്രീകൃഷ്ണപുരത്തിന്റെ കമകളിലാ കടക ഇര രണ്ടു ബിംബങ്ങളും അനുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടുന്ന മനുഷ്യ രൂപ പ്രതീകങ്ങളായി മാറുന്നു. ആർക്കുട്ടത്തിൽ ഒരുപ്പെട്ടു പോയ വരാൺവർ. അതുകൊണ്ടാണ്ടോള്ളോ ആദ്യ കമയായ ‘നോക്കുകുത്തിയും ചപ്പിലപ്പുത്തേള്ളും’ മെന്ന കമയിലെ തൊഴിലാളികളുടെ മന സ്ഥിരത്വം അഞ്ചേന, പട്ടണത്തിൽ നിന്നു മടങ്ങിവന്ന പരിഷ്കാരിയായ മകൻ അടങ്കിയെയാതുങ്ങി ഒരു മുലയ്ക്കിരിക്കുവാനുപദേശിക്കുന്ന ത്. ‘ഭാഗ്യനേഷണപരിക്ഷകൾ’ എന്ന ഫുദയസ്പർശിയായ ഒരു കമയുണ്ടീ സമാഹരത്തിൽ. മാനസിക വളർച്ചയെത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ചെറിപ്പക്കാരനെ മനസ്സാടുന്ന സീക്രിട്ടിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗ്യലക്ഷ്യ മിയുടെ കമയാണിത്. ആദ്യരാത്രിയിൽ ‘എനിക്ക് അഞ്ചേന്റെ കുടുംബം യുണിജൻസം’ എന്ന കൊഡ്യുന്ന ഭർത്താവിനോടു ‘ഇന്നു മോഹന്റെ ദുത്യു എന്നാണു കിടക്കുന്നത്’ എന്നു സ്വദമ്പരായി പറയുന്നു അവൾ. തുടർന്നു തിരു ചുരുത്താത്ത മുലകൾ അവൻ്റെ വായിൽ തിരുക്കിക്കൊടുത്ത് താരാട്ടു പാടിയുറക്കുന്ന ഭാഗ്യലക്ഷ്യമിയെയാണ് കമാക്കുത്തു കാട്ടിത്തരുന്നത്.

അവിസ്മരണിയമായെന്നു ജീവിത സന്ദർഭമാണിത്. മലയാള ചെറുകമയിൽ ഇതേവരെ ആരും വരച്ചുകാട്ടിയില്ലാത്ത അവിശ്വസനിയമായെന്നു രംഗം. ഇതുപോലെ ഏറെ വശ്യമായെന്നു രംഗമാണ് ‘ഒഴിഞ്ഞ കാതുകൾ’ എന്ന കമയിലുമുള്ളത്. ഓഫൈസിലെ സഹപ-

വർത്തകരെ ചേർത്ത് ഇല്ലാകമ സന്തം സഹപ്രവർത്തകൾ തന്നെ മെന്തുണ്ടാക്കിയതുകേട്ട് തളർന്നു വീടിലെത്തുന രെത്താവ്. ഒ ട്രാഡാശാസനത്തിനായി ഭാര്യയുടെ മാറിൽ കൊച്ചു കുഞ്ഞിനെ പോലെ പറിച്ചേർന്നു അയാൾ. അപ്പോൾ സ്വഗതമെന്നോനും അവർ പറയുന്ന ഒരു വാചകമുണ്ട്. ‘എൻ്റെ ചെറിയ കൂട്ടിയെക്കാൾ പാവമായിപ്പോയല്ലോ ഈ വലിയ കൂട്ടി. സാരല്ലെ എന്നങ്ങങ്ങെയൊന്നും കരുതിട്ടില്ലോലോ’, എന്ന്. തുടർന്ന് തന്റെ കൈവിരൽ തട്ടി തന്റെ ‘വലിയകൂട്ടിയെ’ ഉറക്കുകകുടി ചെയ്യുന്നു അവർ.

മറുള്ളവർ കാണാത്തതു തന്റെ മനക്കണ്ണിൽ കാണുകയും അതുഅനുവാചകരുമായി പങ്കുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് യമാർത്ഥം ഏഴുത്തുകാരൻ, അമധ്യവാക്യകാരൻ. ഓരോ ക്രമയും അയാൾക്കാരു കണ്ണഭത്തലാണ്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ‘സപ്പനങ്ങളുടെ പുസ്തകം’ രചിച്ച് ‘വാടകവീടുകളിലെ’ കൊഴിഞ്ഞുപോയ ദിനങ്ങളെ നമുക്കു കാട്ടിത്തരുന്ന മോഹൻദാസ് ശ്രീകൃഷ്ണപുരം കുറേ പായാരങ്ങളുടെ കെട്ടല്ല നമ്മുടെ മുന്നിൽ തുറന്നു വെയ്ക്കുന്നത്. മറിച്ച് അതോക്കെ നമ്മുടെ ഒഴിവു കാതുകൾക്ക് ആശാസത്തിന്റെ മധുകണമാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എതായാലും അനുവാചകലോകം എത്രയോ മുന്നു തിരിച്ചറിയേണ്ട ക്രമാകാരനായിരുന്നു മോഹൻദാസ് ശ്രീകൃഷ്ണപുരം.

(ക്രമകൾ, മോഹൻദാസ് ശ്രീകൃഷ്ണപുരം.
പുസ്തകം, കോഴിക്കോട്. വില: 75 രൂപ)

വായനാമുൻ
ക്രമാവധനകൾ

സ്നേഹപുരുഷം

ജി. കെ റാമമോഹൻ

ജീ വിതത്തിൽ പലപ്പോഴും ചില അവിചാരിത വഴിത്തിൽവുകൾ ഉണ്ടാവണ്ണെങ്ക്. അതിനിടയിൽ ചിലർക്കു മേൽവിലാസം ന സ്വന്തപ്പെടുന്നു. വടക്കോട്ടുള്ള വണ്ണി പോയിക്കൊഴിയുന്നതോടൊത്തു എന്ന് കാറ്റിരുന്നെങ്കിലും ശ്രേഷ്ഠിപ്പുകൾക്കിടയിൽ അവസാനത്തെ കൈക്കരുഞ്ഞു പതിയാറുള്ളത്. ജാനമ്മ കുഞ്ഞുമ്പിയുടെ ‘സ്നേഹ പുരുഷം’ എന്ന ക്രമാസമാഹരത്തിൽ ജീവിതത്തിലെ ഈ വഴിത്തിൽ വുകളെങ്കെ നമുക്കു കാണാം. ‘അവിചാരിതം’ എന്ന കമയിലെ അംബുജവും ‘സഹിയ സംസാരിക്കുന്നു’ എന്ന കമയിലെ സഹിയയും ‘മരുക്കാറ്റിലെ’ ബാബാ ഗ്രാവിറ്റും ‘വടക്കോട്ടുള്ള വണ്ണിയിൽ’ എന്നെല്ലാക്കെ അ വഴിത്തിൽവുകളിൽ ഇടരി നിന്ന് വർ. ചിലരാകട്ട വിധി തീർത്ത തടവറയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു പോയവരാണ്. മറ്റു ചിലരാകട്ട തടവറയുടെ ഇരുൾ മൂലയിൽ ഒടുങ്ങിപ്പോയവരും. ലഭിതമായ ശൈലിയാണ് ജാനമ്മ കുഞ്ഞുമ്പിയുടെത്. ഈ ശൈലി അനുവാചകനെ ഏകിക്കലെം മുഖിപ്പിക്കുന്നില്ല.

(കമകൾ, ജാനമ്മകുഞ്ഞുമ്പി,
പുംബു, കോഴിക്കോട്. വില: 55 രൂപ)

വായനാമുദ്ദി

കമാവായനകൾ

അജയൻ അമരൻ കൊന്നതാർ?

ജി. കെ രാമമോഹൻ

ജയൻ അമരൻ കൊന്നതാർ? എന്ന കമാപ്പസ്തകത്തിൽ **(ഭാ)** ജി.ആർ ഇന്ത്യഗോപൻ പതിമുന്നു കമകളാണുള്ളത്. ഓരോ നും അനാവരണം ചെയ്യുന്നത് ദരുപദ്ധതിക്കായ ചില സമസ്യകൾ. ഇന്ത്യഗോപൻ കമകളുടെ ശീർഷകങ്ങൾക്കുതന്നെയുണ്ട് പുതുമ. ‘കാറ്റിന്റെ ചിലമ്പുന ശബ്ദങ്ങൾ’ ഇതാലും, ‘ഔദ്യോഗിക്കേ ഏക’ ആയാലും പുസ്തകത്തിന്റെ ശീർഷക കമരായ ‘അജയൻ അമരൻ കൊന്നതാർ?’ ആയാലുമൊക്കെ വായനക്കാരെ വായനയുടെ ലോകത്തെക്കാകർഷിക്കാൻ പരുംപത്രം. അവിടെ പ്രവേശിക്കുന്ന വായനക്കാരൻ ഒരിക്കലും നിരശപ്പെടുന്നുമില്ല. ചടുലമാണ് ഇന്ത്യഗോപൻ ഭാഷാശൈലി. അനുവാചകനെ ഉദ്ഘേഷത്തിന്റെ മുൻമുന്നിൽ നിർത്തുകയും ഒപ്പം സംഭവത്തിന്റെ വൈകാരികത ഒട്ടും ചേരൻ നു പോകാതെ നോക്കുകയും ചെയ്യുക - കൂത്തഹസ്തനായ ഒരു ശുത്രകാരനു മാത്രം സാധിക്കുന്ന മാനനിക സ്പർശമാണത്.

‘കൊള്ളക്കെപ്പുത്ത് ഇസാധി’ലെ അച്ചുപ്പുനും, ‘കാറിൽ ചിലമ്പുന ശബ്ദങ്ങൾ’ അഭിലൈ ഹൃസ്യയിനും, അമരയുടെ തുടക്കയിലും വേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്ന ‘തുടക്കയല്ല’ എന്ന കമരിലെ കൂഴി വെട്ടുക്കാരൻ കൊച്ചുപ്പേശിന്റെ മകൻ രാജപുന്നും വരെ എത്രയെത്ര കമാപാത്രങ്ങൾ. ഇവരെല്ലാം അനുവാചകരന്റെ ഒപ്പം സഖ്യരിച്ച് അവനെ ത്രസ്സിപ്പിക്കുന്ന ചില ജീവിത റംഗങ്ങളിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു.

(കമകൾ, ജി.ആർ ഇന്ത്യഗോപൻ
പുർണ്ണപ്പൂരിക്കേണ്ണൻ, കോഴിക്കോട്, വില: 75 രൂ.)

വായനാമുൻി

ക്രമാവധികൾ

ജീവിതസ്പർശിയായ കമകൾ

ഡോ. ഉണ്ണി ആമപ്പാറയ്ക്കൽ

വിതരത അതിന്റെ എല്ലാ തീക്ഷ്ണതയോടെയും ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സാഹിത്യരൂപം ചെറുകമയാണെന്ന് ചിലപ്പോൾ തോന്തിപ്പോ കുന്നു. വലിയ ജീവിതത്തെ ചെറിയ ചിമിഴിലേകൾ ഒരുക്കും സ്വീകരിക്കുന്നു. അതിന് അപൂർവ്വമായ ശോഭയും കരുതുമുണ്ടാവുന്നു.

ചുരുക്കെഴുത്തിന്റെ ചാരുത വാചാടോപത്തിന് ഉണ്ടാവുകയില്ലപ്പോ... ചില കമകൾ വായിക്കുന്നോൾ ജീവിതത്തോട് ചേർന്നുനില്ക്കുന്നതായും, ചിലപ്പോൾ ജീവിതത്തിൽ അലിന്തുചേർന്നതായും അനുഭവപ്പെടുന്നു. കമരയശുത്തിന്റെ മർമ്മമരിഞ്ഞവ എൻ്റെ വെളിപ്പെടുത്തലുകൾ എഴുത്തിനെ കവിന്തുനില്ക്കുന്ന വെളിപ്പാടുകളായി മാറുന്നതുംകാണാം. തോപ്പിൽ മുഹമ്മദ് മീരാരുമാൻ കമകൾ വായിക്കുന്നോൾ ജീവിതത്തിനകത്തുപെട്ടവരുമാൻ ഞെടലാണുണ്ടാവുന്നത്.

മുഹമ്മദ് മീരാരു പത്തു കമകളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘അനന്തശയനം കോളനി’. പഴയ തിരുവിതാംകൂരിൽ ജനിച്ച മുഹമ്മദ് മീരാന് മലയാളവുമായി വളരെ അടുത്ത ബന്ധമാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമകൾ മറ്റാരു ഭാഷയിലേതാണ് എന്ന തോന്നല്ലെങ്കിലും. വിവർത്തകനായ ഷാഫി ചെറുമാവിലായിരോട് അതിന് നന്നാ പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഈ സമാഹാരത്തിലെ അവസാനത്തെയും ഏറ്റവും ചെറുതുമായിട്ടുള്ള കമ ‘പെരുന്നാൾ പിറ’, ഒരുപക്ഷേ മീരാരു ഏറ്റവും നല്ല ചെറുകമയായി കണക്കാക്കാവുന്ന ഒന്നാണ്. കരുണാമാൻ ഈ കമയിലെ അംഗിരം. പെരുന്നാൾ തലേന്നതോട് പെരുന്നാൾ ദിനത്തിന്റെ അദ്യപാതിവരെയുള്ള കാലമാണ് ഈ കമയിൽ ആവിഷ്കൃതമായുന്നത്. ഒരു കൂടുംബത്തിന്റെ ഭദ്രന്മാം മുഴുവൻ ഈ ചെറിയ കാലത്തിനകത്ത് ക്രമാകാരൻ ഒരുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. സമുദ്രായത്തിനുവേണ്ടി മരിച്ചവരുമാൻ കൂടുംബം പെരുന്നാൾദിനത്തിൽ പട്ടിണികിടക്കുന്നത് ആരുമരിയുന്നില്ല. ജീവിതം വഴിമുട്ടുന്നോൾ കടനു കടക്കവന ക്രമുണ്ടി

ലായിമാറുന്നു. കടൽ കടത്തേണ്ടോൻ രക്തസാക്ഷിയായി മാറിയ പ്ലോൾ ജീവിതം ദുരന്തപുർണ്ണമായി. കമ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന ജീവിതദൃഢതം ചില ചോദ്യങ്ങൾ സമുഹത്തിനുനേരെ ഉയർത്തുന്നുണ്ട്.

നഗര-ഗ്രാമ വാദങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതാണ് ‘അനന്തശയ നം കോളൻ’ എന്ന കമ. കോളനികളുടെയും എഴുറ്റുകളുടെയും സമുച്ചയത്തിനകത്തുപെട്ട ഗ്രാമീണൻ വഴിയറിയാതെ, ദിക്കരിയാതെ, തനിക്കു കാണേണ്ടവരെ തിരിച്ചിറിയാതെ നടംതിരിയുന്നോൾ നാഗരികൻ തന്നിലേക്കുതെന്ന മുഖം തിരിച്ചവനായി നിലകൊള്ളുന്നു. തുരുത്തുകളായി മാറിയ പുതിയ മനുഷ്യനെയും പുതിയ കാലഘട്ടങ്ങളും ഇക്കമ അനാവരണംചെയ്യുന്നു. അയൽക്കാരനെ പ്ലോൾും അടുത്തിരിയാത്ത നാം സയം ദീപായിമാറിയിരിക്കുന്നു.

പുതിയ തലമുറയും പഴയ തലമുറയും തമിലുള്ള പൊരുത്തപ്പെടായ്ക്കർ ചില കമകളിൽ കാണുന്നു. വാർഡകൃതിയിൽ ഒറ്റപ്പെടൽ, അസഹനിയമായ ഏകാന്തത്, മരണത്തിൽനിന്ന് ക്രൂരസാന്നിഭ്യം, വാർഡക്കൃതിലും ജീവിതത്തിൽനിന്ന് പ്രാരാബ്യങ്ങളിൽ പെട്ടേണ്ണവൻ്തെ ദേശന്തി..ഇങ്ങനെ മീരാൻഞ്ചേരി കമകൾ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് തന്നിപകർപ്പുകളായി മാറുന്നു. വാർഡക്കൃതിയിൽ നിരാലംബവത് വടക്കെല്ലാടി, സന്നിധിയിൽ, പിൻഗാമി, ഉമ്മയുട രൂഹ, കാലത്തിൽനിന്ന് ആവർത്തനം എന്നീ കമകളിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. രോഗശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന പിതാവിനെ കാണാനെന്നതുനാം മകൾ ആശക്കപ്പെടുന്നത് പിതാവ് മരിക്കുന്നതില്ല; മരിക്കാൻ വൈകുന്നതിലാണ്. പുതിയ കാലം മകളുടെ ചീതകളെ എത്രമാത്രം സ്വാധീനിക്കുന്നുവെന്നും എത്രമാത്രം ഭീകരമാണ് സമകാലീന ജീവിതമെന്നും ഈ കമ വെളിവാക്കുന്നു.

ഗ്രാമീണജീവിതത്തിൽനിന്ന് തെളിമയാർന്ന ആവിഷ്കാരംകൊണ്ട് ശ്രദ്ധയമാണ് മുഹമ്മദ് മീരാൻഞ്ചേരി ‘അനന്തശയയനം കോളൻ’ എന്ന കമാസമാഹാരം. ഈ സമാഹാരത്തിലെ പല കമകളിലും മരണത്തിൽനിന്ന് സാന്നിഭ്യമുണ്ട്. ജീവിതത്തിൽനിന്ന് ഒറ്റപ്പെടലിൽ ആശക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യർ മരണത്തിൽനിന്ന് ഗധമനുഭവിക്കുന്നു. പുതിയ ജീവിതം പഴയ അനുഭവങ്ങളെയും സ്നേഹാ-സഹഹാർദ്ദണങ്ങളെയും സൗകര്യപുർണ്ണവും വിസ്മരിക്കുന്നു. കാരുണ്യം കടൽകടന്നുപോയിരിക്കുന്നു. തുരുത്തുകളായിത്തീർന്ന മനുഷ്യൻ കരുത്തരൈക്കിലും കരുണയറവരായിരിക്കുന്നു. സത്യങ്ങളെ തുറന്നുവെക്കുന്നതിൽ യാതൊരു പിശകുമില്ലാത്ത ഈ കമാകാരൻ പരിഞ്ഞുവെച്ച ചില യാമാർത്ഥ്യങ്ങൾ നമ്മളെ എത്രമാത്രക്കെത്തിലും പേടിപ്പെടുത്തുന്നതാണ്.

(അനന്തശയയനം കോളൻ, തോപ്പിൽ മുഹമ്മദ് മീരാൻ. ഗായത്രി പണ്ഡിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം. വില. 60. രൂപ)

കെ.രാജവൻ

രജു സംഗീതവിചാരം

ജി കെ രാമേഷൻ

സം ശിതത്തെ വാക്കുകളിലോതുക്കുക അതെ എല്ലാപ്പുമുള്ള സം ഗതിയല്ല. സംഗീതത്തിന് ആസ്വാദനം എന്ന തികച്ചും വധക ക്രിനികൾമായ മറ്റാരു സുപ്രധാന തലം കുടിയുണ്ട് എന്നതു കൊണ്ടാണത്. കേരളീയ സംഗീതത്തെ ഒന്നക്കിയമാക്കിയതിൽ കെ.രാജവൻ മാസ്റ്റർക്കുള്ള പങ്ക് നമ്മക്കു മറക്കാനാവില്ല. മലയാളത്തു ഏ സംഗീതാസ്വാദനത്തിന്റെ രൂചിദേവഭാര്യ നിയന്ത്രിക്കുകയും സംഗീതിനുകയും ചെയ്ത മാത്രിക ശക്തിയാണ് ആ സംഗീതം. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും മൺമറഞ്ഞവരുമായ ഒട്ടനവധി പ്രതിഭാധന രായ എഴുതുകാരുംസംഗീതജ്ഞരുമാക്കേ കെരാജവൻ മാസ്റ്റർ നെന്ന സംഗീതപ്രതിഭയുടെ ആരാധകരായിരുന്നു. മലയാള ഗാനം ശാഖയെ നാഴുപ്പാലുകൊണ്ട് അമൃതുടിയ പ്രശസ്ത കവി പിഡാ സ്കരണയിരുന്നു അവരിലോരാൾ.

ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ പലപ്പോഴും പ്രശസ്താപത്രങ്ങളായി തരംതാ ശാരാണു പതിവ്. ഒരു കലാകാരന്റെ ആത്മാംശം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ആ കുറിപ്പുകൾ അനേവ പരാജയപ്പെടുന്നതായാണ് അനുഭവം. പക്ഷേ, മുതിർന്നിന്നൊക്കെ വ്യത്യസ്തമായി വി.ടി മുരളി സമാഹരിച്ച, എംടി വാസുദേവൻ നായർ മുതൽ കെ എം.ബഷീർ വരെയുള്ളവരുടെ രാജവൻ മാസ്റ്റർ കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളിൽ തുടിച്ചുനിൽക്കുന്നത് തിക്കണ്ണ ആത്മാർത്ഥതയാണ്.

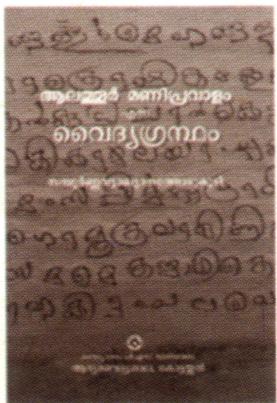
കൈമാലാവൻറെ സംഗീതത്തെ കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു എന്നതും ആ സംഗീതത്തിന്റെ ആത്മാവായ നാടോടി സംഗീതത്തെ കണ്ണഭത്തി എന്നതും വിടി മുരളിയുടെ ഈ ശ്രദ്ധിത്തെ മുല്യ വരത്താക്കുന്നു.

(ഓർമ്മകൾ പഠനങ്ങൾ, വി.ടി മുരളി,
പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട്, വില: 100 രൂപ.)

കവന കൗമുദി

കെപ്പറി

ലഹരിക്കതിര ലഹരി	വില: 40 ശക്രനാരായണൻ നവമന ബാലവികാസ കേന്ദ്രം, കൊച്ചി വില: 30.00
മാനത്തിലെ മഴ	തകമൺ എഡാർട്ട് പ്രസാ: സുനിൽ - സുധീർ, എറാക്കാട് - വില: 60.00
മുകുറ്റിപ്പുകൾ	തകമൺ എഡാർട്ട് പ്രസാ: സുനിൽ - സുധീർ എരാക്കാട് - വില: 25.00
കിഴക്കേവാ	മുകുറ്റൻ മാങ്ഞാട്ടിര എച്ച് & സി ബുക്ക്‌സ് - വില: 50.00
ഭദ്രോഹം	ഡോ.പി. നാരായണൻകുട്ടി - തൃശൂർ
വിലയം	പി. അരവിന്ദാക്ഷൻ പ്രസാ: മുഴിക്കുളംശാല - വില: 40.00
ലാലുയോഗവിദ്യകൾ	യോഗാചാര്� രാധാകൃഷ്ണൻ വൈദ്യർ പുസ്തകാലാളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് വില: 50.00
മലയാനംടകളിൽ	എസ്.കെ പൊറുക്കാർ പുസ്തകാലാളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് വില: 65.00
സ്വാദോംപുതുവിഭവങ്ങൾ	ചിത്ര, ശ്രീകുമാർ പുസ്തകാലാളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് വില: 65.00
രൂപ പടകാളിപ്പെണ്ണിന്റെ ചരിത്രം	യു.എ വാദരി - പുസ്തകാലാളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് - വില: 50.00
ക്യാമറക്ക്ലൂകൾ	പുന്തതിൽ കുഞ്ഞതബ്ജുള്ള പുസ്തകാലാളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് വില: 40.00
കുറവും കുറാനേഷണവും	ജോർജ്ജ് ജോസഫ് മണ്ണഗ്രേൻ പുസ്തകാലാളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് വില: 80.00
മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ	പൊ.പഠ. ആർ. പി രമണൻ പുസ്തകാലാളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് വില: 175.00

അപൂർവക്കരളീയ വൈദ്യഗ്രന്ഥം ആലത്തുർ ഉണിപ്രവാളം എന്ന വൈദ്യഗ്രന്ഥം

ഈവാഴി കോട്ടയൻ ആളുവൈദ്യാലഭിന്നിന് പ്രസിദ്ധിക്കില്ലെന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ട് എല്ലാ യോഗ ശ്രമങ്ങളും സൗഖ്യമാണി ഉചജിവിച്ചുപോന്ന പ്രമാണപ്പേരും കൃതിയാണ് ആലത്തുർ ഉണിപ്രവാളം. വിലപ്പേട്ട അനേകം വാക്യങ്ങൾ ഒരുബന്ധാലുമ്പുന്ന ഈ ശാഖിക്ക്രമം കേരളീയവൈദ്യരാർക്കും വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും സാമാന്യവായനകാർക്കും കൂടി സഹായകമാകുന്ന സാധ്യവീഖ്യാവ്യാപ്തിക്കാട്ടം സാംസ്കാരികപരം രീതാട്ടം കൂടി. മുഖ്യമിൽ: 150 രൂപ.

യന്മത്രി പ്രബന്ധസൂചി

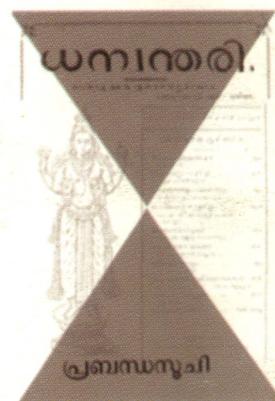
ആയുർവോദനവോത്മാനത്തിന്റെ മുഖക്ഷേഖാടി

കൊല്ലം 1078 ഫിഞ്ചോ (1903 ആഗസ്റ്റ്) മുതൽ ഇരുപതിനും മുന്നു കൊല്ലുക്കാലം വിച്ച വരുത്താതെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഇതു ആയുകാലികത്തിന്റെ മുഴുവൻ ലക്ഷ്യങ്ങളും സിദ്ധി രൂപത്തിൽ. മുപ്പും മാസികയുടെ പ്രബന്ധസൂചിയും.

മുഖ്യമിൽ: പ്രബന്ധസൂചി: 150 ഇറ്റപ്പിക.

സംസ്കർണ്ണയന്തരി ഡിവിഷി: 100 ഇറ്റപ്പിക

**23 വാല്യജാളിലെ 274 ലക്ഷ്യങ്ങൾ
സംസ്കർണ്ണരൂപത്തിൽ**

ആയുർവോദം ആധികാരികമാർഗം

വൈദ്യത്തം പി. എസ്. വാരിയുടെ
ആര്യവൈദ്യശാല
കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaidyasala.com Web: www.aryavaidyasala.com

പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടാണ് ആലത്തുർ ഉണിനും

പ്രസിദ്ധീകരണപ്പേശം, ആളുവൈദ്യശാല, കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഫോൺ: 0483 - 2742225/ 2746665

E-mail: publications@aryavaidyasala.com